

halkın ormanı

5

**MEMURLARA
SİYASİ ve SENDİKAL
ÖZGÜRLÜK!**

URLAR
ENDIKAL
JRLON

iki aylık ormancılık - ekonomi dergisi

Mart - Nisan 1978, Cilt: 1, Sayı: 5

Fiatı : 15 TL.

SAHİBİ : FEVZİ YILMAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MD. :
SAVAŞ EMEK

KAPAK :

LEVENT GEDİZLIOĞLU

İDARE YERİ :

1451 Sokak No: 13

Alsancak - İZMİR

Tel : 13 69 50

YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ :

P.K. 53 KONAK - İZMİR

DİZGİ - BASKI :

KARINCA MATBAACILIK Koll.

Şti. Tel : 13 53 90 İZMİR

DERGİDEN KAYNAK GÖSTERMEK
KOŞULUYLA ALINTI YAPILABİLİR.

ABONE KOŞULLARI :

YILLIK : 90 TL., 6 AYLIK : 45 TL.

YURT DIŞI YILLIK : 180 TL.

ABONE İÇİN BANKA HESAP NO:

HALKIN ORMANI İŞ BANKASI

KARŞIYAKA ŞUBESİ TAS G:

720 İZMİR

İLAN KOŞULLARI : SIYAH - BEYAZ

SÜTUN SANTIİMİ : 75 TL.

1/4 SAYFA: 1000 TL 1/2 SAYFA:

2000 TL. TAM SAYFA: 4000 TL.

ÇOK RENKLİ 1/4 SAYFA: 3000 TL.

1/2 SAYFA: 5.500 TL., TAM SAYFA:

10.000 TL. YAYIN İLANLARINDA VE

SÜREKLİ ANLAŞMALARDA İNDİRİM

YAPILIR.

İÇİNDEKİLER

YANGIN MEVSİMİ

BAŞLARKEN 2

MEMURLARA SİYASAL VE

SENDİKAL ÖZGÜRLÜK 3

TÜRKİYE'NİN YERİ, ÜÇÜNCÜ

DÜNYA ÜLKELERİNİN

YANINDADIR (1) 7

ORMANCILIK SORUNLARINA

NASIL YAKLAŞMALIYIZ 12

ORMAN MEMURLARININ

ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE ... 20

TARTIŞMA 30

YUGOSLAVYA

ORMANCILIĞI 34

HABERLER

ORMAN MÜHENDİSLERİ

ODASI 22. GENEL KURULU

ARDINDAN 40

DÜNYA ORMANCILIĞI

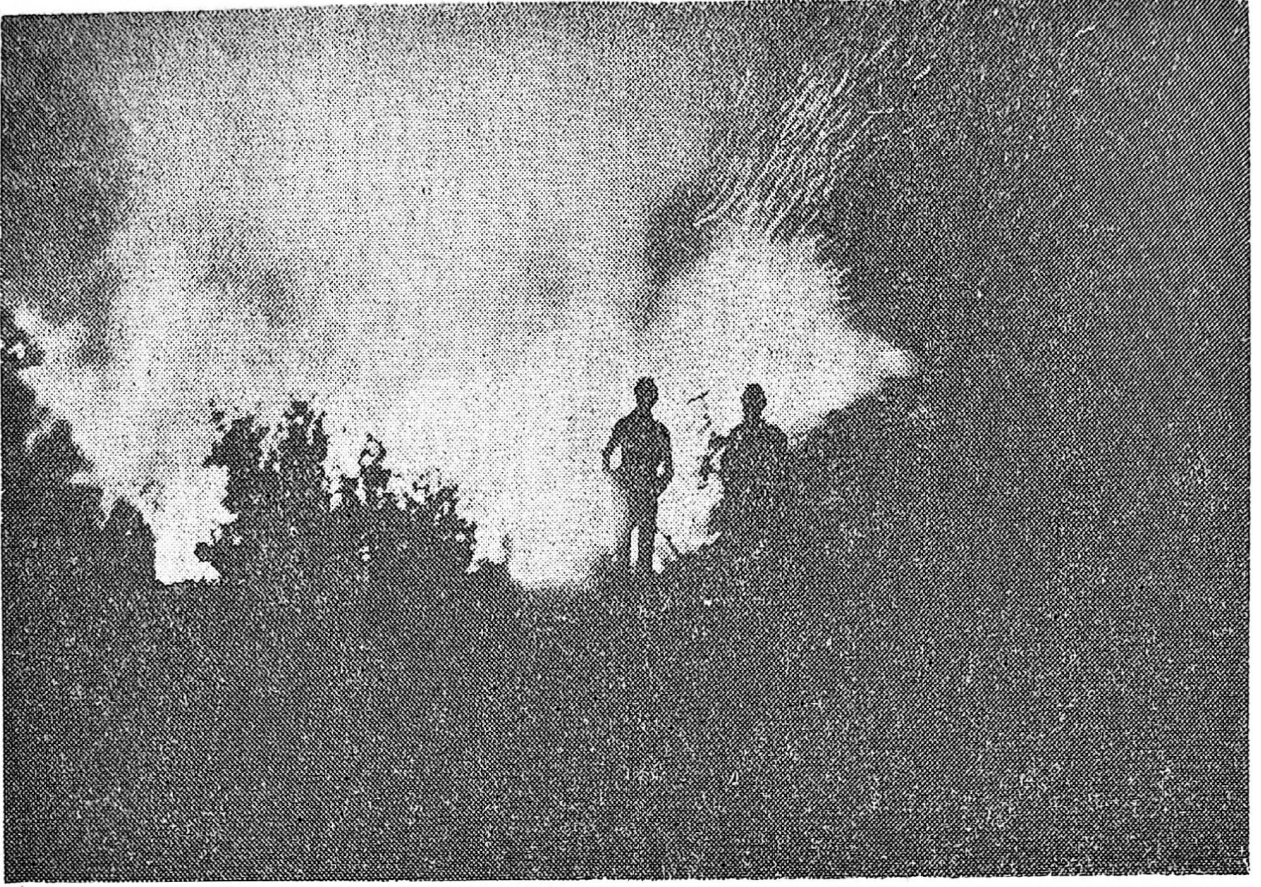
8. DÜNYA ORMANCILIK

KONGRESİ İÇİN ÇALIŞMALAR

İLERLİYOR

SOVYET SOSYAL-EMPERYA-

LİZMİ ÜZERİNE (1) 53

YANGIN MEVSİMİ BAŞLARKEN...

- Ormancılık politikası değiştirilmelidir. Orman köylüsüne ve tüm halka düşman bu politika değiştirilmedikçe yangınları önlemek mümkün değildir. Ormanları ancak ona gerçekten sahip olacak halk koruyabilir.
- Yangın işçilerinin yaşam şartları düzeltilmeli, 8 saatlik işgünü, yılın bütün aylarında sigorta hakkı, iş güvenliği ve sendika seçme hürriyeti tanınmalıdır.
- Orman köylülerine angarya olarak yüklenen yangın mükellefiyeti kaldırılmalıdır.
- Siyasi görüşleri ne olursa olsun, orman köylülerine baskı ve zorbalık uygulayan memurlar ve yöneticiler görevlerinden alınmalıdır.
- Özellikle kıyı bölgelerinde mütegalibeye taviz veren yöneticiler görevlerinden alınmalı, bu konuda izlenen politika düzeltilerek, arazi yağmasına karşı etkin tedbirler alınmalıdır.
- Yangın mevsiminde teknik elemanların ve tüm ormancı çalışanların, çalışma şartları düzeltilmeli, yangınları bahane ederek, çalışanlara baskı uygulayan geçmiş yönetimin bıraktığı izler silinmelidir. Yangın mevsiminde ek görev alan bütün personele fazla mesai ücretleri düzenli bir şekilde verilmelidir.
- Mümkün olan bütün teknik tedbirler alınmalı ve bu konuda ihmalkarlık gösterilmemelidir.

Memurlara siyasal ve sendikal özgürlük !

Bugün binlerce memur bu sloganı haykırıyor. Birçok memur örgütü bu hakların alınabilmesi için mücadele ediyorlar. Çeşitli kuruluşlar basın bildirileri, toplantılar vb. ile bu konudaki görüşlerini açıklıyorlar. Görünüşte bir avuç faşistten gayri bu hakların alınmasına karşı çıkan yok.

Hepimizin bildiği gibi, memurların sendika kurma hakkı 1961 Anayasası ile sağlanmıştı. Bu halkımızın Bayar-Menderes faşist diktatörlüğüne karşı verdiği mücadele sonucu kazanılmış bir haktı. Memurların ve tüm halkın örgütlenme özgürlüğünün can düşmanı olan 1971 faşist diktatörlüğü tarafından bu hak kaldırıldı. Çünkü bütün faşist diktatörlükler gibi onların da halkın örgütlenmesine ve mücadele etmesine tahammülleri yoktu. Kısacası bir faşist diktatörlüğün yıkılması ile kazanılan hak, bir başka faşist diktatörlüğün kurulması ile ortadan kalktı. Ama onlar memur mücadelesini ortadan kaldıramadılar, sendikalaşma ve bu şekilde hakim sınıfların baskılarına, boyun eğdirmeye çalıştıkları yaşam şartlarına karşı mücadele etme azmini kıramadılar. Onlar, memurların içinde yanan bu ateşi söndüremediler. Memurlar, sendikalaşma mücadelesinde bir araç olarak gördükleri dernekleri kurdular. Gerçekte sendikalaşma hakkının kazanılması da baskı ve sömürünün son bulacağı anlamına gelmiyor. Yani memurlar sendikalaşarak baskı ve sömürüden kurtulamıyacaklar ama kurtulmak için güçlü bir silaha sahip olacaklardır.

Dün sınırlı olarak yani grev ve toplu sözleşme yapma hakkından

yoksun olarak varolan sendikalar, memur mücadelesi sonucu bu haklarla da donatılmış olarak kurulacaktır. Bundan kimse kuşku duymamalıdır. Ama, memurları kapıkulu olarak gören zihniyet neden hala yaşamaktadır. Bunun üzerinde ciddi bir şekilde düşünmek gereklidir. Birçok kişi yaptıkları açıklamalarda çeşitli ülkelerde memurların bu haklarına sahip olduklarını belirtiyorlar. Peki, neden Türkiye'de memurlar bu haklarına sahip değiller, onlar hala daha köle gibi görülüyorlar?

Çünkü ülkemizde birçok alanda olduğu gibi bu alanda da feodalizmin etkisi sürmektedir. Toplum yapısında feodalizmin etkilerini her alanda görmek mümkündür. Emperyalizmin ülkemize ihraç ettiği sermayenin ortaya çıkardığı kapitalist ilişkiler, feodalizm tasfiye edilmediğinden dolayı onunla yan yana yaşamaktadır. Ülkemizde hala daha köylülerin feodal ağaların baskı ve sömürüsüne maruz kaldıklarını, 8 saatlik işgünü, işgüvenliği mücadelesinin verilmekte olduğunu, işçilerin sendikal özgürlüklerine tam olarak sahip olamadıklarını göz önüne alırsak, nasıl bir yapıya sahip olduğumuzu kolayca kavrayabiliriz. Kendi alanımızdan seçeceğimiz örneklerle, bu yapıyı daha somut olarak görmemiz kolaylaşacaktır. Orman işçilerinin, orman köylülerinin yaşamaları ortaçağ karanlıkları içinde geçmiyor mu? Orman köylülerinin bugün ortaçağda yaşayan serflerden çok mu farkı var? Köylüler çalıştırılıp, yarattıkları değerlere «devlet ağa» sahip çıkmıyor mu? Hem de serflerin yarattıklarına zorla el koyan feodal beylerden daha avantaj-

lı olarak bu işi yapmıyor mu? Ortaçağda serfler «beyin» tarlasında çalışıp, ona servet sağlarken bir yandan da ektiklerinin bir kısmını kendilerine ayırabiliyorlardı. Bugün orman köylülerine verilen «zati ihtiyaç»lar bile çok görülüyor. Köylüler ocaklarını tutuşturmak için bir dal bile kesseler, hep birlikte karşılarına dikilmemiz emredilmiyor mu? Orman işçilerinin en başta gelen talepleri; sendikal özgürlük, çalışma ve işgüvenliği değil midir? Kaç tane ağaçlandırma mühendisi feodalizmin temsilcisi olan dayıbaşılar ya da onun yerini alan «dayıbaşı-sendikacı» kırmaması olmadan sahasında işçi çalıştırabiliyor?

İşte bütün bunlar, ülkemizde feodalizm tasfiye edilmediği için sürüp gidiyor. Köylüler toprağa ve hürriyete kavuşmadığı için sürüp gidiyor. Yarı-feodal yapı tasfiye edilmediği için de memurları; köle, kapıkulu olarak gören zihniyet yaşıyor. İşte onun için batı ülkeleri dediğimiz kapitalist ülkelerde memurlar bu haklarına sahip oldukları halde, bizim memurlarımız «padişahın emir kulu» durumunda bırakılmak isteniyor. Feodalizm topraktan, ormandan, fabrikadan kazanmadığı için onun getirdiği anlayış da yaşamaya devam ediyor.

Memurlar sendika kurma hakkına, grev yapma, toplu sözleşme imzalama hakkına sahip olmadıkları gibi siyasi özgürlüklerine de sahip değiller. Bunun da sebebi aynı.. Oysa her memur siyasi bir görüş taşıyor, ama bu görüşünü dile getirmesi, bu uğurda mücadele etmesi, siyasi partilere üye olması, yasak! Büyük bürokratlar serbestçe siyaset (!) yaparlarken hem de görevlerini siyasetlerine bol bol karıştırırlarken, memurlara bu hak yasak! Bütün siyasi partiler, kilit mevkileri kapmak için birbirleri ile yarışırken, memurlara siyaset yasağı var.. Sanki me-

murlar ikinci sınıf vatandaş.. Osmanlı'nın zalim feodal sultanlarının da anlayışı bu değildi mi? Halkı ezmek için kullandıkları «kapukulları»nın hiçbir hakları olabilir miydi?

İşte hakim sınıflar, memurlara ve tüm halka karşı bu yapıyı savunmak için karşı çıkıyorlar; işbirliği yapıyorlar. Emperyalizmin işbirlikçileri, ağalar bu yapıyı savunmak, tek bir gedik açtırmamak için çırpınıyorlar. Ama halkın mücadelesi her alanda olduğu gibi, bu alanda da onların yapılarında gedikler açıyor. Bunun için topraksız köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesine de, memurların sendikal ve siyasi özgürlükleri için verdikleri mücadeleye de, aynı hedefe yönedikleri için karşı çıkıyorlar. Ayrıca, hakim sınıflar halkın hiçbir kesiminin bağımsız olarak siyaset sahnesine çıkmasını istemiyorlar. Onun için seçim zamanları, memurlara sendikal özgürlükten söz edenler daha sonra seslerini bile çıkarmıyorlar. Hakim sınıflar memurların örgütlenmesinden ve haklarını aramasından korkuyorlar. Onlara göre, memur katsayı artışları, yakacak yardımı vb. adlarla «ih-san eylenen ulufelerle» yetinmelidir.

Bazıları memurların örgütlenmesi anarşi doğurur diyorlar. Tam tersine, halkın örgütlenmesi ve mücadele anarşinin panzehiridir. Hakkını aramak için grev yapan işçiler anarşinin sorumlusu değildir. Halk hakkını aramaya kalktı mı, hakim sınıflar hemen yaygarayı basıyorlar, «anarşi oluyor» diye.. Bugün Türkiye'de bir «anarşi» var ama, işçilerin, köylülerin mücadelesi sonucu olmuyor bu.. Tam tersine halk düşmanlarının, süper devletlerin; halkın safalarını bölmek için yarattıkları kargaşalık anarşiyi doğuruyor. Bombalama, kiralık katillerle pusu kurup öğrenci kurşunlama, banka soyma vb. bütün bu anarşik eylemleri kıskırtanlar süper devletler ve özellik-

le de ülkemizin tek efendisi olmak isteyen sosyal emperyalistlerdir. Anarşi bunlar tarafından kışkırtılıyor, bunların kiralık ajanları ve masaları ile yaygınlaştırılıyor, yoksa memurların ve halkın mücadelesi sonucu değil..

Yine bunlar «memur siyaset yaparsa ne olur bu devletin hali!..» diyorlar. Çevremize bakalım, hangi iktidar zamanında büyük memurlar; tarafsız kalıyorlar, siyaset yapmıyorlar? Küçük memurlara bunlar tarafından siyasi baskı uygulanırken «devlet batmıyor» da, memurlar siyasi fikirlerini açıkladıkları zaman mı, devlet batıyor? Büyük memurlar iktidarlardan yana taraf tutup, memurlara baskı uygularken iyi, ama memurlar haklarını aradılar mı, kötü oluyor! Kısacası, bugün ağaların, beylerin büyük patronların tarafını tutmak, onların siyasetlerini savunmak serbesttir. Ama halktan yana olmak, emperyalizme karşı olmak suçtur. Biz siyasal özgürlükler verilsin derken, memurların görevlerini yürütürken «tarafli» olmalarını kastetmiyoruz! Elbette bütün memurlar, kilit mevkilerde olanlar dahil, görevlerini yerine getirirken gerçekten de «tarafsız» olmalıdırlar. Ama memurların siyasi faaliyete katılmaları serbest bırakılmalıdır, siyasi görüşlerinden dolayı baskıya uğramaları da yasaklanmalıdır!

Yukarıda, görünüşte faşistlerden gayri bu haklarımızı almamıza karşı çıkan yok, demiştik. Görünüşte diyoruz, çünkü bu hakkın alınmasından yanaymış gibi görünüp, bizi arkamızdan hançerlemek isteyenler de var.

Bu hakların alınmasından yana olduklarını söyleyen bazıları, memur mücadelesinin önünü karartmaya çalışıyorlar. Verilen mücadelenin demokratik olan niteliğini inkar ederek, gerçekte hedef saptırıyorlar.

Bugün verilen mücadelenin; halkımızın demokrasi mücadelesinin bir parçası olduğunu görmeden, memurların emekçi halkın bir parçası olduğunu kavramadan, onlarla büyük bürokratları bir tutarak, mücadele yürütüyormuş gibi görünenler başarıya ulaşamazlar. Onlar memurlara bu konuda önderlik edemezler. Çünkü bu kölelik düzeninin temelini doğru olarak kavramıyorlar, dostu düşmanı birbirine karıştırıyorlar.

Ama esas tehlike revizyonistlerden geliyor. Dillerinden «sendikalaşma», «sınıf» laflarını düşürmeyen revizyonistler, memur mücadelesini bastırabilmek için bu mücadelenin içine sızmaya ve güç toplamaya çalışıyorlar. Revizyonistlerin, memurları «kapıkulu» yapan yarı-feodal yapıdan hiç şikayetleri yok. Gerçekte onlar memurların sendikalaşmasını, siyasi özgürlüklerini kazanmasını istemiyorlar. Ama ikili, bir «hesabın» içindeler. Birinci «hesapları», bu mücadeleyi bastırabilmek için içine girmek, yani kaleyi içten fethetmek taktiği, ikincisi de mücadele onlara rağmen başarıya ulaşırsa, şimdiden hazırlıklı olmak. Onlar hakim sınıfların memurların içine soktuğu bölücülüklerden medet umuyorlar. Örgütleri birbirine düşürmeye, büyük bürokratlara dayanarak memurlara baskı yapmaya çalışıyorlar.

Onlar, yalnızca teknik elemanların sendikalaşmasından söz ediyorlar. Bunlarla da yetinmeyip, teknik elamanları işçi olarak ilân ediyorlar ve işçi sendikalarında birlikte örgütlenmelerini savunuyorlar. Şimdiden; mücadele başarıya ulaşırsa, işçiler üzerinde, teknik elemanlar ve tüm memurlar üzerinde uygulayacakları baskıların hesabını yapmakla meşguller. Birçok iyiniyetli arkadaşımız da onların ne kadar tehlikeli halk düşmanı olduklarını kavramadıkları için oyunlarına alet oluyorlar. Bunlara karşı bugün aramız-

da yeteri uyanıklığın bulunduğunu söylemek güç..

Evet, memur davasının bu sahte savunucularına söyleyecek çok sözümüz var. Ağızlarından sendikalaşma sözü eksik olmayan revizyonistlere soralım; efendileri, yaşasın diye bağındıkları Rusya'da memurların sendikal ve siyasal özgürlükleri var mı? Tam tersine bütün Sovyet halkı gibi memurlar da Brejnev'in amansız sosyal-faşist diktatörlüğü altında eziliyorlar. Öyleyse bu ne sahtekârlık!

Bugün gerçekten de memurların haklarını savunmak için feodalizme ve onun destekçisi emperyalizme karşı mücadele etmek zorundayız. Bu mücadelemiz sırasında kimlerin dostumuz, kimlerin ise düşmanlarımız olduğunu çok iyi kavramalıyız. Kendi aramızdaki birliğimizi sağlamalıyız. Faşistler ve revizyonistler mücadelemizi güçsüz kılmak için bizi bölmeye çalışıyorlar. Hakim sınıflar bizleri bölmek için; yan ödemeleri, fazla mesaipleri, hizmet evlerini vb. araç olarak kullanıyorlar. Ortak düşmanlarımıza karşı, birlikte mücadele etmemizi engellemek için her türlü suni ayrımı körükliyorlar. Çevremize bir bakalım; teknikeri ile mühendisi yıllarca birbirine düşman edilmeye çalışılmış, gerçekte birer memur olan teknik elemanları ile diğer memurların arası açılmış. Bakanlığımızda, Ağaçlandırmacı, Or-Köy'cü, Milli Park'çı, İşletmeci ayrımı körükleniyor. Hakim sınıflar bütün bunları bizim mücadelemizi bölmek için yapıyorlar. Ama biz de bundan ders çıkarmalıyız.

Memur arkadaşlar, bugün ülkemizin en önemli meselesi, süper devletlerin ve uşaklarının körüklediği ayrılıkları yok ederek, 45 milyonluk halkın birliğini sağlamaktır. Mücadelemizi güçlü bir şekilde verebil-

mek için bizim de birleşmeye ihtiyacımız var. Birliğimiz önüne diki-len engellere karşı kararlı bir şekilde mücadele etmeden başarıya ulaşmamız mümkün değildir. En başta çalıştığımız ormanlardaki köylülerle, işçilerle kaderimizin aynı olduğunu kavramalıyız. Çünkü mücadele verdiğimiz düşmanımız aynıdır. Sonra memurlar arasındaki birliği sağlamalıyız. Yıllarca sürdürülen, bizi birbirimize düşman etme politikasının etkileri sürmektedir. Yanlış fikirler aramızda yayılmıştır. Hakim sınıfların bizi yan ödemelerle, fazla mesailerle vb. bölmesine imkan tanımamalıyız. Tekniker-mühendis, büro-muhafaza memuru hep birlik olmazsak başarı kazanamayız. Daha sonra da bütün memurlarla birlikte olmalı, ortak davranmalıyız. Tüm devlet dairelerinde çalışan memurların bizi kapıkulu olarak gören zihniyete karşı ortak mücadele etmek zorunda olduğunu kavramazsak yine başarıya ulaşamayız. Birlik konusunda atılacak adım için en başta mühendis arkadaşların diğer memurlara karşı davranışlarını gözden geçirmeleri gereklidir. Sonra derece derece diğerlerinin.. Mühendis arkadaşlar, bu konuda sorumluluk en fazla size düşmektedir. Çünkü yıllardır size diğerlerinden daha imtiyazlı muamele yaptılar. Başkalarını ezmek için fırsat tanıdılar, yetki verdiler. Oysa gerçekler ortadadır. Sendikalaşmak, siyasi özgürlüklerimizi kazanmak istiyorsak, karşımızda ortak düşmanlarımızı bulacağız. Şunu aklımızdan çıkarmıyalım : «Başkalarını ezen bir toplumun kendisi de özgür olamaz.»

Memurların birliğini sağlamak için her türlü yanlış görüşlerle amansız bir şekilde mücadele etmeliyiz. Birliğimiz yarınki başarılarımızın güvencesi olacaktır.

TÜRKİYE'NİN YERİ, ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN YANINDADIR (1)

«AET - TÜRKİYE ORMANCILIĞI KONULU TARTIŞMAYA YENİ BİR YAKLAŞIM»

Geçtiğimiz aylarda, Orman Mühendisleri Odası Haber Bülteninde, İ.Ü. Orman Fakültesi öğretim üyesi Doç. Dr. Ertuğrul Acun'un, fakülte dergisinde yayınlanan «AET-TÜRKİYE ORMANCILIĞINDA YENİ GELİŞMELER» (1) adlı yazısı üzerine bir eleştiri yayınlandı. Haber Bülteninin 15.Ocak.1978 tarihli 45. sayısında «AET NEDİR, NE DEĞİLDİR...» başlığı altında yayınlanan bu eleştiri yazısı üzerine konuyla ilgili tartışma da başladı. Hatta odanın son genel kurulunda, kısa da olsa tartışma gündeme geldi ve bazılarının çabaları sonucu demokratik olmayan yöntemlerle bastırıldı. Daha sonra da Orman Mühendisliği Dergisinin sayfalarına sığrayan tartışma, bu kez de Yönetim Kurulu'nun derginin Mart-Nisan 1978 tarihli sayısında yer alan bir açıklaması ile kapatılmaya çalışıldı. Yönetim kurulu yaptığı açıklamada tartışmanın «yararsız» olduğunu belirtiyor ve «sonlandırılması dileğinde» bulunuyordu.

Oysa ki, konuyla ilgili olarak başlatılan tartışmanın birçok yararlı yönleri vardı. En başta yurtseverlere, «iki süper devlet» dedikleri için yasaklanan derginin ve bültenin sayfalarında, bizzat bu sözcüklerin yer aldığı bir tartışma sergileniyordu. Sonra İkinci Dünya Ülkeleri dediğimiz batının gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerinin günümüzdeki nitelikleri saptanmaya çalışılıyordu.

AET'ye girmemizin yararları ve zararları üzerinde duruluyordu. Tabii şimdi okuyucularımız «bıyık altından» gülecekler, «kardeşim bu tartışma yasaklanmasın da, ne yasaklansın!» diyecekler. Haklılar, bu tartışmanın sürmesinden revizyonist elebaşların hiç memnun olmadıkları hemen belli oluyor. «Yaşasın Rusya» çılgınlıkları atanların, etkin oldukları bir yönetimde, yayınladıkları bir dergide, Rusya'nın emperyalist ve hegemonyacı olarak tanımlanmasına nasıl tahammülleri olabilirdi ki?

Şimdi, bizi bu tartışmaya girdiğimiz ve dergimiz sayfalarında yer verdiğimiz için fırsatçılıkla suçlayanlar olacak. Onlara da diyeceğimiz şu; halktan gizli sürdürülen pazarlıklar, tartışmalarla hiçbir yere varamazsınız. Revizyonistler sizi de diğerleri gibi kullanmaya devam ederler. «Fırsatçılık», halka gerçekleri açıklamamanın adı ise eğer, evet, biz «fırsatçıyız..» Halk düşmanlarının maskelerini düşürmek için de hiçbir «fırsatı» kaçırmıyacağız!

AET NEDİR..

Öncelikle sunu belirtelim ki, bizim gerek Doç. Dr. Acun'un görüşlerine, gerekse Haber Bülteninde yayınlanan görüşlerin tümüne katılıp, katılmama diye bir sorununuz yok. Yani iki görüşün de eleştirdiğimiz yönleri var. Biz konuya onların dışında üçüncü bir alternatif getirmeye çalışacağız. Tabii bunu yaparken de öncelikle öne sürülen görüşleri

ele alıp incelememiz gerekiyor. Daha sonra bizim önerilerimiz yer alacak.

AET ülkelerinin niteliğini belirten bir görüşü eleştirerek, konuya açıklık getirmeyi düşünüyoruz. Bu yapacağımız tartışmalarda da oldukça önemli bir noktayı oluşturmaktadır.

AET ÜLKELERİ HEGEMONYACI MIDIRLAR?

Doç Dr. Acun'un yazısında katıldığımız şöyle bir görüş ileri sürülüyor; «Aslında AET'nin bizzat kendisi de, sömürüye ve hegemonyaya karşı kurulmuştur. Bunu gerçekleştirmek üzere, ABD ile SSCB'ne karşı büyük bir gücü, Avrupa Birleşik Devletlerinin kurulmasını amaçlamaktadır.»

Haber Bülteninin yazarı, yazısının hemen girişinde «Ekonomik ve toplumsal olguları sınıfsal temellerinden soyutlayarak, anlık bir olguymuşçasına ele almak, irdelemek giderek sonuca ulaşmak, yanlışlığı artık kanıtlanmış bir yaklaşımdır. (..) Günümüzde artık egemen çevrelerin bilim adamlarınca bile başvuru yöntemde ise, olgular tarihsel gelişimleri içinde ve görünüş biçimleri altındaki özü, giderek iç çelişkileri kavranarak ele alınır.» dediği halde bunu ilk önce kendisi uyguluyor. Acun'un görüşlerini, tümüyle AET ülkelerinin hegemonyacı ve sömürücü olduğu iddiasıyla yürütmeğe çalışıyor. Bu arada biz yazarın hegemonyacı ve sömürücü sözcüklerini sürekli olarak eş anlamlı kullandığını da belirtelim. Gerçekte, biraz sonra da göreceğimiz gibi, sömürücü ve hegemonyacı olmak aynı şeyler değildir.

Evet, Haber Bülteni yazarı, bir şeyi incelerken onu tarihsel gelişimi içinde ele almalıyız ve biçime değil

öze yaklaşmaya çalışmalıyız diyor ama, AET ülkelerini yargılarken bu sözlerini unutuyor. AET ülkeleri dediğimiz batılı kapitalist-empyralist ülkelerin tarihsel gelişimine baktığımızda, Bülten yazarının öne sürdüğü görüşlere katılmamız imkansız..

Hepimizin bildiği gibi, 2. Dünya Savaşı sonrası, savaştan en kârlı çıkan ABD, Marshall Plânı aracılığı ile Avrupalı ülkeleri ve Japonya'yı haraca bağlamıştı. Amerikan sermayesi bu ülkelere akmış, ekonomik bakımdan da, siyasi bakımdan da bu ülkeler ABD'nin nüfuzu altına, «himayesi» altına girmişlerdi. Ama Batı Avrupa ülkeleri ve Japonya, ABD denetimine karşı onlarca yıl süren mücadeleleri ve ABD'nin saldırı siyasetinin dünya çapında ağır darbeler yemesinden sonra bu durumu değiştirmeyi başardılar. Bu zamana kadar bir blok oluşturan ABD, Batı Avrupa ve Japonya arasındaki ilişkiler giderek çözülmeye yüz tuttu. «Kapitalist dünyada dolara dayanan para sisteminin çöküşü ve bir yandan B. Avrupa ve Japonya ile öbür yandan ABD arasında giderek keskinleşen ticaret ve döviz savaşları çözülmeyi» iyice açığa çıkardı. Ekonomik bakımdan ortaya çıkan durum, siyasi planda da kendisini gösterdi. ABD denetimine karşı ilk başkaldırı hareketi De Gaulle Fransa'sından geldi. Hepimizin bildiği gibi Fransa Nato'nun askeri kanadından ayrıldı. Avrupa ülkelerinin ABD denetimine karşı bir araya gelmesine öncülük etti. ABD, Ortak Pazara, kendi ekonomik çıkarlarına aykırı bir statü ortaya çıkardığı için karşı çıkmıştı. ABD'nin, Avrupa ülkelerinin kurduğu birliğe karşı, İngiltere aracılığı ile sürdürdüğü baltalama hareketleri de başarısızlığa uğradı. Hatta Ortak Pa-

zar'a İngiltere'nin katılmasıyla sürdürülen «kaleyi içten fethetme» hareketi bile Amerika'nın aleyhine sonuçlandı. İkinci Dünya Savaşından sonra gelişen şartlar, Batı Avrupa ve Japonya gibi ülkelerin, ABD ile aralarındaki ilişkilerin değişmesine yol açtı ve bugün iki süper devlet ile Üçüncü Dünya ülkeleri arasında kalan İkinci Dünya ülkeleri adını verdiğimiz bu ülkeler ortaya çıktı.

Bugün bu ülkelerin ikili bir karakteri vardır. Bunların hem iki süper devletle hem de Üçüncü Dünya ülkeleri ile gelişmeleri vardır. Kendileri iki süper devletin denetim ve zorbalığına maruz kalmaktadırlar, iki süper devletle aralarında bir gelişme vardır. Bir yandan da bunlar ezilen ülkeleri sömürmekte ve baskı altına almaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle de Üçüncü Dünya ülkeleri ile gelişmeleri vardır. Ama son yıllarda bu ülkeler ile Üçüncü Dünya ülkeleri arasındaki ilişkilerde yeni gelişmeler olmaktadır. Çıkarları onları, Üçüncü Dünya ülkelerine tavizler vermeye ya da ortak çıkarlarının etkilendiği ölçüde Üçüncü Dünya ülkelerinin hegemonyacılığa karşı verdikleri mücadeleyi desteklemeye bile götürmektedir. Bu konudaki örnekler sayılamıyacak kadar çoktur: OPEC ülkelerinin petrol ambargosundan sonra, Arap ülkeleri ile görüşmeye oturmaları, Ortadoğu sorununa yeni bir yaklaşımda bulunmaları, ABD'nin Hindicini'deki savaşı sırasındaki tutumuna çoğu zaman arka çıkmayışları, Kuzey-Güney diyalogları vb. bu yeni durumu açığa çıkarmaktadır. AET ülkelerinden söz ettiğimize göre, AET'nin 28. Şubat.1975 tarihinde Afrika'da TOGO'nun başkenti Lomé'de 26 Afrika Karaiib ve Pasifik ülkesi (AKP)

ile imzaladığı sözleşmeyi de belirtmeliyiz. Birbuçuk yıl süren müzakereler sonucu imzalanan sözleşme Üçüncü Dünya ülkelerinin üstün başarılarıyla sonuçlanmıştır (2). Bu nedenle böyle olmaktadır. Yani neden AET ülkeleri, Japonya vb. ülkeler, Üçüncü Dünya ile eşit ilişkiler kurmaya zorlanmaktadırlar. En önemli sebep, bu ülkelerin iki süper devletle, Üçüncü Dünya arasında bir ara güç olmalarıdır. Bunlar esas olarak hammadde kaynaklarına sahip olmayan ülkelerdir. Hammaddelerini ya süper devletlerden ya da Üçüncü Dünya'dan karşılayacaklardır. Süper devletler verdikleri hammaddeler karşılığında her seferinde bunlardan daha fazla şey istemektedirler. Onların içişlerine karışmaya, ekonomilerini denetlemeye çalışmaktadırlar. (Son petrol ambargosu sırasında ortaya çıkan durum bu konuda en canlı örneği teşkil etmektedir) Bu durumda bu ülkeler de çareyi Üçüncü Dünya ülkelerine yönelmekte bulmaktadırlar. Birçok kişi «ne olacak, eskiden de öyle değil miydi» diyecekler, ama «Kazın ayağı öyle değil»dir. Üçüncü Dünya ülkeleri çok uzun yıllardır, bu ülkelerin sömürüsüne, baskılarına maruz kalmış olmalarına rağmen, bu düzeni değiştirmek için çalışmaktadırlar. Bu konuda hepimizin bildiği örnekler, hergün basında yer almaktadır. Bu ülkeler üzerinde gittikçe artan bir şekilde var olan süper devletlerin baskısı, özellikle de Sovyet tehdidi, onları Üçüncü Dünya ile diyaloga itmektedir.

Peki, nasıl bu ülkeler hem tekelci kapitalist yani emperyalist ülkeler olmalarına rağmen, hegemonyacı olmuyorlar? Hem kapitalist olacaksın, emperyalist olacaksın, hem de hegemonyacı olmayacaksın,

dünya hakimiyeti peşinde koşmaya-
caksın, işte birçoklarının kafası da
bu noktada karışıyor. Bu sorumuzun
cevabını verebilmek için SSCB ile
ABD'nin neden süper devlet olduk-
larını da kısaca açıklamamız gere-
kıyor.

Lenin, emperyalistlerin dünya-
yı «sermayeleri ile orantılı olarak»,
«güçleri ile orantılı olarak» paylaştıklarını söylemişti. Bu iki süper devlet de, diğerlerinin boy ölçüşemeyeceği ekonomik ve askeri güçlerini sergileyerek dünya hakimiyetini ele geçirmeye çalışmaktadırlar. 1976 yılında ABD'nin gayri safi milli hasılası 1690 milyar doların, SSCB'nin ise 930 milyar doların üstündedir. Bu iki devletin gayri safi milli hasılları, dünya toplamının yaklaşık olarak % 40'ını oluşturmaktadır. Gerek ABD'nin, gerekse SSCB'nin sanayi üretimlerinin değeri, Avrupa'daki en önemli üç kapitalist ülke olan B. Almanya, Fransa ve İngiltere'nin toplam sanayi üretimlerinin değerinden daha fazladır. Askeri güç açısından ise hiçbir emperyalist devlet, süper devletlerden herhangi biriyle boy ölçüşememektedir. Her iki süper devlet de binlerce stratejik nükleer silaha, yüzlerce askeri uyduya, onbinlerce savaş uçağına, yüzlerce büyük savaş gemisine ve muazzam konvansiyonel silah stoklarına sahiptir. Gerek ABD'nin gerekse Sovyetler Birliği'nin askeri harcamaları, B. Avrupa, Japonya ve Kanada'nın toplam askeri harcamalarından kat kat fazladır.

ABD başka ülkeleri esas olarak yurt dışı yatırımları biçimini alan sermaye ihracı yoluyla sömürmektedir. SSCB ise esas olarak, «ekonomik yardım» ve «askeri yardım» yoluyla, Üçüncü Dünya ülkelere pahalı satıp, onlardan ucuza mal alarak muazzam karlar elde etmektedir. ABD uluslararası şirketleri ve diğer saldırı araçlarıyla birçok ülke-

nin ekonomisini ve siyasetini denetlemektedir. SSCB ise bu tür faaliyetleri şu anda esas olarak sadece «sosyalist topluluk» içinde sürdürmektedir. «Uluslararası işbölümü», «Planlı koordinasyon», «Çok yönlü bütünleşme», «yapısal bütünleşme» vb. adlarla bu ülkelerin ekonomisini denetlemekte ve yağmalamaktadır.

İki ülke de dünyanın en büyük felaket tüccarıdır. 1966-1976 yılları arasında ABD dünyaya 34.9 milyar dolar tutarında silah satarken, SSCB 20.2 milyar dolar tutarında silah satmıştır. 1974 yılında 5.5 milyar dolar tutarında silah satan SSCB, dünya toplamının % 37.5'una ulaşan bu rakamla ne büyük bir tüccar olduğunu da ortaya koymaktadır.

İki ülke de dünya hakimiyeti için amansız bir rekabet içindedirler. İkisi de dünyanın birçok ülkesinde kargaşılıklar çıkarmakta, ülkelerdeki meşru hükümetleri devirmekte, silahlı işgaller başlatmaktadırlar. İki ülkenin de dünyanın birçok yerinde askeri üsleri vardır. ABD'nin ülkesi dışında bulunan 400 bin askerine karşılık, SSCB'nin 700 bin askeri vardır.

İki süper devletin ortaya çıkışı, emperyalizmin gelişme tarihinde yeni bir olgudur. Emperyalizmin eşitsiz gelişmesi sonucu iki süper devlet ile Üçüncü Dünya ülkeleri arasında kalan B. Avrupa ülkeleri, Japonya gibi ülkeler ortaya çıkmışlardır. İkinci, üçüncü dereceden emperyalist devletler olan bunlar, günümüzde esas olarak hegemonyacı değillerdir. Onlar bu nedenlerle artık, bir bütün olarak başka ülkelere ezen, tahakkümleri altına alan esas gücü oluşturmamaktadırlar. Hatta tam tersine, Üçüncü Dünya ülkelerinin, iki süper devlete karşı mücadelelerinde birleşebilecek bir gücü meydana getirmektedirler.

Birçok kişi, ama onlar da em-

peryalist değilmi? Nasıl oluyorda, emperyalistler arasında böyle bir fark olabilir diye soracaktır. Bunun da cevabını bir alıntı ile verelim : «AET ile iki süper devlet arasındaki bütün çatışmaların maddi temelini, teorik açıdan iki noktada özetliyebiliriz. Birincisi, kapitalist birikim sürecinin doğal sonucu olarak, sadece tek tek ülkeler içinde ekonomik güç giderek daralan tekelci kesimlerin elinde toplanmakla kalmamakta: aynı zamanda bir bütün olarak dünya kapitalist sistemi içinde ekonomik güç giderek daha az sayıda tekelci kapitalist ülkede yoğunlaşmaktadır. 19. Yüzyılın sonlarından bu yana dünya hegemonyası için mücadele edebilecek ekonomik, siyasi ve askeri güce sahip emperyalist devletlerin sayısı sürekli olarak azalmış ve sonunda bu kapasite yalnız iki süper devlette merkezileşmiştir.» (3) Yani Lenin'in belirttiği gibi «emperyalizm, dünya milletlerinin bir avuç büyük devlet tarafından daha fazla ezilmesi» sonucunu doğurmaktadır.

Gördüğümüz gibi AET ülkeleri bugün dünyada hegemonyacı gücü temsil etmemektedirler. Kendileri de süper devletlerin baskı ve denetimine maruz kalan ülkeler durumundadırlar. Yeri gelmişken, bazılarının zannettiği gibi emperyalistlerin sadece dünyanın hammadde kaynaklarını, pazarlarını paylaşmak için savaşmadıklarını, aynı zamanda onların Avrupa, Japonya gibi bölgeleri de paylaşmak, ele geçirmek için savaşıklarını açıklayalım. Lenin'in dediği gibi «emperyalizm bir ilhak eğilimidir... Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir. Emperyalizm sadece tarım bölgelerini değil hatta en yüksek ölçüde sanayileşmiş bölgeleri de ilhak etmesiyle belirlenmektedir. (Örneğin Belçika'nın Almanya'nın iştihasını kabartması, Lorraine'

nin (Loren) Fransa'nın ağzını sulandırması bu yüzdendir.)» Bu yüzden iki dünya savaşı da, ilk önce Avrupa'da başlamıştır. Avrupa'daki sanayi bölgelerinin paylaşılması için başlamıştır, daha sonra «tarım bölgelerine» doğru yönelmiştir. İki süper devlet arasında çıkacak olan yeni bir dünya savaşı da mutlaka Avrupa'dan başlayacaktır. Çünkü SSCB her ne kadar diğer emperyalist ülkelere göre gelişmiş ve bir büyük gücü temsil ediyorsa da, gerçekte ekonomik bakımdan rakibi ABD'den geridir. Ve Avrupa'nın, Japonya'nın vb. ülkelerin sanayilerine ihtiyacı vardır.

Bu nedenle, Doç. Dr. Acun'un yazısında belirtilen, yukarıya aldığımız cümlesinde özlü bir şekilde açıklanan, görüşü bugün gerçeği ifade etmektedir. Bu nedenle revizyonistler, Doç. Dr. Acun'a ateş püskürtmekte ve bu tartışma ile gerçeklerin ortaya dökülmesini istememektedirler. Peki, Doç. Dr. Acun'un yazısında eleştirilecek görüşler yok mudur? Örneğin, AET, iki süper devlete karşı en güvenilir gücü mü temsil etmektedir? Türkiye AET'ye girerse gelişebilir mi? AET-Türkiye ilişkileri nasıl olmalıdır? gibi soruların Doç. Dr. Acun tarafından verilen cevaplarının tartışılmasını da gelecek sayımızda ele alacağız. Dergimizin şartları elverdiğince, konuyla ilgili olarak gönderilecek açıklamaları, görüşleri de yayınlıyacağız.

1. Doç. Dr. Ertuğrul ACUN, «AET-TÜRKİYE ORMANCILIGINDA YENİ GELİŞMELER.» I.Ü. Orman Fakültesi Dergisi, Seri: B, Cilt: XXVI, Sayı: 2, 1976
2. «Avrupa Topluluğu Nedin» Avrupa Topluluğu Yayınları, Ankara, Sf: 154
3. Asistan Halil BERKTAY, «Türkiye'nin yeri AET değil Arap, Afrika ülkelerinin safında», AYDINLIK Gazetesi, Fikir Meydanı Köşesi, 27-28 Nisan 1978

ORMANCILIK SORUNLARINA YAKLAŞIM NASIL OLMALIDIR ?

«Sizin teoriniz gerçekten de çok yücedir. Üstelik sizin teoriniz göğün yedinci katındayken, bizimkinin ayakları yere basmaktadır. Ne varki, bu yücelik hayranlık verici birşey olmakla birlikte, maalesef tam da halk düşmanlarının işine yarıyacak niteliktedir. Bu yüzden korkarız ki 'teoriniz' gökten düşecek ve çamurların içinde sürünecektir.»

Orman Mühendisliği Dergisinin Ocak-Şubat 1978 tarihli sayısında Celal Soycan imzalı bir yazı yayınlandı. Yazının başlığı «Yeni dönem üstüne birkaç söz». Yazının «Devrimci yaklaşım nasıldır?» başlığını taşıyan bölümünde; dergimiz için «Somut örnek: Ormancılık sorunlarına devrimci, halka dönük çözümler arama savıyla yayına başlayan Halkın Ormanı dergisi. Bu dergi, sorunla ideolojik yapısalılık içinde yaklaşmanın olumsuz bir örneği. Bilindiği gibi ideolojik yaklaşımda sorun, önceden belirlenmiş bir köşeden izlenir ve konu oraya çekilmeye çalışılır. Sorunun ideolojiyi doyuran bir yorum-tahlil ortaya çıkar. Bilimle ideolojinin yapısal gelişkisidir bu. Çıkarışın özünde taşıdığı sapma, boşluğun yanlış örneklerle doldurulmasının yaratacağı bulanıklık, gerekli önlemle ortaya konulmalı. Biz derginin genel olarak çözüm önerileri bir bütün halinde belirince, karşıt seçenekleriyle bu arkadaşların geniş eleştirisini yapacağız. Şimdilik metod açısından değinmekle yetindik» deniyor.

Celal Soycan tarafından yazılmış bulunan bu eleştiri Orman Mü-

hendisleri Odası için bazı öneriler getirmekte ve «Yeni dönem üzerine» orman mühendislerinin görevlerini saptamaya çalışmaktadır. Bu niteliği ile ciddiye alınması gereken bir eleştiridir.

Ama arkadaşımızın yazısında ileri sürdüğü görüşlerin tümünün eleştirisi başka bir yazının konusu olacak kadar uzun. Biz, yalnızca bize yönelttiği eleştirisinin temelini teşkil eden «ideolojik yapısalılık», «Bilimle ideolojinin yapısal gelişkisi», «Metod sorunu» gibi konuları ele alacağız ve arkadaşımızın satır aralarına gizlediği düşünceleri üzerine görüşlerimizi açıklayacağız. Bu konuya girmeden önce arkadaşın kimler adına konuştuğunu kendi sözleriyle belirtmekte yarar görüyoruz.

Yazısının daha birinci paragrafında Celal Soycan arkadaş «Son kongre (odamızın genel kurulundan söz ediyor).. ilerici yurtseverlerin başarısıyla sonuçlandı. (..) devrimci mühendislerin başarıları son kongre sonucunu önceden belirlemiştir.» diyerek, Halkın Ormanı'na hangi mevzilerden eleştiri yönelttiğini açıkça itiraf ediyor. Arkadaş revizyonistlerin ve revizyonizmin yedeğine düş-

miş bazılarının yönetime gelme başarısını (!) devrimcilerin başarısı olarak öne sürüyor. Bu adamlar ki son Genel Kurul öncesi toplanan Küçük Kurulda sürekli olarak devrimcilere küfrettiler. Ne diyelim, devrimci olmak için, Türkiye'nin iki süper devlete karşı bağımsızlığını savunanlara küfretmek gerektiğini de öğrenmiş olduk.

Ancak burada Celal Soycan arkadaşına sorulması gerekli bir soru var: Revizyonizmin başarısını devrimci başarı (!) olarak niteleyen biri Genel Kurul öncesi toplanan Küçük Kurul'da revizyonizm için «halkın dışladığı bir akım» ifadesini nasıl kullanmıştır? Diyelim ki, revizyonistlere karşı o zaman ayıp ettin. Ve bu ayıbını da yeni anladın.. O zaman hiç olmazsa yine Küçük Kurul'da ittifak çağrısı yaparken adamları sosyalistlerin safına soksaydın. Acaba «hafıza-i beşer, nisan ile malûldür» mü diyelim?

İşte böyle, bugün Türkiye'de devrimcilere kimlerin saldırdığını ve bu işe yeltenenlerin eninde sonunda revizyonistlerin yanında saf tutmak zorunda kaldıklarını gösteren en canlı örnek, bu arkadaşın durumu...

İDEOLOJİ VE METOD SORUNU NASIL ANLAŞILMALIDIR

«Tarihi materyalizm, diyalektik materyalizmin ilkelerini toplum yaşamının incelenmesinde kullanır: Bu ilkeleri toplum yaşamındaki olaylara toplum ve toplum tarihi üzerindeki çalışmalara uygular. Bu yüzden toplum tarihi bilimi toplum yaşamındaki olayların bütün karmaşıklığına karşın sözgelimi biyoloji kadar kesin bir bilim haline gelebilir ve toplumsal gelişme kanunlarından pratik amaçlar için yararlanır. (..) Bu yüzden sosyalizm, eskiden olduğu gibi, insan-

lık için mükemmel bir gelecek rüyası olmaktan çıkar, bir bilim haline gelir.»

Eleştirildiğimiz bölüm «Devrimci yaklaşım»ın nasıl olması gerektiğini ele almak iddiasında. Ama ileri sürülen görüşler, sanki devrimci yaklaşımın nasıl olmasını değil de, nasıl olmaması gerektiğini kanıtlar nitelikte. Arkadaş haklı olarak, ormancılık ve genel sorunlara yaklaşırken en önemli sorunun metod sorunu olduğunu belirtiyor. Gerçekten de bugün ormancılık sorunlarının çözümünde en can alıcı nokta metod sorunudur. Arkadaş bu ifadesinde haklı, ama yazdıklarına bakılırsa metod derken başka bir şeyi anlıyor, neyi anladığını da açık olarak belirtmiyor. Nedir metod? Bizim anladığımız, olaylara yaklaşma, onları inceleme ve anlamak için kullanılan yöntemdir. Biz toplumsal ve doğal olaylara yaklaşırken **diyalektik metodu** kullanıyoruz. Metodumuzun adı budur. Metodumuzun adını verdikten sonra sanırsız uzun uzun felsefi açıklamalara gerek yoktur. Kendisine devrimci diyen herkesin bilmesi gerekli olan bir şey üzerinde sayfalar dolusu açıklama yapmak niyetinde değiliz. Üstelik «bilimsel eleştiriler» yapmayı düşünenlerin bilmesi zorunluluktur ki, metod olmadan ne bilim, ne de felsefe olabilir. Diyalektik metodun doğruluğuna inanan herkes, onun aynı zamanda evrendeki ve toplumdaki olayları incelemek için kullanılacak biricik metod olduğunu da kabul eder. Felsefi idealistler ise metod olarak metafiziği kullanırlar.

Peki, arkadaşımız metod sorununu neden böyle bulanık hale getiriyor, okuyanın önünü karartıyor. Bir üst paragrafta «diyalektik» sözcüğünü kullanıp alt ta-

rafta metod sanki başka birşeymiş gibi açıklamalara giriyor. Çünkü arkadaş, bilgilerini dünyayı değiştirmek için kullanmak niyetinde değil, bir Latin ozanının dediği gibi «Sabidius'u neden sevmediğimi bilmem. / Bildiğim birşey vardır: Sabidius'u sevmem.»

Arkadaşımızın ilginç tezlerinden birisi de «bilimle ideolojinin yapısal çelişkisi»nin olmasıdır. Yani arkadaşımıza göre, bilim ile ideoloji çelişir. Hangi ideolojiler bilimle çelişirler? Biz arkadaşımızın bu sorunun cevabını bilmemesine oldukça şaştık! İsterdik ki, arkadaşımız önemli eleştirilerde bulunurken, ideolojilerin sınıf mücadelesinden kaynaklandığını bilsin.. Ayrıca insanın üç tür toplumsal pratiği olduğunu, bunlardan birisi bilimsel deneme ise diğer ikisinin de üretim için mücadele ve sınıfsal mücadele olduğunu bilsin isterdik.

Bizim ideolojimiz bilimle çatışmıyor, tam tersine kaynağını bilimden alıyor ve bizzatihi kendisi bir bilim oluşturuyor. Elbette, biz her soruna «ideolojik yapısalılık» içinde yaklaşıyoruz. Kim yaklaşıyor ki? «Sınıflı toplumlarda herkes belirli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve her düşünce biçimi, istisnasız bir sınıfın damgasını taşır.» Bu açık gerçekten yola çıkarak soruyoruz: Bilim adamları mı, sorunlara başka türlü yaklaşıyorlar, yoksa yazarın kendisi mi? Arkadaşımızın yazısını hazırlarken, belli bir sınıfın ideolojisini savunmadığını kim inkar edebilir. Ama biz inkar etmiyoruz! Bizim ideolojimizin «iki özelliği vardır: birisi sınıfsal oluşu, diyalektik materyalizmin proletaryanın hizmetinde olduğunu açıkça ilân etmesi; diğeri uygulanabilir oluşu..»

Önümüze gelen herhangi bir ormancılık sorununa yaklaşıırken,

hangimiz «ideolojik yapısalılık» için de yaklaşıyoruz. «Bilimsel yaklaşımlarda» bulunduklarını iddia edenler, ortaya attıkları fikirlerin, getirdikleri tahlillerin doğruluğunun tek ölçütünün toplumsal pratik olduğunu bilmek zorundadırlar. Örnek mi verelim; Türkiye'deki orman işletmeciliğinin yapısını bilimsel olarak incelemek iddiasıyla yola çıkan kimse, eğer ülkemizin yarı-feodal yapısını kavramamışsa sadece, hakim sınıfların değirmenine su taşıyacak sonuçlar elde edebilir. Oturur, köylülere verilen zati ihtiyaç kaldırılmalıdır, bunun yerine para verilmelidir diye ahkam keser. Sayın yazar da bunu bize bilimsellik adına «yutturmaya» çalışır.

Arkadaşımız yazısında ileri sürdüğü bu görüşle, doğa bilimlerindeki araştırmalardan, yaklaşımlardan söz ediyorsa, o zaman şunu açıkça belirtelim; bir bilim adamı ideolojisi ne olursa olsun, eğer gerçekten bu konuda bir bilimsel araştırma yapıyorsa, önünde tek bir yol vardır. Soruna diyalektik metodla yaklaşmak zorundadır. Ormancılık bilimi ile uğraşanlar da aynı metodu kullanmak zorundadırlar. Ekoloji, toprak, silvikültür vb. bunlardan hangisinde diyalektik metod kullanılmadan sağlıklı sonuçlara varılabilir. Bunlardan ortaya çıkan sonuçlar, bilimsel uygulamalarda doğrulukları ortaya çıktıkça kabul edilebilir hale gelirler. Bakın bir büyük usta ne diyor bu konuda; «Doğa diyalektiğin deneme tezgahıdır, ve modern doğa bilimi onuruna, onu bu deneme tezgahı için her gün artan bir olgular hasadı sağlayarak böylece doğada her şeyin son tahlilde, metafizik olarak değil, diyalektik olarak olup bittiğini, doğanın durmadan yenilenen bir çevrimin sonsuz tekdüzeliği içinde hareket et-

meyip gerçek bir tarih geçirdiğini kanıtladığını söylemeliyiz. (..) Ama şimdiye kadar diyalektik biçimde düşünmeyi öğrenmiş bilginler parmakla sayılabilecek kadar az olduğu için bulunan sonuçlar ile geleneksel düşünme biçimi arasındaki çatışma, bugün doğa bilimleri teorisinde hüküm süren ve öğretmen ve öğrencileri, yazarlar ile okuyucuları umutsuzluğa düşüren o büyük karışıklığı açıklar.»

Yukarıda da değindik, arkadaşımız, devrimci yaklaşımdan söz ediyor, «diyalektik» diyor ama devrimci yaklaşımda bulunmadığı gibi diyalektik metodu kullanamıyor. Yazısının bizimle ilgili bölümünün sonunda önerilerimiz bir bütün halinde belirince bizi eleştireceğini söylüyor. Celal Soycan hangi önerilerimizin bütün halinde belirmesini bekliyor? Elinizdeki sayı ile dergimiz 5. sayısına ulaştı. Bir yıla yakın zamandır, yazıyoruz. Şimdiye kadar, Orman İşçilerinin sendikal mücadelesi, orman yangınları, yakacak sorunu, Üçüncü Dünya ülkelerinin ormancılık alanında verdikleri mücadele konularında görüşlerimizi ve çözüm önerilerimizi açıkladık. İşletmeciliğin temel çıkmazlarını, Ormancılık Ana Planının eleştirisini, emperyalizmin uluslararası politikasının eleştirilerini yayınladık. İşte size eleştirilecek görüşlerimiz! Daha neyin «bütünü» bekliyorsunuz? Eğer «mükemmel bütünü» bekliyorsanız, daha çok beklersiniz sayın Celal Soycan. Çünkü o «mükemmel bütün» hayatta değil, sizin kafanızda. Bırakın «metod», «diyalektik» sözcüklerini, kafanızdaki burjuva mükemmeliyetçi anlayışı yıkmaya bakın. Dünyayı değiştirme mücadelesine katılın! Eleştiri olsun diye eleştiri yapmayın, işte dergimizin

söyledikleri. Siz de söyleyiverin arkadaş, ama sizin ifade ettiğiniz gibi «fraksiyoner mantığım kuskacımdan arınarak»!

Arkadaş devrimci yaklaşımdan söz ediyor, ama bilmiyor mu ki, «devrimci teori olmadan devrimci pratik de olmaz» teorisinin yol göstermediği pratik karanlıkta el yordamıyla hareket etmeye benzer. Arkadaş satır aralarında marksist felsefeden söz ediyor, ama onun sınıfsal özünü inkar ederek. Onu sınıf özünden koparıp, bir fikir jimnastiği haline getirmek amacıyla. Çünkü amacı «oku, hedefe atmak» değil, «oku okşamakla yetinmek».

Bizim sorunlara «ideolojik yapısallık» içinde yaklaştığımızı iddia eden arkadaşımıza soruyoruz: «Siz evinizi aydınlatmak için elektriği her akşam yeniden keşfetmeye mi çalışıyorsunuz?» yoksa karanlık bir odada aradığınız şeyi bulmak için, elektrik düğmesini mi çeviriyorsunuz? Sanırız arkadaş, elektriği her akşam yeniden keşfetmenin heyecanı içinde, ama bizim «aydın gevezeliği» ile öldürecek vaktimiz yok. Biz halkımıza olan borcumuzu ödemeye çalışıyoruz. Halkımızın ortaçağ karanlıklarını yıkma, demokratik ve bağımsız bir ülke kurmak için verdiği mücadeleye katılıyoruz!

KİMLER, TÜRKİYE GERÇEKLERİNE GÖZLERİNİ KAPIYOR?

Şimdi arkadaşımızın satır aralarına gizlediği eleştirilerine gelelim. Celal Soycan, gerçekte şunu söylemeye çalışıyor; bunlar Türkiye'nin her meselesine hatta ormancılığa bile, «iki süper devlet», «yarı-feodal yapı» vb. diyerek yaklaşıyorlar. Oy-

sa bunlar henüz kitlelerin önünde tartışılacak şeyler değildir. Bu sorunlar, «devrimcilerin» kendi aralarında tartışılabilir. Böyle olunca da arkadaşımızın «ideolojik yapısallık» derken neyi kastettiğini anlamak daha kolaylaşıyor.

Bir kez daha bir büyük devrimcinin sözleriyle konumuza girelim:

«Politikada hata yapmamak ve boş hayalciler durumuna düşmemek için, eylemlerimizi soyut 'insan aklının ilkeleri' üzerine değil, sosyal gelişmeyi belirleyen toplumun somut maddi yaşam koşulları temeline oturtmalı, 'büyük adamların' iyi niyetlerine değil, toplumun maddi yaşamının gelişmesinin gerçek ihtiyaçları üzerine dayandırmalıyız.»

Arkadaşımız da yazısında, bunu «Mühendislik hizmetlerini yürütürken, bu toprakların üzerinde yaşadığımızı unutmamalıyız» sözleriyle doğruluyor. Evet arkadaş, bu toprakların üzerinde yaşadığımızı unutmamalıyız, bu topraklardan yeşermeyen görüşlere kulak asmayalım. Bilelim ki, ortaya atacağımız fikirlerin doğruluğunun tek ölçütü pratiktir.

Ama arkadaşımız böyle yapmamızı mı öğütlüyor, asla, o dünyanın ve Türkiye'nin değişen şartlarını kavramıyor. Bizim de bu kavrayışsızlığı açığa vurmamıza öfe duyuyor, usulca tartışalım aman kimse duymasın diyor. Oysa ki biz devrimci fikirler kitleler tarafından kavranmadıkça hiçbir şeyin değiştirilemeyeceğini biliyoruz. Kitlelerden gizli tartışmalar yapmaya niyetimiz yok.

Bugün ülkemizin şartları nedir? Bu şartlar bizim önümüze ne gibi görevler koymaktadır? Bu soruların cevabına geçelim: Yayınlanan ormancılık dergilerinin arasında Sovyet Sosyal emperyalizminin ül-

kemiz için ne büyük bir tehlike oluşturduğunu açıklayan bir tek Halkın Ormanı var.. Biz bunu «soyut aklın ilkelerine» değil, yaşadığımız şartlara dayanarak çıkarıyoruz. Bize yöneltilecek eleştirilerin birçoğu da bu noktada toplanıyor. Açıklıkla ifade edelim ki, bu gün Türkiye'de Sovyet Sosyal emperyalistlerinin hegemonya mücadelesini görmeden ve halkı bu konuda uyarmadan devrimci olunamaz. 20 yıl öncesinin tahlilleriyle, Amerikan emperyalizmini baş düşman ilân eden siyasetler e-ninde sonunda Rus beşinci kolunun hizmetine girmeye mahkumdur.

Bize Sovyetler Birliğinin emperyalist olduğunu ispatlayın ondan sonra ülkemiz için tehlikeli olup olmadığını bakalım diyorlar! İşte S.S.C.B.'nin dünya siyaseti diyoruz, işte Türkiye'de yaptıkları; İsdemir, Seydişehir, Tarım ürünleri sömürüsü, kredileri.. ille de Sovyet tankları ülkemize girmeye başlayınca mı inanacaksınız! O zaman da iş işten geçmiş olacak. Devrimciler gelişen şartları iyi tahlil etmek zorundadırlar, yoksa rüzgara kapılmış bir yaprak misali sürüklenmek devrimcilik değildir. Türkiye'de sosyal-faşist bir diktatörlük kurulduktan sonra, «Sovyetler, emperyalist bir ülkeymiş!» demek marifet değil.

Amerikan emperyalizminin yüzünün açığa çıkartılması mücadelesi sırasında, Amerikan emperyalizminin «demokrasi havarisi» maskesinin yırtılıp atılması sırasında, devrimciler ille de dört dörtlük ispatlar yapılsın, ondan sonra mücadeleye atılalım demediler. Bu tehlikeye karşı halkı durmadan uyardılar. Bu mücadele meyvelerini de verdi. Bugün ilkokul çağındaki çocuklar bile Amerika'nın emperyalist bir ülke olduğunu biliyorlar. Ama bugün meydanlarda bağrılan «Yaşasın Rusya»

sloganı oldukça düşündürücüdür. Bu slogana bakıp, «Aydın gevezeliğine» vaktimiz olmadığını görmeliyiz!

Bize, Sovyetler emperyalist bir ülke olabilir ama, bunun ormancılıkla ne ilgisi var diyenlere soruyoruz? Sovyet tehdidini, yayılmasını ve niyetlerini cesaretle ortaya koymadan, ülkemizin hangi konusunda araştırmalar yapabiliriz? Üçüncü Dünya ülkelerinin mücadelesine Brejnev'lerin ağzıyla, «şeyhlerin, şahların mücadelesi» diye kara çalarsak, dünya ormancılığını ve gelişen mücadelenin yönünü kavrayabilir miyiz? FAO'ya bakış açımız, hammadde kaynaklarını ellerinde bulunduran yoksul ülkelerin emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı verdikleri mücadeleyi kavramadan nasıl düzgün olabilir? Ülkemiz ormancılığının ihtiyaçlarını, sorunlarını düzgün bir şekilde nasıl kavrayabiliriz? Sovyetler Birliğinin yeni bir emperyalist savaşın kaynağı, en tehlikeli emperyalist olduğunu kavramazsak, onun beşinci koluna elimizi uzatır, «solcular arası ittifak» kurduğumuzu sanırız.

Sosyal emperyalistler ülkemizin «tek efendisi» olmak için Amerika'nın 30 yılda aldığı mesafeyi bir çırpıda katettiler. Ekonominin her alanına el attılar. Enerjiden, demir-çelik sektörüne kadar her yerde kolları var. Yeraltı servetlerimizi, doğal kaynaklarımızı yağmalamak için aç gözlü tefeciler gibi pusudalar. Çünkü onlar esas olarak saldırgan askeri güçlerine dayanıyorlar, ekonomileri Amerikanınki kadar ileri değil. Bu şartları kavramadan nasıl «emperyalizme karşı mücadeleden» söz edilebilir. Bu mücadele olsa olsa, Sovyetlerin yedeğinde Amerikan emperyalizmine karşı bir mücadele olabilir.

Bugün Türkiye topraklarına ayak basmak demek, yalnızca Amerikan emperyalizmine gözlerini dikip, Sovyetlerin faaliyetlerini, beşinci kolun faaliyetlerini göz ardı etmek demek değildir. Tam tersine, Sovyet tehdidine karşı kararlı tavır almazsan, Doğu Almanya'dan verilen buyrukları yerine getirmeye çalışırsın. Devrimcilere, kara çalmaya çalışırsın..

Yine bize diyorlar ki, Sovyetler Birliğindeki ormancılığı anlatın da ondan sonra Türkiye için böyle bir tehlikenin varlığından söz edebiliriz! Soruyoruz, Amerikan ormancılığının emperyalist karakterini açıkladıktan, oradaki orman işçilerinin yaşam şartlarından söz ettikten sonra mı, Amerikan sömürsünden söz etmeye başladık. Bugüne kadar kim oturup ta, Amerika'da orman işçilerinin yaşam şartları şöyledir, üretim şartları böyledir deyip, onun emperyalist karakterini açıklamaya çalıştı. 1950'lerde Amerikan emperyalizminin Kore'ye halkımızı sürmesine karşı mücadeleye atılanlar, hangi «bilimsel araştırmalara» dayanıyorlardı. Şimdi Sovyet Sosyal emperyalistleri ile orman ürünleri sanayii konusunda bir anlaşma yapılacak olsa, sonuçları görelim ondan sonra mı karşı çıkacağız diyeceğiz, yoksa baştan mı, bu anlaşmanın karşısına dikileceğiz?

Ayrıca şunu belirtmekte yarar görüyoruz. Biz Sovyetler Birliğinin ormancılık alanında faaliyetlerini açıklamaya devam edeceğiz. Hem de onun emperyalist faaliyetlerini tek tek göstererek.

Dergimizin birinci sayısında «neden çıkıyoruz» adlı yazımızda kısaca hangi şartlardan yola çıkarak yayına başladığımızı açıkladık. Bu şartlar hayalci bir şekilde tesbit edilmedi, dünyanın ve ülkemizin i-

çinde bulunduğu durumu yansıtıyor-
du. İşte açıklıkla ilan ediyoruz; bu
şartları görmeden ve doğru bir siya-
sete sahip olmadan, hiç bir orman-
cılık sorununu çözemezsiniz, orman-
cılık çalışanlarının mücadelesine
laftan öte birsey kazandıramazsı-
nız! Ülkemizin yarı-feodal yapısını
görmeden, orman işçi ve köylüleri
için hiçbir ciddi talep öne süremez-
siniz! Yangın işçilerinin 8 saatlik
iş günü mücadelesini kavrayamaz-
sınız. Vahidi fiyat konusunu günde-
me getirirken, nereden yola çıktığı-
nızı bilemezsiniz, çözüm önerinizin
de değeri olmaz. Bu yapıyı kavra-
madan orman köylülerine karşı po-
lisiye tedbirler alınmasını istersiniz.
Devlet işletmeciliğini ileri bir aşama
sayıp, methiyeler düzersiniz!

Revizyonist tehlikeyi göremez-
seniz, revizyonist sendikaların orman
işçilerini kısaç altına almasına se-
yirci kalırsınız. Devrimci Toprak-İş
sendikasının yaptığı sözleşmeye ba-
kıp, iyi niyetli bir mühendis arka-
daşımızın dediği gibi «Sendikada
suç yok, suç Orman Bakanlığının,
sözleşmeleri teksir etmiş, imzaladı-
yor» dersiniz. Sarı sendikalara kar-
şı revizyonist sendikaların yedeğine
düşersiniz. Ormancılık çalışanları-
nın örgütlerine revizyonistlerin sız-
masına kayıtsız kalırsınız. Onların
dergilerimizi, Sovyetlerin reklamını,
revizyonist tezlerin propagandasını
yapmak için bir araç olarak kullan-
masına seyirci kalırsınız. **En önem-
lisi bu fikirlerin kitleler arasında
tartışılmasından kaçınır, sonra, re-
vizyonistlerin yönetime gelmesini
«taktik oyunlarına» bağlarsınız.**

Evet Türkiye'nin topraklarına
sıkıca ayak basmadan ve doğru bir
metodunuz olmadan varacağınız yer
budur. Varılan yer —revizyonistle-
rin yönetiminde bulunan bir dergi-
de baş köşeye yerleşmek— ancak

devrimci fikirlere karşı çıkarak ola-
bilir, bu bütün herkese ders olma-
lıdır.

HALKIN ORMANI KİTLELERİN MALIDIR

Yayına başladığımızdan bu ya-
na yaklaşık bir yıl geçti. Bugüne ka-
dar bir çok güçlkle, engellemeyle
karşılaştık. Daha yayına başlama-
dan önce, bize böyle bir işe atılma-
mızın doğru olmadığını, Türkiye'de
derneklere, odalara dayanan mesle-
ki dergilerin bile ayakta duramadık-
larını, bizim bu işi yürütemeyeceği-
mizi söylediler. Hatta, kitlelerin gü-
cüne inanmayanlar aralarında bahi-
se tutuştular, bu dergi bir sayı çı-
kar, iki sayı çıkar diye. Ama, onla-
rın bu tip fikirlerine rağmen yayı-
nımızı sürdürüyoruz. Kitlelerin gü-
cüne inanmayanlara, revizyonistlere
ve tüm halk düşmanlarına rağmen
yayınımızı sürdürüyoruz. Çünkü, biz
esas olarak kitlelerin böyle bir yayı-
na olan ihtiyacını tespit etmiş ve bu
ihtiyaca cevap verecek Halkın Or-
manı'nın görevlerini belirlemiştik.
Bu nedenle de bugüne kadar karşı-
laştığımız her güçlüğü, okuyucuları-
mıza, kitlemize dayanarak yendik.
Yenmeye devam edeceğiz.

Yayına başladığımızdan bu ya-
na hakkımızda birçok dedikodu ya-
pıldı. Yayınımızı engellemeyi amaç-
layan bu dedikoduların hiçbirisine
cevap vermedik. Cevap veremediği-
mizden değil, okuyuculardan toplā-
nan paralarla yayınlanan sayfaları-
mızı bu tip kısır işlere ayırmak is-
temediğimizden böyle davrandık.
Çünkü esas olan bazı kişilerin bi-
zim hakkımızdaki yargıları değil,
kitlenin değer yargısıdır. Neler söy-
lenmedi hakkımızda, bizim bazı ki-
şilere kazanç sağlamak için çıktığı-
mız söylendi, bazıları ise bu fiyata
böyle bir dergi çıkamıyacağından

dem vurarak bizim dışarıdan destek aldığımızı söylediler, kişiliklerimiz hakkında dedikodu yapıldı, siyasetimizi karalama kampanyaları açıldı. Birçokları da kendi siyasetlerini körü körüne izleyenlere, dergimizi okumayı yasakladılar. Dergi satan arkadaşlarımızı baskı altına almaya çalıştılar. Bunların hiçbirisi bizi yolumuzdan alıkoymadı.. Bizi tecrit etmek iddiasıyla yola çıkanlar, kendileri tecrit oluyorlar.

Bütün bu dedikodulara cevap vermedik, gereksiz polemiklere girmekten kaçındık. İyiniyetli birçok arkadaşımızın bizi zorlamasına rağmen yine de susmayı yeğledik. Bizi böylesine kısır tartışmaların içine çekmek isteyenlerin oyunlarına alet olmayacağız. Çünkü dergimiz kitlelerin malıdır. Biz **ormancılık kesiminde** bütün halkın taleplerini savunmak üzere yola çıktık. Bundan vazgeçebilmemiz mümkün değildir. Aklımızdan sorun icad etmeye çalışmıyoruz. Somut şartları ele alıyor ve bunları halkın talepleri açısından inceliyoruz. Mevcut iktidarlarca yapılabilir olanları da, devrimci halk iktidarının programında olması gerekenleri de belirtiyoruz. Yarın yeni sorunlar ortaya çıkacak, o zaman da dergimiz o somut şartların içinde o konuları ele alacaktır. Yeni siyasetler geliştirmeye çalışacaktır. Eskimişi atacak, yenisini alacağız. Belki bugün içtenlikle doğru sandığımız önerilerimizin yanlışlığı ortaya çıkacak, o konularda özeleştiri yaparak, doğruları belirteceğiz. Kısaca **Halkın Ormanı** hayatta kaldığı sürece **yaşayacaktır!** Çünkü bizi halka karşı olan sorumluluğumuzun üstünde hiçbir şey etkilemiyor.

Bizi «olumsuz örnek» oluşturmakla itham edenler, eğer halk için birşeyler yapmak istiyorlarsa, «olumlu» olan çizgiyi açıklasınlar. Bu

sayfalar dolusu «aydın gevezeliği»nden daha yararlı bir çaba olacaktır. Bütün herkesi dergimizin ortaya attığı somut görüşler üzerinde tartışmaya çağırıyoruz! Bizi, ormancılık sorunlarına bakış açımız, getirdiğimiz çözümler, ileri sürdüğümüz görüşler açısından eleştirin. Halkın mücadelesini ilerletmek istiyorsanız, gelin görüşlerimizi eleştirin. Dergimiz hakkında soyut eleştirilerde bulunmaktan, kıyıda köşede dedikodu yapmaktan vazgeçin! Yoksa bir Lâtin ozanı gibi demek zorunda kalacağız:

«O suyu kirletmeğe kıçın yetmez.
Kafanı daldır, Zoile' kafanı

Martalis»

**halkın
ormanı**

ORMAN MEMURLARININ ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

Hakim sınıflar, son yıllarda emekçi halkımız üzerindeki baskılarını daha da arttırmış bulunuyorlar. Emperyalizme bağımlı bir yapı gösteren ülkemizin ekonomisi, emperyalistlerin içine düştükleri buhranlardan etkileniyor. Hakim sınıflar buhranı atlatmak için, feodal yapıyı tasfiye etmek, milyonlarca köylüyü toprak ve hürriyete kavuşturup bağımsız bir sanayileşmeye temel teşkil edecek tarımsal yapıyı kurmaya girişmek yerine, halka daha çok yükleniyorlar. Üçüncü Dünya ülkeleri ile ilişkiler kurarak ülkemizin ihtiyaç duyduğu maddeleri temin etmek yerine, emperyalistlerle halkımızın alnteri üzerine pazarlıklar yapıyorlar. MC iktidarı zamanında iyice azgınlaşan Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı kararlı bir tavır almak yerine, ülkemizin hammadde kaynaklarının talanı için görüşmeler yapıyor. IMF «Dünya Para Fonu» ile MC iktidarı zamanında başlayan görüşmeler, sonuçlandırılıyor, devalüasyon, ücretlerin dondurulması vb. tedbirler gündeme getiriliyor. Bütün bunlar ülkemizi emperyalizme daha çok bağlıyor ve halkın yaşamını daha da güçleştiriyor. Üstelik süper devletlerin kışkırtıcılık ve özellikle sosyal emperyalistlerin, Amerika'nın yerine Türkiye'nin tek efendisi olmak için verdiği mücadeleyi güçlendiriyor. Bir yanda emperyalizme bağımlı ekonominin getirdiği zamlar, bir yanda süper devletlerin ajanlarınca kışkırtılan anarşi, kargaşalık hayatı her geçen gün daha da çekilmez hale getiriyor.

Süper devletlerin ajanları ile kışkırttıkları anarşi ve kargaşalık, emekçi halk üzerine atılan bombalar, patlayan silahlar; bütün bunların en belli başlı hedefi; halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırmaktır. Ama, bütün bunlar mücadeleyi bastırmaya yetmiyor. Halkın mücadelesinin gelişmesinde geçici durgunluklar yaratabiliyor ama onu söndüremiyor. İşte, 2.5 yıl halka baskı, şiddet uygulayan, ülkemizi iki süper devletin rekabet alanı haline getiren, cephele kurarak halkı bölen MC'nin sonu... Milli bağımsızlığımızın ve halkımızın en azılı düşmanı MC, halkın mücadelesi sonucu yıkılıp gidiyor...

MEMURLAR TOPLUMUMUZUN EN ÇOK EZİLEN KESİMLERİNDEN BİRİSİDİR

Hakim sınıfların baskı ve tahakkümü, tüm çalışanlar gibi memurları da ezmekte ve yoksullaştırmaktadır. Hergün gelen yeni zamlarla, hayat giderek daha çok pahalılaşmakta, memurların bu şartlar altında yaşamaları güçleşmektedir. Son Mart ayında, memur maaşlarında uygulanan katsayı 12' den 14'e çıkarılmakla, göstermelik bir artış sağlanırken, düşük dereceli memurlarla, yüksek dereceli memurlar arasındaki uçurum daha da artmıştır. Maaşlardaki artışlarla birlikte gelen zamlar nedeniyle, memurlara verilen, kat kat fazlasıyla geri alınmıştır. Ayrıca, yan ödeme, tayin, terfi gibi konularda yapılan sayısız haksızlıklarla, memurlar da-

ha da çok yoksulluğa itilmişlerdir. Bugün ücretleri sabit olan memur ve işçilerin ödediği vergileri, hiçbir toplum kesimi vermemektedir. Üstelik memurlardan kanunsuz olarak bir de MEYAK kesintisi yapılmaktadır. Yoksul memurların üç kuruşluk maaşından kesilen bu paralar hakim sınıflara kredi olarak verilirken, sürekli yükselen kiralar karşısında memurlara bir konut kredisi bile verilmemektedir. Asgari geçim indirimi, işçi-memur ayrımı gibi memuru yakından ilgilendiren en güncel sorunlar bile çözümlenmiş değildir.

Çalışanların çoğunluğu sendikalaşma ve grev yapma hakkına sahipken, memurlar bu haktan da yoksun bulunuyorlar. Memurlar 1961 Anayasa'sı ile sınırlı da olsa sendikalaşma hakkına kavuşmuşlar ama bu hak 1971 faşist diktatörlüğü tarafından geri alınmıştı. Böylece memurlar, devlet karşısında güçsüz ve her verileni kabul etmek zorunda bırakılan bir kitle durumuna düşürülmek istenmiştir.

Toplumda siyasetin tek yasaklandığı kesim memur kesimidir. Devletin kilit mevkilerine yerleşenler, büyük bürokratlar siyasi tercihlerini serbestçe ortaya koyar ve yönetimi buna göre ayarlarlarken, memurlara siyaset yasaklanmıştır. Genel müdürler, Müsteşarlar vb. siyasi partilerin propagandalarını, her türlü partizanlığı serbestçe yapabilirlerken, dürüst, çalışkan, halktan yana olan memurlar siyaset yapıyor gerekçesi ile oradan oraya sürülerek baskı altına alınmışlardır. Oysa, bir vatandaş olarak memurların da siyasi görüşleri vardır ve görevleri dışında her türlü siyasi faaliyete katılmaları onların da en doğal haklarıdır.

Yukarıdan beri özetlemeye çalış-

tığımız şartlardan da görülüyor ki, memurlar toplumumuzun en çok ezilen, baskı gören kesimlerinden birisini oluşturmaktadır. Bu nedenle de onlar, haklarını ancak bütün emekçi halkla birleşerek alabilirler. İşçilerle, köylülerle birleşerek bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yer almak zorundadırlar. Çünkü bütün halkın, memurlar da dahil, düşmanları birdir. Memurların bu mücadeleye güçlü olarak katılabilmeleri ise ancak örgütlenmeleri ile mümkün olabilir.

TÜM MEMURLAR

ÖRGÜTLENMEK ZORUNDADIR

Memurların örgütlenmesinin tarihine kısaca bir göz attığımızda; geçmişte memurların çeşitli kesimlerde kendiliğinden gelişen mücadeleler sonucu örgütlendikleri görülmektedir. Ancak, bunlar çoğunlukla yardımlaşma sandıkları ve küçük çapta ekonomik haklar elde etmeyi amaçlayan örgütler olarak ortaya çıkmışlardır. İlk zamanlarda ekonomik ve siyasi bilincin zayıf olması nedeniyle aralarında bir ilişki kurulamamış, geniş çapta bir birlik sağlanamamış ve herbirisi kendi çevrelerinde kalan dar kapsamlı örgütler olarak varlıklarını uzun süre korumuşlardır. 1960'dan sonraki yıllarda memurların örgütlenme düzeyinde bir gelişme olduğu görülmektedir. 1961 Anayasasının getirdiği hak ve özgürlüklerden yararlanan kitleler hızla örgütlenmeye başlamışlardır. Bu arada teknik elemanlar, öğretmenler ve memurlar Anayasal haklarını kullanarak, grev ve toplu sözleşme hakkından yoksun olsa da ülke çapında örgütlenen sendikalar kurmuşlardır. O dönemde kurulan TEKSEN teknik elemanları, TÖS tüm öğretmenleri ve PERSEN ise kamu hizmetlerinde çalışan tüm memurları örgütlemeyi

amaçlıyordu. Bu örgütler aracılığı ile, geniş bir memur kitlesi örgütlenmeye ve ülke çapında seslerini duyurmaya başladılar. Forumlar, boykotlar, miting ve direnişler bütün yurda dalga dalga yayılırken, memurların da bilinçli ve örgütlü mücadelesi giderek güçleniyordu. Ancak, yine de tüm memurların bu örgütlerde toplandığını söylemek mümkün değildi. Çünkü memurların büyük çoğunluğu henüz kendilerini bürokrasinin katı kurallarından kurtaramamıştı. Hala birçoğu bu örgütlerde yer almak konusunda kararsız davranmaktaydılar. 1971 yılında bütün halkta zulüm ve baskı uygulayan faşist diktatörlük, memurların sınırlı olan sendikalaşma hakkını da ellerinden aldı.

Bu yıldan sonra memurlar yeni baştan örgütlenmeye başladılar. Geçmiş yıllardan kalan ve adlarını değiştirerek çalışmalarını sürdüren bir çok dernek yanında, tüm memurları örgütleme amaç ve iddiasında olan örgütler de kuruldu. Fakat bunların da büyük ölçüde tüm memurları örgütleme görevini yerine getirdikleri söylenemez. Bu konuda etkili olan faktörlerden birisi, memurların genel sorunları yanında, çalıştıkları devlet dairesinin özel durumundan kaynaklanan sorunlarının ağır basması ve kendilerine yarar sağlamıyacağı inancı ile genel örgütlere karşı gösterilen ilgisizliktir. Böylece özel durumlardan kaynaklanarak kurulan ve basit de olsa memurların birtakım haklarını korumayı amaçlıyan dernekler yanında, memurları, etkili bir mücadele verebilmenin ön şartı olan, genel örgütlerde toplama çabaları da büyük ölçüde başarıya ulaşamadı.

Bugün yine memurların önünde duran en önemli sorun örgütlenme sorunudur. Sayısı milyonlara varan

memurların büyük çoğunluğu hala herhangi bir örgüte bağlı değildir.

Memurları örgütlemeye amaç nedir? Bu amacı «Memur kitlesinin bağımsız bir güç olarak mücadele sahnesine çıkması» şeklinde tesbit edebiliriz. «Burada bağımsız derken hakim sınıflardan siyasi ve ideolojik olarak bağımsız olmayı kast ediyoruz. Bir başka deyişle, memurların, hakim sınıfların gaspettiği demokratik ve ekonomik hakları için mücadele eden, bu mücadelede insiyatifini bizzat kendi bünyesinden çıkmış ve bu bünyeden kopmamış kadrolar aracılığı ile elinde tutan ve bütün bu mücadeleyi yurtsever bir çizgide yürüten bir kitle olmasını amaçlıyoruz.»

Bugüne kadar kurulmuş olan örgütlerde bu amaç tam olarak gerçekleşmemiştir. Memurların örgütlü olan kesiminin büyük çoğunluğu, kendiliğinden gelişen mücadelenin yarattığı örgütlerde toplanmışlardır. Bu örgütler memurların basit ekonomik haklarını savunmak için kurulmuş, ancak çoğunluğu zamanla «dernek ağaları»nın aracılığıyla hakim sınıfların kontrolüne geçerek, onların siyasal araçları durumuna gelmişlerdir. Böylece memurlar insiyatifi kendi ellerine alamamışlar ve bağımsız bir güç olarak ortaya çıkamamışlardır. Ancak son yıllarda halkımızın gelişen mücadelesi, memur kesiminde de yankılanmaktadır. Memurlar, bağlı oldukları örgütlerde sırayla «dernek ağaları»nı alaşağı etmeğe, insiyatifi ellerine almaya ve yurtsever bir çizgide mücadele yürütmeğe başlamışlardır.

Memurları hakim sınıflara bağımlı kılan, onların bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmasını engelleyen bir başka sorun da, devlet hiyerarşisidir. «Memuru bir köle, bir eşya

durumuna sokan budur. Her memurun üzerinde bir amir, bir üst otorite vardır. Memurun kendisi ve yaptığı işi ilgilendiren istisnasız her konu bu üst otoritede başlar ve orada biter. Amirle arası iyiye memur rahattır, değilse her konuda sıkıntıya düşebilir. Kısacası bu kölelik düzenidir. Ve işin en ciddi tarafı biz-zat memurların büyük çoğunluğunun bu düzenin dokunulmazlığına, değişmezliğine boyun eğdirilmiş olmasıdır. Devletin sınıflarüstü tanıtımı, bu kölelik düzeni ile birleştiğinde, ortaya kaçınılmaz olarak bir kabulleniş çıkmaktadır.»

İşte memurları köleleştiren bu hiyerarşiye karşı mücadele vermeden, bütün memurları niteliği ne olursa olsun, bağlı bulundukları örgütlerde insiyatif ve karar sahibi yapmadan, örgütlenmede başarı sağlamak mümkün değildir.

Memurların örgütlenmesi mücadelesi önünde duran bir başka engel de revizyonistlerdir. Revizyonistler memurları tıpkı faşistler gibi bölerek, esas olarak da büyük bürokratlara dayanarak memur mücadelesini bastırmayı ve efendileri Rusya'nın hizmetine sokmayı amaçlamaktadırlar. Onlar, memurları «birleştirmek», «tek temsilci olmak» gibi iddialarla yola çıkıp, gerçekte bölücülük yapmakta, memurları; siyasi görüşlerine göre ayırarak, kendilerinden olmayan memurlara, hiyerarşik düzen aracılığı ile baskı uygulamaktadırlar. Revizyonistlerin yönetiminde olan örgütlerde bugün tam bir kargaşalık hüküm sürmektedir. Aynı dairede çalışan memurlar birbirlerine düşman edilmekte, örgütlenmeleri ve hakim sınıfların karşısına güçlü bir şekilde çıkmaları engellenmektedir.

Memurların örgütlenmesinin önündeki bu engelleri sıraladıktan

sonra, biraz da örgütlenme biçimi üzerinde durmak istiyoruz. Sayısı bir milyona varan memur kitlesi nasıl örgütlenecektir, nasıl insiyatif ve karar sahibi olacaktır? Nasıl bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesindeki yerini alacaktır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, halen çalışmalarda bulunan birçok örgüt vardır. Bunların çoğunluğu çok eski yıllardan beri var olan ve birtakım birimlerde ve işkolalarında kurulmuş, oralardaki memurların küçük çapta ekonomik talepleri uğruna mücadeleyi amaçlamış örgütlerdir. Örneğin; yardımlaşma sandıkları, tüketim kooperatifi niteliğindeki dernekler ve birtakım meslek dernekleri bu tip örgütlerdir. Bu örgütler dağınık olmakla birlikte bulundukları yerin özel durumundan, özel ihtiyaçlarından kaynaklanmakta ve kendiliğinden ortaya çıkmakta, tek tek değil ama toplu olarak memurları sayıca en fazla içinde barındırmaktadırlar. Ancak devlet yönetiminin hiyerarşik yapısı bu örgütlere de yansımış, düzenin dokunulmazlığı, devletin sınıflarüstü olduğu anlayışı bu örgütlerde de hakim olmuştur. Memurun haklarının amirler tarafından en iyi şekilde korunacağı, herşeyin en iyisini amirlerin bileceği ve yapacağı anlayışının zorla kabul ettirilmiş olması nedeniyle bu örgütlerde amirler hep yönetici, memurlar da hep yönetilen olmuştur. Böylece gerek devlet dairesinde, gerekse bu örgütlerde yapılan yolsuzluklara, haksızlıklara karşı memurlar seslerini yükseltmemişler, bunların hesabını soramamışlardır. Ancak bu derneklerin yapıları ve yönetimleri, yukarıda belirttiğimiz gibi, hızla değişmeye başlamıştır. Hergeçen gün, memurlar arasında, haksızlıklara ve emir kulluğuna karşı mücadele

azmi artmaktadır. Artık memurlar hızla bu kölelik düzenine karşı birlik içinde mücadele etme; siyasal olarak işçi sınıfının yanında yer almanın bilincine varmaktadırlar. Bu nedenledir ki, memurlar giderek daha çok örgütlenmekte, bağlı oldukları örgütlerde yıllanmış «dernek ağalarını», hakim sınıfların temsilcilerini alaşağı ederek söz ve karar sahibi olmaya, insiyatifi ellerine almaya ve bağımsız bir güç olarak mücadele alanında yer almaya başlamaktadırlar.

O halde, yapılacak iş, şimdiye kadar var olan ve geniş bir memur kitlesini içinde toplayan bu tip örgütlerde verilen mücadelenin desteklenmesi ve örgütsüz olan birim ve işkollarında da yeni örgütlerin kurulmasına çalışmak olmalıdır.

Genel örgütlerin çalışmalarına gelince; Memurların özel çalışma koşullarını geliştirme zorlaması ile tek örgütte toplamanın somut durumlara uygun olmadığı ortadadır. Çeşitli kurumlardaki özel koşullara uygun olan birim ve işkolu örgütlenmesi biçiminin kabul edilmesi, bu yolda çaba gösterilmesi ve birçok birimde örgütlenmeye gidilmesi olumlu bir gelişmedir.

Genel örgütlerin görevleri nelerdir? Bizce genel örgütlerin görevi, tüm memurları birim ve işkolu örgütlerinde toplamaya çalışmak, yeni örgütlerin kurulup gelişmesini, buralarda memurların bizzat söz ve karar sahibi olmalarını, yönetime gelmelerini sağlamak ve tüm bu örgütleri yurtsever bir siyasal çizgide birleştirmede merkezi bir görev üstlenmektedir.

ORMAN MEMURLARI ORMAN KÖYLÜLERİNİN EZİLMESİNDE BİR ARAÇ OLARAK KULLANILIYOR

Genel olarak memurların so-

runlarından ve örgütlenmede önlerine dikilen engellerden söz ettik. Şimdi orman memurlarının örgütlenmesinden söz edelim;

Bugün Orman Bakanlığı bünyesinde çalışan muhasebe, büro, orman muhafaza, ölçü-kesim, depo, telsiz memurları, fidancılar ile tüm orman memurları yurdumuzun her yanına dağılmış ve sayıları da oldukça kabarıktır. Bu geniş kitle orman köylüleri ile, orman işçileri ile yakın bir ilişki içinde bulunmaktadır. Yarı-feodal ve yarı-sömürge olan ülkemizde bir yandan ormanlarımız devlet eliyle yağma ve talan edilir, ormansızlaşma her geçen gün biraz daha artarken, öte yandan orman işçi ve köylülerimiz ise ağır bir sömürüye maruz bırakılmaktadır. Hakim sınıflar orman işçi ve köylülerini sömürerek saltanat sürerken, bu iş için orman memurlarını araç olarak kullanmaktadır. Orman işçilerini düşük ücretle çalıştırmak, ormanlar tahrip ediliyor diye; ormanlar içersinde hiçbir geçim kaynağı olmadan yaşamaya zorlanan orman köylüleri üzerinde silahlı baskı kurmak için orman memurları öne sürülmektedir. Devletle, halk arasında kalan memurlar bazan köylü ve işçilerle çatışmaktadırlar. Son yıllarda çeşitli çatışmalarda birçok köylünün, işçinin ve memurun can verdiği hepimizce bilinmektedir. Bu neden böyle olmaktadır?

Bunun nedeni ortadadır. Bugüne kadar memurlara devletin sınıfları üstü olduğu, devletin çıkarlarının herşeyin üstünde tutulması gerektiği öğretilmiştir. Memurlar uzun yıllar, devletin emekçi halkımızı ezmede bir araç olduğunu görememişlerdir. Oysa devlet, sınıfları üstü bir şey olmadığı gibi, çıkarları da hakim sınıfların çıkarlarından ayrı değildir.

Hakim sınıflar orman işçi ve

köylülerine karşı orman memurlarını sürerken, bir yandan da orman memurları üzerinde yoğun baskılar uygulamaktadırlar. Orman idarelerindeki hiyerarşik yapı bu nedenle diğer dairelere nazaran daha ağırdır. Devlet hiyerarşisinin memuru köleleştirici etkisini en çok orman memurları üzerinde görmek mümkündür. Amirle, memur arasındaki ilişkiler aynen bir ordudaki hiyerarşik yapıyı andırmaktadır. Orman memurları üzerinde uygulanan baskılar, getirilen kurallar, diğer devlet dairelerinden farklıdır. Bu orman idaresinin ormanların tek sahibi ve «feodal bürokratik» bir mekanizmaya sahip olmasından ileri gelmektedir.

Orman memurları, amirlerinin verdiği her görevi yapmak zorundadırlar. Görevin yerine getirilmesinde özel mazeretler, mesai saatleri, çalışma koşulları önemli değildir. Devletin yüksek menfaatleri uğruna (!) memurlardan aşırı fedakarlıklar istemek olağandır. Eğer memur bu fedakarlığı gösteriyorsa çalışkan, görevini yapıyor sayılmakta, yok hasta veya başka önemli bir mazereti olması nedeni ile verilen görevin yapılmasında bir aksaklık çıkmışsa o zaman memur «kaytar-makla», «görevini ihmal etmekle» suçlanmaktadır. Bir kez «tembel» ve «beceriksiz» olarak suçlanmışsa, amirin gözünde kendisini affettirmesi için çok çalışması gerekir; yoksa bir isyankâr olarak memuriyet hayatının sonuna kadar afaroz edilecektir!

Orman memurlarına aşırı sorumluluklar yüklenmiştir. Bir orman muhafaza memuru kendisine teslim edilen binlerce hektar ormanlık sahanın korunmasından sorumlu tutulmaktadır. Araç gereçten, can güvenliğinden yoksun olan bu ormancılar canlarını ortaya koyar-

ak görev yapmaktadırlar. Görev anında ölen orman muhafaza memurlarının sayısı oldukça kabarıktır. Buna karşılık görevini yapmada kullandığı atını bile kendi parası ile satın almak zorunda bırakılmaktadır. At için verilen «yem bedeli» ise gü-lünç denecek kadar azdır. Birçok memur görevlerini yapabilmek için bazan büyük fedakarlıklar yaparak kendi paraları ile motorsiklet almaktadırlar. Bu bile memurun orman idaresi tarafından nasıl zorlandığını göstermeye yeterlidir. Zorlu çalışma koşulları yetmiyormuş gibi bir de asıl görevlerinin dışında birtakım görevlere zorlanmaktadırlar. Bu ek görevler yerine getirilirken meydana gelen olaylardan da orman muhafaza memurları sorumlu tutulmaktadırlar. Mesai saatleri söz konusu değildir. Kendilerine verilen yetersiz tazminatla günün 24 saatinde görevli sayılmaktadırlar. Fazla mesai adı altında verilen bu tazminat, tutulan suç zabıtlarının mahkemelerine gitmek için yapılan masrafları bile karşılamaktan uzaktır.

Ölçü-kesim ve depo memurları daha da ağır koşullar altında çalışıyorlar. Ölçü-kesim memurları yağmur, kar, kış demeden çalışmak zorundadırlar. Günlerce evlerinden uzakta, dağbaşlarında her türlü imkandan yoksun, kendi kaderlerine terk edilmiş bir durumda görev yapmaktadırlar. Depo memurları ise, kendilerine teslim edilen binlerce m3 tomruğun ve binlerce ster odunun sorumluluğunu taşıyorlar. Bunlar bir yandan bu ağır sorumluluğu yüklenirken, öbür yandan amirlerinin ve iş sahiplerinin baskısı altındadırlar. Hafta tatili, bayram gibi kavramlar bunlar için yabancısıdır. Bir işin sahibi tarafından yatağın-dan kaldırılarak nakliye tezkeresi kesmesi için zorlanmayan depo me-

murı hemen hemen yok gibidir. Kâtip-Mutemetler için de aynı şeyleri söylemek mümkündür. Çünkü onlarda sürekli para tahsil etmekte, istihkak dağıtmaktadırlar. Yani hergün binlerce lira paranın sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar. Bir de bunun yanında başlı başına ağır bir yük olan büro işlerini de eksiksiz yürütmek zorundadırlar. Bürolarda, muhasebe servislerinde çalışanların durumları diğerlerinden pek farklı değildir. İşlerin çokluğundan dolayı aksamaya da söz konusu değildir. Ne olursa olsun, iş bitirilecek, amir memnun edilecektir.

Bu örnekler daha da uzatılabilir ve orman memurlarının karşılaştıkları zorluklar tek tek sıralanabilir. Ama bu kadarını yazmak sanırız sorunu açmak bakımından yeterlidir. Bu zor çalışma koşullarının karşılığında, orman memurları ne almaktadırlar? Gerçekte aşırı fedakarlıkların karşılığı aşağılanma, horlanma, emir kulluğu yapma ve bir de ayda 600 lira (o da yarısı vergiye gitmektedir) yan ödemeden ibarettir. Bunun dışında orman memurlarına verilen nedir? Giyecek yardımından tutun da, hizmet evlerinden yararlanmaya kadar hepsi bir boşluk, bir keyfîlik içerisindedir. Birtakım haklardan yararlanma amirin tamamen insafına ve keyfine kalmıştır. Örneğin giyecek yardımını ele alalım. Giyecek yardımının verilmesinde büyük haksızlıklar yapılmaktadır. Eş değerde görev yapan memurlara farklı yardımda bulunulmaktadır. Hele geçtiğimiz yıllarda yapılan uygulama birçok yerde gülünç duruma düşmüştür. Memura giyecek yardımı adı altında belirli paralar ödenmiş ve daha sonra karşılığında, ödenen paranın çok üstünde senetler alınmaya çalışılmıştır. Bu giyecek yardımında, sorumlu ki-

şilerin nasıl bir keyfîlik içinde davrandıklarını açıkça göstermektedir.

Bir memurun fazla mesai almasında ölçü, onun fazla mesai yapıp yapmaması değil, amirin gözüne girip girmemesidir. Bir amir, memurlara fazla mesai ücreti vereceği zaman, listeyi eline almakta, ulufe dağıtır gibi dilediğine dilediği kadar fazla mesai ücreti ödemektedir. Aynı keyfîlik, yan ödemelerin dağıtılmasında, hizmet evlerinin tahsisinde de söz konusudur. Bu keyfîlikler yüzündendir ki, memurlar arasında birçok ayrıcalıklar yaratılmıştır. Hizmet evlerinden yararlanmada keyfî uygulama nedeniyle, imtiyazlı olanlar, evleri bile olsa, yıllarca lojmanlarda otururken, diğerleri dışarıda aylık gelirlerinin büyük bir kısmını kına olarak ödemek zorunda bırakılmaktadırlar. Bir de lojmanlardan yararlananlar arasında büyük ayrıcalıklar vardır. Kimi yöneticilerin oturdukları lojmanlara her yıl binlerce lira sarf edilirken, hatta dayanıp döşenirken, asıl görevin ağırlığını sırtında taşıyan memurun oturduğu lojmana gelince «tahsisat bitti» denilerek ufak tefek tamiratlar bile çok görülmektedir.

Bütün bu haksız uygulamaların yanı sıra orman memurlarının karşılaştıkları siyasi baskılar, kıyım ve sürgünler de son yıllarda artmış bulunuyor. MC iktidarları döneminde birçok orman muhafaza memuru, depo memuru, kâtip-mutemet, siyasi nedenlerle oradan oraya sürülmüştür. Kadro dereceleri düşük olan bu memurların tayinleri, terfileri, işletme müdürlükleri ve başmüdürlükler tarafından yapılmaktadır. Bu nedenle yöneticilerin siyasal görüşünün tersine bir görüşü benimsemiş olanlar, haksızlıklara ve yolsuzluklara boyun eğmeyenler sık sık yerinden edilmekte veya çeşitli tehdit-

lerle baskı altına alınmak istenmektedirler. Anayasa'da herkesin eşit haklara sahip olduğu yazılıdır. Ama memurların siyasetle uğraşması yasaklanmıştır. Bu yasaklama orman idaresinde de tek yanlı olarak işlemektedir. Siyasi iktidarın yanlısı olanlar serbestçe partizanlık yaparken, memurlar üzerinde hertürlü baskıyı uygularken; yurtsever memurların, okudukları dergiler, gazeteler yüzünden bile kovuşturmaya uğradıkları görülmektedir. Kadrosuzluk bahanesiyle terfileri engellenmekte, sicilleri ile oynanmakta, oradan oraya sürülmektedirler.

Görülüyor ki, orman memurlarının karşılaştıkları güçlükler, uğradıkları baskılar diğer memurlara oranla daha fazladır. Çünkü orman memurları, yukarıda da belirttiğimiz gibi, orman köylüsü ile içiçedir, yüz yüzedir. Orman köylüleri ise, emekçi halkımızın en çok ezilen, sömürülen kesimlerinden birisini oluşturmaktadır. Hakim sınıflar, orman köylüleri üzerinde devlet aracılığı ile uyguladıkları baskı ve sömürüyü devam ettirebilmek için orman memurlarını bir araç olarak kullanmaktadırlar. Halkın ekonomik ve demokratik taleplerini bastırmak, mücadelelerini köreltmek için onları bir araç olarak öne sürüyorlar. Ve bunu da devletin sınıflar üstü olduğunu, devletin çıkarlarının bütün çıkarların üstünde tutulması gerektiği yalanını yayarak yapıyorlar. Orman memurlarını köleleştiren, baskı altında tutan düzenin nedeni işte budur!

ORMAN MEMURLARI ÖRGÜTLENMEK ZORUNDADIR

Siyasal bilincin az olması nedeniyle orman memurları hakim sınıfların etki ve kontrolünden kolayca kurtulamamaktadırlar. Devletin tanıtımı, siyasal bilincin az olması ne-

deniyle, hakların aranmasında memur mücadelesini törpüleyen bir etken olmaktadır. Bu nedenle de orman memurlarının mücadelesi geri plana itilmiştir.

Oysa, orman memurlarının bu kölelik düzenine karşı mücadele edebilmesi, ekonomik, demokratik ve siyasal haklarını kazanabilmesi ancak örgütlenmesi ve hakim sınıfların ve onların temsilcilerinin karşısına bağımsız bir güç olarak çıkması ile mümkündür. Tek tek yapılan mücadeleler, haksızlıklara karşı çıkışlar ancak memurların ezilmesi ile sonuçlanır. Bugün orman memurları geniş bir örgütlenme geleneğine sahiptir. Gerek muhasebe memurlarını, gerek katip-mutemetleri ve gerekse ölçü-kesim, muhafaza ve depo memurlarını ilgilendiren birçok dernek kurulmuştur. İlk zamanlar giyecek yardımı, terfi ve kadro işleri gibi küçük çapta ekonomik hakları elde etme amacıyla kurulan bu dernekler kısa zamanda yaygınlaşmışlar ve yurtseverlerin yönetime gelmeleri ile, orman memurlarının halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde bir güç olarak ortaya çıkmasını kolaylaştırmışlardır. Fakat bazıları da, yüksek yöneticilerin ya da onların dümen suyunda gidenlerin kontrolüne geçmiş ve hakim sınıfların siyasal amaçları için kullanılır hale gelmişlerdir. Hakim sınıfların kontrolünde olan bu dernekler, bugün orman memurları içinde bölücülük, dar meslekçilik anlayışının yaygınlaşması için var güçleri ile çalışmaktadırlar. Bunlar katip-mutemetlerden, muhafaza memurlarından başlayarak orman memurları içinde her türden ayrımı körüklemekte ve ancak bu sayede ayakta kalacaklarını hesaplamaktadırlar. Ama orman memurlarının gelişen mücadelesi sonucu bunlar da

yıkılacaklar ve ettikleri bölücülük tohumları da sökülüp atılacaktır.

Yurtseverlerin yönetiminde bulunan dernekler, etkin bir şekilde çalışmalarını sürdürmektedirler. Ancak bunların verdikleri mücadeleyi bugün için yeterli saymak mümkün değildir. Çünkü orman memurlarının büyük çoğunluğu hala örgütsüz durumdadırlar. Bir orman işletmesinde en az 50-60 memur çalışmaktadır. Bunların yarısından fazlası herhangi bir derneğe bağlı değildir. Bu nedenle de bu derneklerin genel merkezleri, şubeleri, temsilcilikleri etkili bir mücadele ortaya koyamamaktadırlar. O halde, bugün en önemli sorun, tüm orman memurlarını örgütleme sorunudur. Halen mevcut olan örgütler, bu sorumluluğu üstlenecek güçtedir. Ancak bu örgütleri daha da yaygınlaştırmak gereklidir. Memurların yoğun olarak bulunduğu işletme ve başmüdürlük merkezlerinde adı geçen derneklerin şubelerini bir an önce açmak, temsilcilikleri güçlendirerek, etkin hale getirmek zorunludur.

Diğer bir sorun da örgütlerin yönetimi sorunudur. Gerçi birçok derneklerin merkezi yönetimi yurtseverlerin eline geçmiş ve geçmektedir. Bunlar diğer memur örgütleri gibi ekonomik ve demokratik haklar için mücadelelerini sürdürmektedirler. Ancak bu da yeterli değildir. Çünkü taşrada kitleyi örgütleme çalışmaları henüz tamamlanmadığından, yani kitlenin büyük bir kısmı henüz örgütlenmemiş olduğundan, taşrada memuru köleleştiren hiyerarşik zincir kırılamamıştır. Bu nedenle, yüksek yöneticiler memurlar üzerindeki ağır baskılarını sürdürmektedirler. Bu baskı altında ezilen memurlar, yönetime ağırlıklarını koyamamakta ve bir takım haksızlıkların, yolsuzlukların karşısına

dikilememektedirler. O halde taşrada kurulacak olan şube ve temsilciliklerde yüksek yöneticilerin ve onların dümen suyunda gidenlerin değil, doğrudan doğruya memurların kendi aralarında yapacakları seçimle yönetime gelmeleri sağlanmalıdır. Ancak bu şekilde memurlar kölelik düzenine karşı koyabilir, söz ve karar sahibi olabilirler. Bu şekilde bir memurun uğrayacağı haksız tayinlerin, sürgünlerin karşısına örgütlü bir şekilde çıkılabilir, memurun, terfi, sicil, kadro, hizmet evlerinden yararlanma, yiyecek yardımı, giyecek yardımı, fazla mesai, haksız uygulamalara karşı koyma gibi sorunlarına örgütlü olarak eğilmek, haklarını elde etmek mümkün olabilir.

Örgütlenmede bir diğer sorun da, amaçları hemen hemen aynı olan örgütler arasında gerekli işbirliği ve dayanışmanın sağlanmasıdır. Bu örgütlerin yöneticileri sık sık bir araya gelerek, örgütlenme, ekonomik ve demokratik mücadele konularında ortak ilkeler ve bu doğrultuda programlar geliştirerek birlikte hareket etmelidirler. Ancak birlik içerisinde, ortak ilkeler etrafında memur mücadelesi güçlendirilebilir.

Bir başka sorun da, diğer memur örgütleri ile dayanışma sorunudur. Bu son yıllarda bir ölçüde sağlanabilmektedir. Ama bunun yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir. Yurtsever bir çizgi izleyen örgütlerin birbirleriyle ilişkilerini geliştirmeleri, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini güçlendirir. Öte yandan, örgütlerimize sızmaya çalışan revizyonistlere karşı da yeterli uyanıklığı sağlamak zorundayız. Bir emperyalist ülkenin uşaklığını yapanlarla ilişkilerimizi sürdürerek, mücadelede başarı sağlamak mümkün değildir. Bunlar ör-

gütlerimizi kendi beşinci kol faaliyetleri için kullanmak amacıyla olduklarından, memur mücadelesini de ezmek amacıyla aramıza sızmak istemektedirler. Bugün yurdumuzun tam bağımsızlığını savunanlarla, yurdumuzu bir emperyalist ülkeden kopararak diğer bir emperyalist ülkeye bağlamayı amaçlıyan işbirlikçileri birbirinden ayırmak zorundayız. Tam bağımsızlığı savunmayan hiçbir örgüt ve görüş, memurların, ekonomik, demokratik ve siyasal mücadelelerini yürütemez; tersine memur mücadelesini hakim sınıfların kuyruğuna takmaya çalışır. Bugün tabanı oluşturan geniş memur kitleleri yurtseverdir. Kitlemize güvenmek ve devrimci fikirlerin onla-

rın arasında yayılmasını sağlamak, hakim sınıfların aramıza ektiği bölücülük tohumlarını yok etmek, diğer yurtsever çizgideki örgütlerle ilişkilerimizi güçlendirmek tutacağı-mız esas yol olmalıdır.

Orman memurlarının örgütlenmede karşı karşıya bulundukları sorunları daha da genişleterek tartışmaya açmak gereklidir. Ancak, biz burada bu kadarı ile yetineceğiz. Bugün mevcut olan örgütlerin yukarıdan beri sıraladığımız sorunların üstesinden gelerek, tüm orman memurlarını örgütleme, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkını alma, siyasi özgürlükleri kazanma mücadelesinde güçlü bir şekilde yer alacağına inanıyoruz.

halkın
ormanı

DUYURU

Dergimizin birinci sayısından itibaren abone olanların süreleri 6. sayımız ile birlikte doluyor. Aboneliklerini yenilemek isteyenlerin en geç Temmuz 1978 sonuna kadar, abone kartlarını doldurup göndermeleri gerekmektedir. Dergimize daha sonraki sayılardan itibaren abone olanlar da abone sürelerinin dolmasından bir ay önce kartlarını doldurup göndermelidirler. Ayrıca, abone kartları ile birlikte P.T.T. ya da banka havalesi ile gönderilen ücretlere ait makbuzların gönderilmesini de istiyoruz. Çünkü, geçtiğimiz aylarda gönderilen paraların elimize geçmediğine dair birçok şikayet olmuştur. Doğacak aksaklıkları ortadan kaldırmak için böyle bir tedbir almamız zorunlu olmaktadır. Bütün abonelerimizin bu işlemleri geciktirmeden yerine getireceklerine inanıyoruz.

Bu sayımızdan itibaren, okuyucularımızdan gelen istek üzerine, yeni bir ücret sistemi uygulamaya karar verdik. Bu uygulamamız, birinci yılı da kapsıyacak şekilde olacaktır. Yani, yeni ücret sisteminden yararlananlar, geçmiş sayılarımızı da aynı şekilde alabileceklerdir.

Yeni abonelik ücretlerimiz, orman işçi ve köylülerine, öğrencilere indirim sağlamaktadır. Yalnızca bu indirimden yararlanabilmek için yıllık olarak kayıt yaptırmak gerekmektedir.

Buna göre dergimizin abonelik ücretleri; orman işçi ve köylüleri ve öğrenciler için yıllık 60 TL. olmaktadır.

Saygılarımızla..

ORMAN BAKANLIĞI MEMURLARI HAKLARINI KORUMA DERNEĞİ GENEL BAŞKANI YUNUS ESİRCİ İLE YAPILAN GÖRÜŞME

Bu sayımızda, Genel Merkezi Adapazarı'nda bulunan OR-ME-DER (Orman Bakanlığı Memurları Haklarını Koruma Derneği) Genel Başkanı Yunus Esirci ile yaptığımız bir görüşmeyi yayınlıyoruz. Bilindiği gibi bugün orman memurlarını örgütlemek amacıyla kurulmuş birçok dernek vardır. Bu derneklerin aralarındaki tartışmaları demokratik yöntemlerle sonuçlandırıp, tek bir çatı altında toplanmaları ve orman memurlarının seslerini güçlü bir biçimde duyurmaları en büyük dileğimizdir.

Genel Başkan Yunus Esirci'ye yönelttiğimiz sorularımızı ve cevapları aşağıda okuyacaksınız.

SORU : Derneğinizi kuruluşu ve bugüne kadarki çalışmaları hakkında bilgi verirmisiniz?

CEVAP : Bilinmektedir ki, demokratik ülkelerde çalışanların savunucusu, çalışanların kendilerinin kurdukları örgütlerdir.

Bu örgütler, ülkelerin çıkardıkları yasalara göre kurulur ve yasalara dayanarak hazırlanan tüzükler ile çalışmaları saptanır.

Bu açıdan, 1630 sayılı dernekler yasasına dayanılarak 12.12.1971 tarihinde merkezi Adapazarı'nda olmak üzere, **ORMAN BAKANLIĞI MEMURLARI HAKLARINI KORU-**

MA DERNEĞİ adı altında, yalnız teknik dışı orman memurlarını kapsamına alan derneğimizin kuruluşu gerçekleştirilmiştir.

Kuruluşundan sonra yoğun çalışmalar içine giren derneğimiz, öncelikle 3201 sayılı emniyet teşkilatı kanununa göre özel zabıta sıfatı taşıyan orman muhafaza memurlarının 657 sayılı kanundaki yerinin **EMNİYET HİZMETLERİ SINIFI**'nda olması gerektiğini iddia etmiş, bu iddiasını tüm parlamentoya intikal ettirmiş, konuyla ilgili olarak Meclis komisyonunu bizzat ziyaret ede-

rek iddiasının doğruluğunu isbat etmiş, komisyonca orman muhafaza memurlarının bir derece ileriden ileriden başlamaları gerektiği, EMNİYET HİZMETLERİ SINIFI-NA B.M.M.nce alınması konusunda kararı temin edilmiş, 12 sayılı kanun kuvvetindeki kararnamenin 1897 sayılı yasaya dönüştürülmesi sırasında B.M.M.nde iki büyük partinin ayrı ayrı olarak verdikleri önergelerin birbirleri ile çelişkili hallerinden dolayı reddedilmek suretiyle ancak bir derece ileriden başlama hakkı temin edilmiştir.

1976 yılı bütçesinin hazırlanışında derneğimiz parlamentoda etkili girişimlerde bulunmuş, Orman Bakanlığında fazla çalışmaları gereken memurların maaşlarına ek olarak maktuen fazla mesai verilmesi talep edilmiş, ancak orman muhafaza memurlarına ayda 600 lira, telsiz operatörü, telsizci, dağ telsizcisi ve telefon hat bakıcıları için yalnız yangın mevsimi 5 ay için 300 lira fazla mesai, 1977 yılı bütçesinin hazırlanışında da yine bu konudaki çalışmalarımız neticesinde yukarıdaki görevlilerin fazla mesaipleri 400 lira ile 200 lira arasında arttırılması sağlanmıştır.

Yan ödeme ismi taşıyan iş riski zammı konusunda derneğimizin çalışmaları Bakanlığımız nezdinde olumlu sonuca ulaşmış ve 300 lira olan iş riski zammının 1976 yılında 640 liraya, 1977 yılında da 900 liraya çıkarılması sağlanmıştır.

Özetlemek gerekirse, derneğimiz çalışmalarında bir çok üyenin kişisel olarak da, adli konularda, idari konularda olan sorunlarının ilgili makamlar önünde savunması yapılarak yüzlerce konunun üyelerimiz lehine sonuçlanması sağlanmıştır.

Derneğimiz, Orman Bakanlığı i-

çinde en büyük bir örgüt haline gelmiş ve bugün 2000'i aşkın üyesi ile beraber yayın organı olan DEFNE dergisi ile sorunlarını, idari mekanizmaya ve kamu oyuna aktarmaktadır. Yakın gelecekte daha büyük bir güç haline gelecektir.

SORU : Memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı ve siyaset yasağının kaldırılması konularında verilecek mücadele için öneri ve düşünceleriniz nelerdir?

CEVAP : Birinci sorunuzu cevaplarırken belirttiğimiz gibi, «Demokratik ülkelerde çalışanların savunucusu kendilerinin kurdukları örgütlerdir.» Çalışanlar demek, fikren de, beden de olsa, ülkenin ihtiyaçlarını gidermek amacıyla, hizmet veren, alın teri dökenler demektir.

O halde, nasıl ki, bir fabrikada, bir arazide çalışan bir işçinin hizmetine «çalışmak» diyorsak, bir büro- da, veya büro dışında fikren de hizmetini verene «çalışan» demek zordur.

Çeşitli demokratik ülkelerde çalışanlar böyle ele alınarak, o çalışanlar memur da olsa, işçi de olsa kendi sorunlarına çözüm bulmak, haksızlıkları gidermek için tam anlamı, yani grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarına sahiptirler.

Bizde, tam anlamı sendikal örgütlenme hakkı 1961 yılından sonra yalnız işçilere verilmiştir. 1961 Anayasasına «çalışanlar sendika kurabilir» ibaresi konulduktan sonra 624 sayılı yasa ile 1965 yılından itibaren memurlar da sendikalaşmaya başlamışlarsa da, bu tam anlamı bir sendikalaşma olmadığı gibi ne de olsa 1630 sayılı dernekler yasa-sının tanıdığı yetkilerden daha iyi olup, örgütlenmekle güç kazanan memurların tam anlamı sendikal hakka sahip olmak üzere iken, haksızlıklar karşısında memurların ve-

recekleri mücadelelerden korkan 1971 yılının Nihat Erim hükümeti tarafından 624 sayılı yasa ile iptal edilmiş, yerine, sorunların takibinde yalvarıcı-boyun bükücü nitelik taşıyan 1630 sayılı dernekler yasası çıkartılmıştır.

Türkiye bir demokratik ülkedir. Bu nedenle ülkemizde devlet memurlarına grevli-toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı tanınmalıdır.

Memurlara uygulanan siyaset yasağının kaldırılmasına gelince; «Herkesin kalbinde bir aslan yatar» atasözüne uygun olarak, her memurun da bir siyasi görüşü vardır. Bu nedenle siyaset yasağının kaldırılması, memurun da bir siyasi görüşü olduğunu açıkça ortaya koyması, kısıtlanan bir hürriyetin iadesi olacaktır.

Bütün bunların gerçekleştirilmesi için, memur örgütlerinin büyük işçi örgütleri ile ilişkiler kurması tüm memur örgütlerinin de bir çatı altında toplanması gerektiği düşüncesindeyiz.

SORU : Diğer demokratik kuruluşlarla ilişkiler, bu ilişkilerin geliştirilmesi ve ormancılık örgütlerinin bir çatı altında toplanması konusundaki görüşleriniz nelerdir?

CEVAP : Herşeyden önce şunu saptamak gerekir ki, Türkiye'de sendikacılık da olsa, dernekçilik de olsa, aynı branşta bir çok yörelerde, bir çok isimler altında, bir çok kuruluşlar tesis edilerek, memur örgütlenmesi enflasyonist bir şekilde sürdürülmektedir.

Geçmişte 624 sayılı yasaya dayanılarak Orman Bakanlığı içerisinde yalnız teknik dışı hizmetliler için 4 adet sendika kurulmuştur. 624 sayılı yasanın ölümü, 1630 sayılı dernekler yasasının ortaya çıkması ile Türkiye'de ilk defa Adapazarı'nda kuruluşu yapılan derneğimizden

sonra başka yerlerde üç dernek daha meydana getirilmiştir. Tabii ki bu zihniyetler, mücadelenin gücünü kırmaktadır. Elbette tüm ormancılık örgütleri bir çatı altında toplanmalıdır. Bunun için, merkezi İzmir'de ve Düzce'de bulunan iki kardeş kuruluşumuzla derneğimiz ilişki kurarak ormancılığın en ağır şartları altında hizmet verip, en az nimetini yiyen idari personelin bir federasyonda birleştirilmesi fikrimiz iletilmiş, bugün merkezi Ankara'da bulunan ORMAN BAKANLIĞI MEMUR DERNEKLERİ FEDERASYONU adı altında bir kuruluş meydana getirilmiştir.

SORU : Ormanlarda yaşayan yoksul orman köylüleri ve işçileri ile orman işletmelerinde çalışan görevliler arasındaki ilişkilerde ortaya çıkan sorunlar nelerdir. Bu konudaki görüş ve önerilerinizi anlatır mısınız?

CEVAP : Ormanların içinde ve bitişğinde yaşayan köylüler genellikle ülkemizin en yoksul sakinleridir. Bunların ekonomik ve sosyal yönleriyle kalkındırılması; orman işletmelerinde çalışan görevlilerin başlıca problemleri olmuştur. Orman-Halk ilişkileri arzu edildiği şekilde düzenlenemediği için bu problemler ortaya çıkmaktadır. Bunun çeşitli nedenleri vardır. Başta köylülerimizin cehaleti olduğu gibi, bunun yanında orman idaresinin bugüne kadar tatbik ettiği ormancılık politikasındaki (mesleki yönden) bazı yanlışlıklar da bu konuda etkili olmaktadır. Bu yanlış tutumu yüzünden orman idaresi, (tabiri caiz ise) ne İsa'ya ve ne de Musa'ya yaranabilmiştir.

Osmanlı döneminin cıbali mübaha zihniyetinden, Cumhuriyetin modern ormancılık zihniyetine geçiş dönemi sayılan 3116 sayılı Orman Kanunu'nun çıkış tarihi olan 1937 yılından bu yana tatbik edilen

ve çeşitli tarihlerde yeniden düzenlenen Orman Kanunlarıyla yenileştirilen ormancılık çalışmaları, ormancılıkta büyük gelişme sağlamış olmakla beraber arzu edilen noktaya ulaşmamıştır. Orman köylüleri yine fakir kalmış, orman-halk ilişkileri iyi denebilecek şekilde düzenlenememiştir. Orman işletmeleri görevlilerinin gerek teknik çalışmaları sırasında gerekse kanuni görevlerini yerine getirmeleri sırasında giriştikleri faaliyetler ormanın ve orman köylüsünün menfaatleri doğrultusunda olduğu halde, bu davranışlar köylüye daima ters görünmüştür. Bilhassa, orman köylüsünün ormandan kanun dışı faydalanmalarına görevlilerin müdahale mecburiyetinde kalmaları, ilişkileri kötü yönde etkilemiştir.

Bize göre orman köylüsünü kalcındırmak ve orman-halk ilişkilerini iyi yönde oluşturmak için şu hususları göz önünde tutmak gerekir;

1. Öncelikle, ormanlardan faydalanmada orman içi ve orman civarı köylülere bir ayrıcalık tanınmalıdır. Örneğin;

a. Orman ürünleri üretiminde, ağaçlandırma çalışmalarında, yol, bina inşaatlarında öncelikle orman içi köylülerine iş verilmelidir.

b. 6831 sayılı yasanın 31. maddesine göre zati yapacak ve yakacak ihtiyaçları yalnız orman içi ve kenarı köylülerine verilmelidir.

2. OR-KÖY Genel Müdürlüğünün plan ve faaliyetleri genişletilerek hızlandırılmalıdır.

3. Orman işletmelerinin işlerini

görecekt olan bu köylüler kooperatifçiliğe yönettilmeli, çalışmalarının tam karşılığını alabilmeleri için mütegalibeler ve araçlar ortadan kaldırılmalıdır.

4. En önemlisi üretilen orman ürünlerinin orman işletmelerince satışlarında sağlanan (Muhammen bedel üzerindeki) fazla kârdan üretici köylüye de prim verilmelidir.

SORU : Bugün Türkiye’de uygulanmakta olan ormancılık politikası, orman işletmelerinin yapısı ve yeni bir politikanın tesbiti için toplanacak «Ormancılık Kurultayı» hakkındaki görüş ve önerileriniz nelerdir?

CEVAP : Orman işletmeleri Türkiye’de mevcut ormanların korunması, genişletilmesi ve işletilmesi için kurulmuşlardır. Bu amaçlarını mevcut kanun ve mevzuat dairesinde yerine getirmeye çalışan orman işletmeleri hemen her devirde daima politik müdahalelere maruz kalmışlardır. Ötedenberi yaşamını ve geçimini ormanların sömürüsüne dayatan bazı kimseler, devamlı orman idareleri ile sürtüşmüşler ve icabında politik baskılarını eksik etmemişlerdir. Üretimden, tüketime kadar her safhada sömürülerini sürdürmek isteyen bu tipler, idarenin arzuladığı ormancılık politikasının tatbikatını zaman zaman engellemişlerdir.

Bu sebeble biz deriz ki, bir an önce toplanacak ormancılık şura’sının tesbit edeceği ilkeler doğrultusunda yeni bir Ormancılık Politikası oluşturulmalı ve politik eller orman idaresinden çekilerek, bu idareye ilkeleri doğrultusunda çalışma imkanı sağlanmalıdır.

YUGOSLAVYA ORMANCILIĞI (x)

Bu sayımızda bir komşu ülkenin ormancılığını tanıtmaya çalışacağız. Sınır komşumuz olmamakla birlikte, bize oldukça yakın bir Akdeniz ülkesi olan Yugoslavya, ormancılık sorunları ve çalışmaları açısından, hem ülkemizden, hem de şimdiye kadar tanıttığımız ülkelerden çok farklı bir durum gösteriyor. Hemen farkedileceği gibi bu ülkede uygulanan ormancılık politikası bizimkinden bir hayli «değişik» tir. Bunun sonucu olarak ormancılık sorunlarına yaklaşımda, bize yabancı gelebilecek bazı değerlendirmeler göze çarpmaktadır. Çok uzun yıllardan beri bloksuz ülkeler arasında yer almış ve III. Dünya ülkelerinin birliği için yoğun çabalar sarfetmekte olan Yugoslavya'nın ormancılık çalışmalarının okurlarımızın da ilgisini çekeceğini umuyoruz.

**YUGOSLAVYA HAKKINDA
GENEL BİLGİLER**

II. Dünya savaşında kısmen İtalya'nın, büyük bölümü itibariyle de Nazi Almanyası'nın işgaline uğramış olan ülke, faşist işgalcilere karşı verdiği bağımsızlık mücadelesiyle ünlüdür. Bu mücadelede halka önderlik eden Tito, o günden bu yana Yugoslavya'nın devlet başkanıdır. Yugoslavya, Birleşmiş Milletlerde, şimdilerde çok güçlenmiş olan bloksuzlar grubunun kuruluşunda da öncülük etmiştir.

Yüzölçümü : 25 580 000 hektar
Nüfusu
(1971 sayımına göre) : 20 523 000
Nüfus yoğunluğu : 80 (Km²ye)

Yugoslavya'da çalışan nüfusun toplam nüfusa oranı, % 43'tür. Yine toplam nüfusun % 38'i kırsal kesimde yaşamaktadır. Yugoslavya'da kamu sektöründe çalışanların sayısı, 4 milyon 833 bindir. Bu rakam toplam nüfusun % 22.4'ünü, çalışan nüfusun ise % 52'sini oluşturmaktadır. Kamu sektöründe çalışanlar arasında, ormancılık alanında çalışanların sayısı 63 000, sanayi ve madencilik alanında çalışanların 1 milyon 863

bin, tarım ve balıkçılık alanında çalışanların ise 240 000'dir. Kamu sektöründe istihdam edilmiş nüfusun geri kalan kısmı, çeşitli işkollarında çalışmaktadır.

Orman alanı : 8 688 000 ha.
Tarım alanı : 15 000 000 ha.
Orman alanı yüzdesi : % 34
Tarım » » : % 58

ORMANLARIN BİLEŞİMİ

Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi, Yugoslavya'nın orman alanı, dünya ortalamasının üstündedir. Bu açıdan baktığımızda, onu, ormanca zengin bir ülke olarak tanımlıyabiliriz. Halen bu ormanların 4 milyon 958 bin hektarı koru, 2 milyon 408 bin hektarı baltalıktır. 1 milyon 322 bin hektarı ise işletme ormanlarının dışındadır. Mülkiyet açısından baktığımızda, ormanların 5 milyon 905 bin hektarının toplumsal mülkiyette, 2 milyon 783 bin hektarının ise özel

(*) Bu yazı, Yugoslavya Federal Tarım Komitesinin Dergimiz anketine gönderdiği cevaptan ve basında çıkan çeşitli yazı ve haberlerden yararlanılarak hazırlanmıştır.

mülkiyette (kooporatif mülkleri, vb.) olduğunu görüyoruz. Ağaç türlerine göre ormanların durumu ise şöyledir:

Yapraklı ormanlar :

Toplam	: 2 327 000 ha. (% 26.8)
Kayın	: 1 398 000 » (% 16.1)
Meşe	: 469 000 » (% 5.4)
Diğerleri	: 460 000 » (% 5.3)

İbrelili ormanlar :

Toplam	: 251 000 » (% 2.9)
Ardıç	: 122 000 » (% 1.4)
Çam	: 108 000 » (% 1.2)

Diğerleri	: 21 000 » (% 0.2)
Karışık ormanlar :	
Toplam	: 6 110 000 » (% 70.3)
Yapraklı	: 4 086 000 » (% 47.0)
İbrelili	: 290 000 » (% 3.3)
Karışık	: 1 734 000 » (% 19.9)

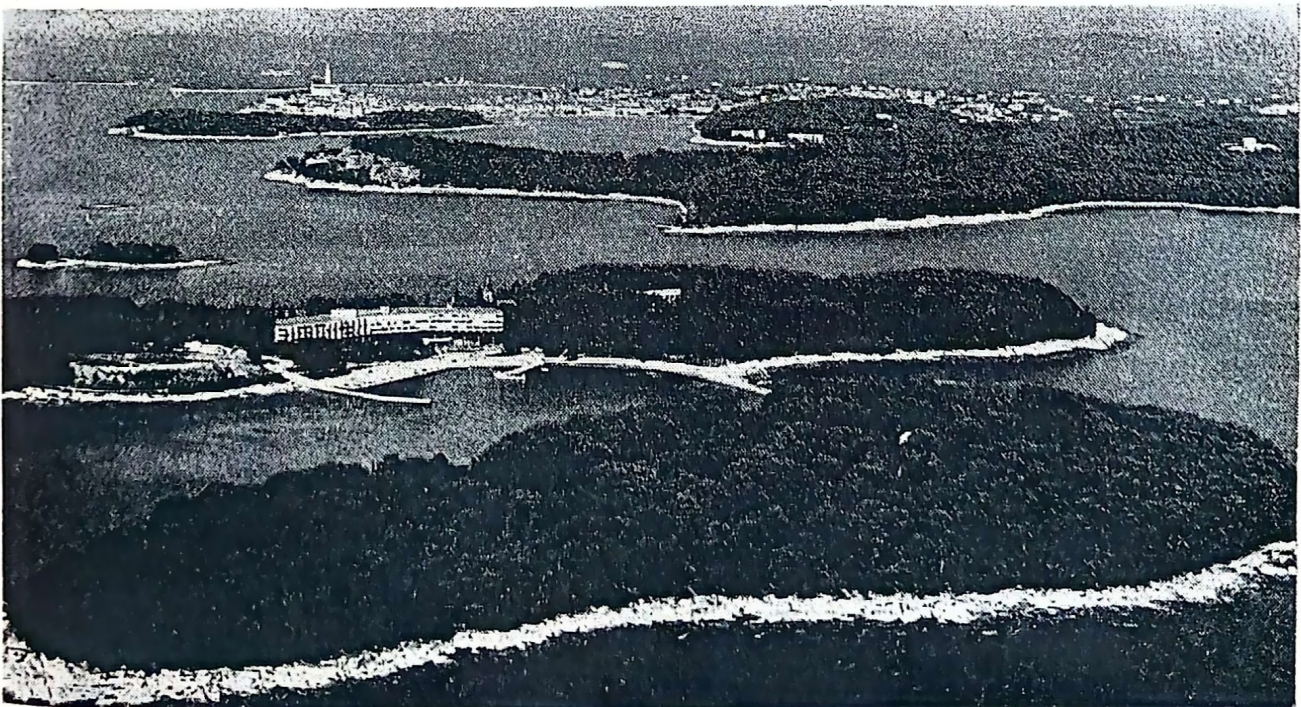
Görüldüğü gibi ormanların en büyük bölümünü karışık ormanlar meydana getirmektedir. Tür olarak ise yapraklılar büyük yer kaplamakta, saf ve karışık yapraklı türlerden meydana gelen ormanlar, toplam ormanların % 73.8'ini oluşturmaktadır.

ORMAN ÜRÜNLERİ ÜRETİMİ

Cinsi	1966		1976	
	1000 m3	%	1000 m3	%
Toplam üretim	18 106	100	14 036	100
Yakacak	7 930	43.8	4 016	28.6
Yapacak	10 176	56.2	10 020	71.4
Tomruk	4 943	27.3	5 755	41.0
Maden direği	1 122	6.2	403	2.9
Kağıt odunu	1 793	9.9	1 335	9.6

Üretimde, 1966'dan 1976'ya, yapacak lehine meydana gelen değişme hemen dikkati çekmektedir. 10 yıl önce birbirine yakın olan yapacak-yakacak oranı, şimdi hemen hemen 1/4 - 3/4 oranına ulaşmış bu-

lunuyor. Bunun yanında toplam üretimin ise 10 yıl öncesine oranla % 22.5 azaldığı görülmüyor. Ormancılık politikası açısından bu durum, şüphesiz günümüz ormancılık gerçeklerine uygun bir tutumu yansıtmaktadır.

ORMAN ÜRÜNLERİ SANAYİİ

Ülkede 108 kereste, 24 kontrplâk, 39 kaplama, 29 yongalevha, 5 sert liflevha fabrikası bulunmaktadır.

Sanayi ürünleri üretimi :

Cinsi	1966 1000 m3	1976 1000 m3
Kereste	2 887	3 638
Kaplama	199	235

Kontrplâk	149	176
Yongalevha	186	484
Liflevha	88 (ton)	113 (ton)
Selüloz	483 »	538 »
Kağıt ve karton	479 »	623 »
Gazete kağıdı	53 »	90 »

Yugoslavya'da son zamanlarda imalat artıklarını değerlendirme çalışmaları da önem kazanmıştır. World Wood'da yer alan bir habere göre, 1977'de artıklar kullanılarak, 25 milyon m2 kontrplâk ve çeşitli levhalar elde edilmiştir.

ORMAN ÜRÜNLERİ TİCARETİ

Cinsi	İthalat			İhracat		
	m3	Dolar	%	m3	Dolar	%
Yakacak	67 000	1 373 000	0.8	311 000	13 661 000	4.3
Yapacak	743 000	31 727 000	19.4	572 000	35 209 000	11.1
Tomruk	70 000	10 170 000	6.2	335 000	23 727 000	7.5
Kağıt odunu	643 000	20 019 000	12.2	124 000	6 350 000	2.0
Kereste	135 000	15 539 000	9.5	964 000	182 621 000	57.6
Kaplama	9 000	12 040 000	7.3	19 000	17 163 000	5.4
Kontrplâk	4 000	3 404 000	2.0	41 000	16 314 000	5.1
Yongalevha	42 000	3 242 000	1.9	—	—	—
Liflevha (ton)	21 000	591 000	0.4	29 000	4 249 000	1.3
Selüloz (ton)	114 000	42 437 000	25.9	40 000	14 615 000	4.6
Kağıt ve karton (ton)	81 000	53 446 000	32.6	92 000	32 415 000	10.2
TOPLAM		163 839 000	100.0		316 832 000	100.0

Orman ürünleri ihracat geliri, ithalattan 152 993 000 dolar fazladır. Orman ürünle-

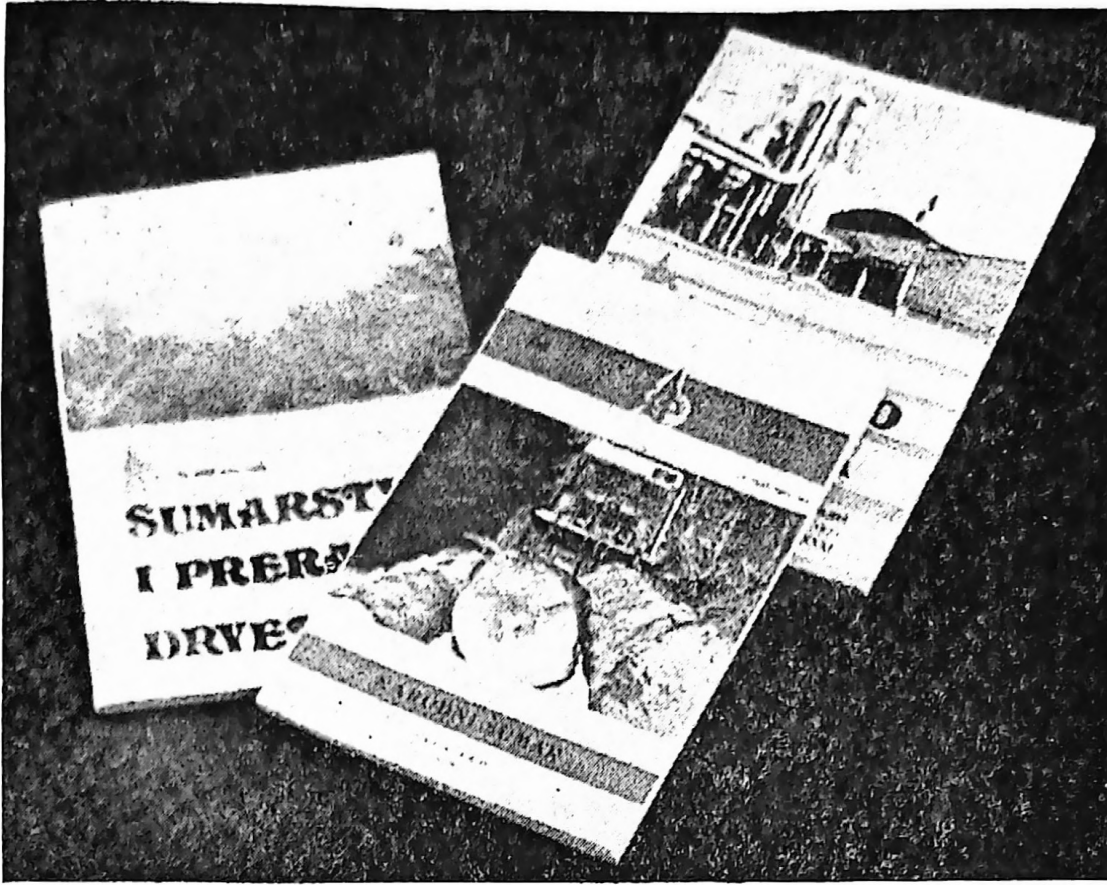
rinden elde edilen gelirin toplam ihracat gelirleri içindeki payı da % 1.6'dır.

Toplam ihracat geliri : 82 927 milyon dinar
Sanayi malları ihracat geliri : 74 221 milyon dinar
Tarım ürünleri » » : 7 366 milyon dinar
Orman ürünleri » » : 1 340 milyon dinar
(Söz konusu rakamların tamamı 1976 yılına aittir.)

Görüldüğü gibi başlıca ithalat kalemleri; kağıt odunu, selüloz ve kağıttır. Bu üçü ithalat giderlerinin toplam % 70.7'sini meydana getirmektedir. İhracat gelirlerinin yarısından fazlasını ise, kereste gelirleri oluşturmaktadır. İkinci sırayı kağıt ve karton ih-

racatı, üçüncü sırayı da tomruk almaktadır. Bu arada yakacağın da ihracatta önemli bir yer tuttuğu dikkati çekiyor.

İstatistiklere baktığımızda, Yugoslavya'nın ticaret yaptığı başlıca ülkelerin İtalya, Avusturya, Çekoslovakya, Federal Almanya,

Yunanistan, Kıbrıs, Fas, Cezayir, Tunus, İsrail, Ürdün, Lübnan, Suriye, İngiltere, Hollanda, İspanya, Fransa, Belçika, Rusya, Polonya, İsviçre, Danimarka, Romanya, Macaristan, Kanada, Demokratik Alman Cumhuriyeti, İsveç, Finlandiya, Japonya olduğunu

görüyoruz. Kısaca söylemek gerekirse, Avrupa ülkelerinin tamamıyla, Afrika ve Asya'daki Akdeniz ülkeleriyle, ve dünyanın dört bir yanındaki diğer bazı ülkelerle, ormancılık alanında önemli ticaret ilişkileri bulunmaktadır.

AĞAÇLANDIRMA

Dönemi	Tabii Gençleştirme	Ağaçlandırma
1971-1975 döneminde gerçekleştirilen	165 368 ha.	15 435 ha.
1976-1980 dönemi için planlanan	224 460 »	33 000 »
1976 yılında gerçekleştirilen	181 282 »	29 789 »

Tabloda görüldüğü gibi, Yugoslavya'da orman yetiştirme genellikle tabii gençleştirmeye dayanmaktadır. Nitekim Yugoslavya Federal Tarım Komitesi'nin anketimize gönderdiği cevapta da, «orman yetiştirmede tatbik edilen sistem, genellikle doğal orman yetiştirilmesine dayanmaktadır» denilmektedir.

ORMANCILIK SEKTÖRÜNDE ÇALIŞANLAR

Başlangıçta, genel bilgiler bölümünde de değindiğimiz gibi, Yugoslavya'da çalışan nüfusun % 0.7'si ormancılık sektöründe çalışmaktadır (63 000 kişi). Bu miktar, yalnızca kamu sektöründe çalışanları kapsadı-

ğından, aslında, ormancılık sektöründe çalışanların tümü biraz daha yüksek bir oran meydana getirebilir. Kamu sektörü dışında kalan özel orman mülklerinin toplam ormanların % 32'sini meydana getirdiği hatırlanırsa, ormancılık dalında çalışanların, tahminen çalışan nüfusun % 1 kadarını oluşturduğu söylenebilir.

Anket cevabında belirtildiğine göre, ormancılık çalışmaları küçük birimlere dağılmış olduğundan, rantablite düşüktür. Bu nedenle kalifiye işgücünün verimliliği de düşük olmakta, bu da ücretlerin düşmesi sonucunu doğurmaktadır. Bu son mahzur, daha çok genç yaştakilerin istihdam edilmesiyle bir dereceye kadar önlenmeye çalışılmaktadır.

Ormancılık alanında çalışanların niteliklerine göre sınıflandırılması ise şöyledir:

	1973	1976
İstihdam	yılında	yılında
Toplam	68 800	63 000
Yüksek öğrenim	% 3.4	
Orta öğrenim	% 7.4	
Yüksek nitelikli işçiler	% 2.6	
Nitelikli işçiler	% 28.2	
Yarı-nitelikli işçiler	% 21.4	
Niteliksiz işçiler	% 37.0	

1974 yılında ülkede çalışan orman mühendislerinin sayısı 4 629, orman teknikerlerinin sayısı ise 8 862'dir. Yani teknikerler, orman mühendislerinin yaklaşık iki katı kadardır. Dikkat edilirse bu durum, Türkiye'dekinin tam tersidir.

Yugoslavya'da, 1974 yılı itibarıyla harcanan iş zamanının çeşitli ormancılık faaliyetlerine dağılımı ise aşağıdaki gibidir:

Orman İşletme çalışmaları	: % 57
Orman yetiştirme çalışmaları	: % 15
Diğer faaliyetler	: % 28

ORMANCILIK ÖRGÜTLERİ

Yugoslavya'da mühendis ve teknikerler, Yugoslav Sosyalist Birliği bünyesinde yer alan Orman ve Orman İşletmeciliği Odasına kayıtlıdır.

Tüm orman işçileri Yugoslav Sendikaları Birliğine üyedirler. Ayrıca ormancılıkla ve orman ürünleri sanayii ile uğraşan çeşitli kuruluşlar, işlevlerine göre, sanayi ve ticaret odalarına kayıtlıdır. Ormancılıkla ilgili tüm kuruluşlar, ormancılık politikasının oluşturulmasında ve ekonomik kararların alınmasında aktif bir rol oynarlar.

ORMAN KORUMA

Ormana verilen zararlar :

Türü	m3	dinar
Kaçak kesim	43 804	62 082 000
Otlatma	—	6 976 000
Böcek zararları	31 638	12 071 000
Bitki hastalıkları		
zararları	13 564	4 978 000
Diğer zararlar	—	107 915 000
Yangınlar	4 978	8 908 000

Şimdiye kadar saptanan 673 yangında toplam 9 491 hektar alan yanmıştır. Bizim gibi bir Akdeniz ülkesi olan Yugoslavya'da bu kadar az yangın çıkması kişiye inanılmaz geliyor. Sanırsanız bunda, bu ülkenin bizden biraz yukarı enlemlerde bulunmasının yanı sıra, ormanlarının büyük çoğunluğu itibarıyla yapraklı ve karışık ormanlar olmasının da rolü büyüktür. Yangın mevsiminin başladığı şu günlerde, Yugoslavya'ya gıpta ile bakmamak, meslekdaşlarımız için zor olsa gerek...

ORMANCILIK POLİTİKASI

Yugoslavya'da ormancılığın önemli sorunları şöyle sıralanıyor:

Küçük işletmelerde rantablitenin düşük olması : Orman içindeki çalışmalar çok ağır şartlarda gerçekleşmekte, bu yüzden kalifiye işgücünün verimi düşük olmaktadır. Üstelik işçilerin evleri ve işyerleri arasındaki nakilleri de sorunlar yaratmaktadır. Bu nedenlerle işletmelerde mekanizasyonun artırılması için çalışmalar yapılmaktadır.

Orman işçilerinin ücretleri; yukarıda sözü edilen nedenlere bağlı olarak düşük olmaktadır.

Orman yollarının yapımında da bazı zorluklarla karşılaşmaktadır. Bu nedenle genellikle kısa yollar yapımı tercih edilmektedir.

Ormancılık politikasının amaçları ise şunlardır:

- Ormanlardan üretimin yükseltilmesi, özellikle selüloz odunu üretiminin artırılması için boş sahaların ağaçlandırılmasının artırılması.

- Üretilen emvalin tutumlu kullanılması, öte yandan ormancılık çalışmalarında masrafların mümkün olduğu kadar azaltılması, israftan kaçınılması.

- Ormanların geliştirilmesi için bakım ve ıslah çalışmalarına önem verilmesi.

- İthalatın azaltılması. Bunun için de mümkün miktarda orman yolu yapımına önem verilmesi, ormanın açılması.

- Ormanların en iyi şekilde değerlendirilmesi için, ormancılık bilimine önem verilmesi. Uygulamada cesaretli ve pratik davranılması.

Sonuç olarak, buraya kadar edindiğimiz bilgiler ışığında, birkaç söz eklemek istiyoruz: Yüzölçümü Türkiye'nin üçte biri kadar, nüfusu yaklaşık yarısına eşit olan bu komşu ülke, ormancılık açısından ilginç özellikler taşımaktadır. Rakamlardan anlaşıldığına göre, bir III. Dünya Ülkesi olarak ormancılığı oldukça gelişmiş durumdadır. Toplam ihracat gelirleri arasında küçük bir payı olmakla beraber, orman ürünleri ihracat geliri, ithalat giderinden çok daha fazladır. Yugoslavya ayrıca, daha önceki sayılarımızda tanıttığımız ülkelerden önemli bir farklılık daha taşımaktadır. Bu fark, her çeşit orman ürünü sanayinin bulunması ve hemen he-

men her kalemde ihracat yapılmasıdır. Yugoslavya, yalnızca odun hammaddesi değil, aynı zamanda mamul madde de ihraç ediyor. FAO istatistiklerine baktığımızda, orman ürünleri ticareti açısından önemli ülkeler arasında yer aldığını görüyoruz.

Yugoslavya ormancılığında dikkati çeken bir nokta da teknik personelin durumudur. Teknik personel, yine rakamlardan anlaşıldığına göre, ülkemizin tersine daha çok tekniker seviyesinde ormancılardan oluşuyor. Keza nitelikli işçiler de, orman işçileri içinde büyük bir oran meydana getiriyor. Ormancılığı gelişmiş bir ülkenin istihdam politikasındaki bu özellikler, sanırız ormancı olarak dikkat etmemiz gereken noktalardır.

Dikkat etmemiz gereken bir diğer nokta ise, Yugoslavya'nın, ormancılık alanında ne kadar çok ülke ile ticaret ilişkisi kurmuş olduğudur. Bağımsız bir politika izlemek isteyen üçüncü dünya ülkeleri için, sanırız bu da ilginç bir örnek teşkil etmektedir.

Yugoslavya, azalan odun üretimi, tabii gençleştirmeye dayanan gençleştirme politikası, ağaçlandırma amaçları, ormanlarının bileşimindeki özellikler itibarıyla de, ülkemizden ve muhtemelen daha pek çok gelişmekte olan ülkeden farklı bir görünüm taşıyor. Bizce, şimdiye kadar saydığımız bütün bu farklı özelliklerin, Yugoslavya'nın ormancılık sektörünün gelişmesinde ne dereceye kadar etkileri olduğu araştırılmaya değer bir konudur.

Bu yazımızda Yugoslavya ormancılığını olanaklarımızın elverdiğince tanıtmaya çalıştık. İncelediklerimizden çıkardığımız sonuç odur ki, bu ülkenin ormancılığı, bizler için pek çok dersler çıkarılabilecek ilginç bir çalışma alanı olacaktır.

ORMAN MÜHENDİSLERİ ODASI 22. GENEL KURULUNUN ARDINDAN

Orman Mühendisleri Odası Genel Kurulunun üzerinden üç ayı aşkın bir zaman geçti. HALKIN ORMANI, Genel Kurul sırasında dördüncü sayısının hazırlıklarını tamamlamış bulunuyordu. Bu yüzden Genel Kurul hakkındaki eleştirilerimizi okuyucuya ancak bu sayımızda ulaştırabildik. Esasen eleştirilerimiz güncel sorunlar üzerine yoğunlaşmadığı için gecikmenin tayin edici bir sakıncası bulunmamaktadır.

Genel Kurul konusundaki eleştirilerimizi Küçük Kurul'dan itibaren tek tek ele alarak açıklayacağız; çünkü Oda'nın yeni yönetimi esas olarak bu kurulda belirlenmekte ve faşistler dışında bütün siyasetler bu kurulda görüşlerini sergilemektedirler.

REVİZYONİST YAYGARA : «MAOCU'LARA» SALDIRI?

Genel Kurul öncesi toplanan Küçük Kurul'a yaklaşık üçyüz civarında orman mühendisi katılmıştı. Yurtseverler Küçük Kurul sırasında dağıttıkları bir broşür ile görüşlerini etraflı olarak açıklamışlardı. Yurtseverler esas olarak geçmiş yönetim içinde gizlenmeyi becermiş bir avuç revizyonisti hedef alan bir siyaset izlemekte idiler. Yaptıkları konuşmalarda da bunların sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi, halk ve devrim düşmanı yüzlerini açığa vurduklar. Bunun üzerine revizyonist yaygara başladı. «Devrimci» maskeleri

aşağı indirilip, Rus işbirlikçisi yüzleri açığa çıkan revizyonistler, yurtseverleri «Amerikancılık», «CIA ajanlığı» ile karalamaya çalıştılar.

Revizyonistler için bir insanın «Türkiye'ci» olması mümkün değildir. Onların ruhlarını sarmış bulunan uşaklık, başka türlü insanların da bulunabileceğini düşünmelerini imkan bırakmıyacak kadar kök salmıştır. Onlar için iki tür orman mühendisi ve genel olarak da iki tip insan olmak gerekir : «Amerikancı» ve «Rusyacı».. Bu yüzden kim ki, Sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadeleden söz eder, o «Amerikancı»dır. Bunların Türkiye ve Türkiye halkı diye bir meseleleri yoktur. Onlar bu yüzden ayaklarını Türkiye topraklarına basamazlar. Bu yüzden onlar Türkiye halkının kendi kendisinin efendisi olacağını, vasiye muhtaç olmadığını ve yine Türkiye devriminin herşeyiyle Türkiye halkının eseri olacağını kavrayamazlar. Bu nedenle de bu insanlar artık yalnız birer sosyal hain olmakla kalmıyorlar, «yaşasın Sovyetler Birliği» diye çığırtkanlık yapanların borularını üfleyerek, birer milli hain olduklarını da gösteriyorlar. Böylece onlar Ne Amerika, Ne Rusya diyenlerin karşısına «Ya Amerika, Ya Rusya» diyerek, dikilmeye çalışıyorlar.

Sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistler de Amerikan işbirlikçisi faşistler gibi bir avuç ol-

duklarını görüyorlar. Yıkılmaktan kurtulamıyacaklarını görüyorlar. Bu yüzden ellerindeki sosyal-faşist silahlarını, özellikle yalanı ve iftirayı kullanıyorlar.

Bunlar, Küçük Kurul'da kendilerinin odanın yayımlarını sosyal-emperyalist propagandanın aleti durumuna getirmeleri eleştirildiğinde bunun doğru olmadığını söyliyemediler. Kendilerine, Türkiye topraklarında tek bir yabancı asker, tek bir yabancı üs istemiyoruz diye açıklama yapın dendiğinde hiçbir şey söylemediler. Çünkü yurtseverler dediklerini belgelediler. Bunları cevaplamak yerine, geçen yıl 1 Mayıs katliamından sonra ortaya atılan ve esas olarak kontrgerillanın gizlenmesine hizmet eden sloganlara sarılarak, bu katliamı «MAO'CU»ların yaptığını söyleyerek, sahtekarlığa başvurdular. Rus işbirlikçisi yüzlerine açığa vuran devrimcilere «CIA ajanı» diyerek saldırmaya yeltendiler. Bugün Türkiye'de halkın birliğini isteyen kimdir? Halkı çeşit çeşit kamplara ve «cephe»lere bölmek isteyen revizyonistler ve faşistler mi? Yoksa 45 milyon halkın birliğini savunan bu uğurda mücadele eden proleter devrimciler mi? 1 Mayıs katliamı için en uygun alanı revizyonistler ve faşistler hazırlamışlardı. Revizyonistler alana «Mao'cu»ları sokmıyacaklarını belirterek kontrgerillanın tertibine çanak tutmuşlar ve maceracı siyasetlerin alet oluşuyla kontrgerilla, katliamı gerçekleştirmişti. Hem 12 Martçı paşaların borazanı Günaydın gazetesi, hem de tertibin işbirlikçisi revizyonistler aynı yaygarayı kopardılar: «Mao'cular Taksimî Kana Buladı.»! Bunu hemen katliamın peşinden yapmışlardı. Ortalık toza dumana boğulmak ve tertibin elebaşısı kontrgerilla gizlenmek isteniyordu. Ama

proleter devrimciler tertibi açığa çıkardılar ve en sonunda bizatihi kontrgerillacılar bile «Mao'cu» hayaletinin arkasına gizlenemez oldular.

Orman Mühendisleri Odası içine yuvalanmış üç tane «kırık» usak halâ sahtekârlığa sarılarak güç toplamaya ve devrimcileri karalamaya çalışıyorlar. Ne kadar zavallı bir çaba! Ama asıl önemlisi bu zavallılığın niteliği; Revizyonistlerin maskeleri düşünce yalana ve sahtekarlığa ne kadar çabuk başvurabilecekleri.. İşte, biz okuyucuların dikkatini bu noktaya çekmek için yukarıdaki gerçekleri açıklamak ve hatta bilinen bazı şeyleri yeniden tazelemek gereğini duyduk.

Revizyonistler Küçük Kurul'da esas olarak CHP'yle yakınlık kurmaya ve bu siyasetteki arkadaşlar üzerinde etkili olmaya çalıştılar. Bu revizyonizmin Türkiye çapında izlediği siyasete uygundu. Onlar, esas olarak hemen her yerde CHP üzerinden güç toplamaya çalışıyorlar. Ve her «şamar» yediklerinde de az önce yordakçılığını yaptıkları siyasete saldırıyorlar. Bu konuyu daha ileride «Demokratik Solcu» mühendislerin tutumlarını eleştirirken yeniden ele alacağız. Küçük Kurulda yurtseverler, revizyonistlerin CHP'nin sırtında güç toplamaya çalıştıklarını, CHP'yi bölmeyi amaçladıklarını açıkladılar. Revizyonistler, tecrit olmaya doğru gittiklerini anlayınca yine yalana başvurdular. Devrimcilerin Ecevit'in mitinglerini bastıklarını söyliyerek, «sahte solcu»ların, kontrgerillanın yaptığı eylemleri devrimcileri karalamak için kullanmaya çabaladılar.

Yalanlarının açığa çıkmasını önlemek, gerçeklerin kitleler tarafından kavranmasını engellemek için de daha toplantının başında ted-

bir almışlardı. Her zaman olduğu gibi konuşmaları sınırladılar. Yalnız gruplar adına konuşmalar yapılsın, fazla tartışmaya gerek yok, diyerek, geniş mühendis kitlesinin görüşlerini dile getirmesini engellediler. Onlar da tıpkı faşistler gibi fikirlerin tartışılmasından korkuyorlar. Çünkü «dağarcıklarında» sahte «TKP» nin buyruklarından başka fikirleri yok, tıpkı Türkeş'in komandolarının «başbuğun buyrukları» dışında fikirleri olmadığı gibi!

Küçük Kurul'da görüşlerini dinlediğimiz ama eleştirmedığımız «Devrimci Birlik Grubu» da vardı. Şimdi bu arkadaşlarımızın görüşlerini ele alalım;

DEVRİMCİ BİRLİK Mİ, İLKESİZ BİRLİK Mİ?

Orman Mühendisleri arasında çeşitli siyasetler vardır. Bunların içinde bir birlik kurulabilmesi —faşist ve revizyonistlerin dışında— ancak belirli ilkeler ile mümkündür. Bu yalnız Odamız için değil, hayatın her kesimi için doğrudur. Ancak Küçük Kuruldaki oylamaya katılan «Devrimci Birlik Grubu» nasıl birlik kurmuştur? Bu grup içinde «Devrimci Yol» siyaseti etkindir. Ancak bu siyaset dışında, her türlü siyaset de vardır, hatta CHP bile vardır. Bütün bu siyasetler arasında bir ittifak kurabilmek gerçekten bir hayli maharet (!) isteyen bir iş tir. İşte «Devrimci Birlik Grubu» bu mahareti göstermekte ve böylece de iki yıldan beri Küçük Kuruldaki oylamayı kaybetmektedir. İşin tuhafı yenilginin nedenini hiçbir zaman siyasi olarak ele almamakta, bazı kişisel nedenlere, teknik noksanlıklara, ahbab-çavuş ilişkilerine bağlamakta ve böylece yenilgiyi ortadan kaldıracak değil, yenilerini getirecek bir çalışma izlemektedir.

Bu grup içinde devrimci oldu-

ğundan kuşkuymuz olmayan arkadaşlarımız vardır. Ama «devrimciler hata yapmaz», «hataları tekrarlamaz» diye kurallar yoktur. Bu yüzden ki, aslolan, devrimcilik konusunda kuşku değil, devrimci taktikleri kavrayıp, kavramamak ve doğru bir çalışma tarzı izleyip, izleyememektir. İşte bu yüzden biz bu grup hakkında eleştiride bulunurken bilgiçlik taslamak niyetinde değiliz. Ancak devrimcilerin birbirlerinden öğrenecekleri şeylerin bulunduğunu hatırlatmakla yetineceğiz.

Bir yerde «birlik»ten hem de devrimci birlikten söz ediliyorsa, bunu önem vererek ele almalıyız. Birlik bazı ilkeler temelinde kurulur. Sözgelimi yurtseverler Türkiye halkının iki süper devlete karşı birliğini istediklerinde bunun ilkelerini ortaya koyarlar. Yoksa birlik kelimesi sadece bir «lâf», kurulduğu sanılan birlik te ilk darbede yıkılmaya hazır kof bir birlik olur. Devrimciler birliği en çok isteyenlerdir. Ama «Devrimci Birlik Grubu» hangi ilkeler üzerinde birlik aramaktadır. Bu belli değildir. Bu grup tarafından Genel Kurul öncesi dağıtılan «program» meslek örgütleri konusunda ve genel olarak ormancılık kesiminde yapılacak çalışmalar hakkında çeşitli görüşleri içermektedir. «Program» herşey olabilir ama farklı siyasetler arasında kurulacak birlik için «İlke» olamaz. Program, belirli ilkelerde birliği sağlamış ittifakın izleyeceği çalışma yöntem ve yollarını öteki bütün siyasetlere ve halka açıklamak demektir. Yoksa birlik kurmak isteyenler, «işte programım burada, kabul eden gelsin» derlerse sonunda kendilerinden başka yandaş bulamazlar. Kaldı ki, «devrimci birlik grubu»nun yayınladığı program sadece meslek açısın-

dan bile eleştirilse kaba hatalarla doludur; sadece ideolojik açıdan ele alınsa kendi içinde de tutarsız ve gelişiktir. Esas konumuz bunu eleştirmek değil. Ancak yeri gelmişken bir örnek vermeden geçemeyeceğiz : Programda orman işçileri adına konuşulmakta ve meseleler açıklanmaktadır. Bir yerinde de «her aileden en az bir kişinin sürekli işçi» durumuna getirilmesi için mücadele verileceği açıklanmaktadır. Ormancılık kesiminde en büyük feodal ağının «devlet» olduğunu ve sömürünün esas olarak feodal karakter taşıdığı bir ülkede yaşamakta olduğumuzu kabul etmedik mi, tahlillerimiz ve önerilerimiz de halk için bir şey ifade etmez. Ondan sonra da sınıf niteliği köylü olan ve orman işçiliğini zorunlu olarak yarı köylü olarak sürdüren insanlara işçilik vadederiz. Bakın Lenin ne diyor bu konuda «... halka hizmet etmek için kırsal alanlara daha çok sanayi sokmanın, daha çok 'ekmek parası için iş sağlamanın' gerekli olduğunu söylemektedirler. Bu düpedüz alçaklıktır. Yoksullar için 'ekmek parası getirecek iş' ücretli emek demektir. Köylü için 'gelir sağlamak' demek, onu ücretli işçiye dönüştürmek demektir. Çok güzel yardım doğrusu! Paralı kişilerin kazanmalarını, yoksulların **ücretli emeği** ile karıştırmak yoksulları aldatmaktır.» (LENİN, Kır Yoksullarına, Odak Yayınları, Sf: 39-40, altını çizen Lenin)

Yukarıda da görüldüğü gibi fikir cimnastiği olsun diye lâf etmek kimseye birşey sağlamaz. Hele devrimcilere hiç birşey sağlamaz. Yoksa sonunda çevremizde entellektüel bir birlikten başka birşey bulamayız.

«Devrimciler aralarında birlik kurmak istedikleri zaman bunu somut ilkeler temelinde kurmalıdır»

demistik. Buna bir örnek kendi içimizden vermek mümkündür. Devrimci orman mühendisleri kendi aralarında hangi temel üzerinde birlik kurmalıdırlar. Bizce bugün en tehlikeli siyasetleri tecrit etmek ve kazanabilecek bütün siyasetlerle birliği savunmalıyız. Bugün Oda içinde en tehlikeli siyaset revizyonizmdir. Öyleyse devrimciler revizyonizme karşı en geniş birliği savunmalıdırlar. Bugün oda içinde devrimci mühendislerin görevi, faşizme ve revizyonizme karşı en geniş bir birliği kurmaktır. İşte son Küçük Kurulda devrimcilerin özellikle revizyonizmi eleştirmeleri, onların CHP üzerinden güç toplama siyasetlerini teşhir etmeleri ve «Devrimci Birlik Grubu»nu eleştirmemeleri bu yüzdendir. Yine Küçük Kurulda «Devrimci Birlik Grubu» lehinde oy kullanmaları da bu siyasetten ötürüdür.

«Devrimci Birlik Grubu» Küçük Kurulda ilkesiz bir siyasi mücadele yaptı. Bu gruptaki arkadaşlar yaptıkları konuşmalarda, revizyonizmi karşı-devrimci bir çizgi olarak görmediklerini, revizyonizmi «devrimciliğin kötü bir çeşidi» olarak gördüklerini ifade ettiler. Bu onların, **revizyonizmin burjuvazinin ideolojisi** olduğunu kavramamalarından ileri geliyordu. Bu yüzden «demokratik solcu»larla, revizyonistlerin kurmayla çalıştıkları ittifakı ele alırken, revizyonistlerin sosyalist olmadıklarını değil, «Demokratik solcu»ların —bir ittifak söz konusu ise— kendileri ile pazarlık yapmadıklarına kızdıklarını gösterdiler. Öyle ki, en sonunda işi liste düzenlenmesi sırasında, kendi gruplarından da insanların girebileceği yöntemle seçim yapılması noktasına indirgediler. Bu tutum, onların, içinde revizyonistlerin de bulunacağı bir listeyi eğer,

kendi gruplarından da insan girecekse destekleyebileceklerini ortaya koymaktaydı. Böyle bir siyasetin revizyonizmin ekmeğine yağ süreceği açık olduğu halde ve asıl önemli olanın revizyonizmi tecrit etmek olduğu belli iken, «Devrimci Birlik Grubu»nun böyle bir tutum takınması meseleyi halâ dar grup çıkarları penceresinden gördüklerini de kanıtlamış oldu.

«Devrimci Birlik Grubu» toplantıda esas mücadelenin revizyonizm ile devrimci siyaset arasında cereyan ettiğini görünce esas olarak tarafsız kalmakta olan sıradan üyeler üzerinde etkinlik kazanmak ve sempati toplamak için yaptıkları konuşmalarda yurtseverleri de eleştirmeye çalıştılar. Bu «demokratik solcu»ların da kazanılması ile sonuçlanacak bir taktik gibi göründü onlara. Ama sonuç umdukları gibi olmayınca, düne kadar kendilerini tartışmasız izleyecek sandıkları bazı üyeler bile onları desteklemeyince meseleyi kişisel hesaplara kadar indirgediler. Oysa ki, toplantı sırasında yurtseverler bu grup için tek bir eleştini bile getirmedi. Çünkü böyle bir siyaset ancak herkesi birden devirmeyi amaçlayan «maceracı» bir tutum olurdu. Küçük Kurulda, yurtseverler zaten liste çıkarmıyorlardı. Ama «Devrimci Birlik Grubu» bunu, sayısal güçsüzlüğe bağladı. Bu anlayış onların sayıca üstün oldukları anda hiçkimse ile birlik aramıyacaklarının da bir delilidir. Ama toplantı nisbeten politize olmuş bir kitlenin toplantısı idi. Ve burada hiç kimse «alemi aptal» sanamazdı. Gerçekten de tarafsız üyeler sonuçta verdikleri oylar ile «Devrimci Birlik Grubu»na hiç şans tanımadılar.

Bu arada faşizme karşı en aktif mücadelenin sosyalistler tarafından verildiği, uzun süreden beri or-

man mühendisleri odası içinde anti-faşist mücadelenin sosyalistler tarafından omuzlandığı da bu arkadaşlar tarafından tekrarlanıp durdu. Birincisi, böyle bir anlayış anti-faşist mücadelede kitlelere inisiyatif tanımayan bir anlayıştır. Elbette anti-faşist mücadelenin en önünde sosyalistler yürüdüler ve yürümelidirler. Ama yalnız değil! Geniş kitlelerle birlikte ve onların nabzını elde tutarak.. Bunu kavramıyan siyaset, önderliği payeye lâyık ve ödüllendirilmesi gereken, bir çeşit «rüçhan» hakkı tanınmasını gerektiren bir mücadele saymakta demektir. «Geçmişe ben seni faşist saldırılara karşı korudum, hakkımı ver» demektir. Bunun da devrimci bir anlayışla ilgisi yoktur. Devrimciler önderliği ideolojik mücadele ile ve doğru bir siyasi çizgi izleyerek kazanırlar. Geçmişte yaptıkları mücadelenin ödülü olarak kitleler kimseye önderlik «hediye» etmez.

İkincisi, «sizi şimdiye kadar ben yönettim, bundan sonra da ben yöneteceğim» anlayışı hiç değilse bizim oda açısından gerçeğe uygun mudur? Yani bugüne kadar Odaya yalnız sosyalistler mi önderlik etmişlerdir? Anti-faşist mücadele binden fazla orman mühendisi tarafından verilmiştir. Yalnızca geçen yıl yapılan Genel Kurulda faşistlerin işgal ettiği salonun kapısında bekleyenleri hemen unutmak doğru mudur? Burada, yalnızca «Devrimci Birlik Grubu» yoktu ki! Yüzlerce sıradan üye faşistlerin işgal ettiği salonun önünde saatlerce bekledi ve ondan sonra toplanan Genel Kurula katıldı.

«Devrimci Birlik Grubu» eğer birlik istiyorsa, gerçekten en çok birlik taraftarı olarak yurtseverleri bulacaktır. İşte bu yıl Genel Kuruldan bir ders çıkarmak isteniyorsa,

çıkarılacak biricik ders budur onlar için.

Gelecek sayımızda da «demokratik solcu» mühendislerin tutumunu ve hatalarımızı ele alacağız.

TMMOB ORMAN MÜHENDİSLERİ ODASI, TEMSİLCİLİKLER YÖNETMELİĞİNİN ANTI-DEMOKRATİK HÜKÜMLERİ DEĞİŞTİRİLMELİDİR!

Orman Mühendisleri Odası'nın 22. dönem Genel Kurul toplantısında kabul edilen Temsilcilikler Yönetmeliği uyarınca, oda yönetim kurulunun yaptığı temsilcilik atamalarının tamamlandığı öğrenilmiştir. 1976 yılında MC iktidarının faşist zorbalarının baskısı altında yapılan genel kurulda bir oldu-bitti ile oylaması yapıp, genel kurulca benimsediği ilan edilen yönetmelik birçok anti-demokratik hükümler taşımaktadır. Bugüne kadar birçok orman mühendisinin temsilcilik yönetmeliğinin ilgili maddelerinin değiştirilmesi için hazırladıkları değişiklik önergeleri, daha sonraki genel kurullarda tartışılamamıştır. MC faşistlerinin baskılarını kitlelerin tepesinde «demoklesin kılıcı» gibi sallayan revizyonistler, bu tip değişiklik önergelerinin gündeme gelmesinden korkarak, yapılan genel kurulları alabildiğince aceleyle getirerek, kitlelerin üzerinde baskı uygulamaktadırlar.

Temsilcilikler yönetmeliğinin «Temsilciler Seçimleri» başlığı altında toplanan 9 ve 14. maddeleri, orman mühendislerinin çalıştıkları bölgelerde temsilcilerini kendilerinin seçmelerini engelleyen birçok hüküm getirmektedir. Yönetmeliğin 9. mad-

desi, işyeri temsilcisi seçimlerinin genel kurulun bitim tarihinden sonra en çok 10 gün içerisinde yapılmasını şart koşmaktadır. Sürenin kısalığı bir yana, odanın talimatı olmadan böyle bir seçim yapılamıyacağını düşünen mühendisler, hiçbir zaman bu maddenin istediği süre içinde seçim yapamamışlardır. Baştemsilci seçimini düzenleyen 11. madde ise, baştemsilci seçimini iki dereceli hale getirmekte, işyeri temsilcilerinin ve 15 üye için seçilen delegeler tarafından oluşturulacak bir kurulun bu seçimi yapacağını belirtmektedir. Bu durumda işyerlerinde bulunan mühendislerin baştemsilcilik seçimlerine doğrudan katılmaları engellenmiş olmaktadır. 5'den az sayıda mühendisin çalıştığı işyerlerinde ise durum daha da değişiktir. Buralarda seçim yapılamıyacağı için mühendisler hiçbir şekilde baştemsilci toplantısına katılamazlar. Yönetmeliğin en garip maddesi de, 5. maddesidir. Bu madde de, baştemsilcinin bulunduğu yerde ayrıca işyeri temsilciliği kurulmaz denilmektedir. Bu durumda baştemsilcinin bulunduğu yerde işyeri temsilciliği kurulamıyacağından seçim de yapılamaz ve delege de seçilemez bu şartlar da buradaki mühendisler seçime katılamazlar. Bilindiği gibi baştemsilciler daha çok Bölge Müdürlüğü merkezlerinden seçilmektedir. Bu durumda en çok mühendisin çalıştığı Bölge Müdürlükleri merkezlerindeki mühendislerin hiçbirisi seçime katılamamaktadır.

Görüldüğü gibi yapılan yönetmelik, seçimlerin yapılmasını değil, yapılmamasını düzenlemektedir. Geçmiş dönemde ve bugünde baştemsilciler sürekli olarak yönetim kurullarınca atanmaktadır. Hiçbir zaman, hiçbir işyerinde seçimle işbaşına gelmiş bir tem-

silci görülmemiştir. Oda yönetimi bundan önceki senelerde MC'nin bas-kısını öne sürerek hiçbir yerde se-çim yapılmasına izin vermemiş, her-yere kendisi atama yapmıştır. Ata-ma yapamadığı yerlerde ise, (İzmir gibi) temsilcilikleri boş bırakma yo-luna gitmiştir.

Oda yönetimi bu yıl da geçen yıllarda öne sürdüğü şartlar orta-dan kalkmasına rağmen atama yo-lunu seçmiştir. Çünkü yönetimin kit-leye güveni yoktur. Şubeleşme ko-nusunda getirilen mazeretler de ay-nı niteliktedir. «Ya bizim gibi dü-şünmeyenler yönetime gelirse!» A-ma şunu unutmamak gerekir ki, «korkunun ecele faydası yoktur.»

İşyerlerinde eğer çoğunluğu kendileri gibi düşünmeyen mühen-disler oluşturuyorsa, bırakın onlar yönetime gelsinler, neden korkuyor-sunuz? Devrimciler fikirlerinden korkmazlar, doğruların kitleler ta-rafından ergeç kavranacağını bilir-ler. Ama oda yönetimi kitlelere gü-venmediği, daha açıkçası tabanda kendisine karşı gelişen devrimci mu-halefeti bastırmak için bu yolu seç-mektedir. Onlar fikirlerin tabanda açıkça tartışılmasından yana değil-lerdir. Onlar da tıpkı faşistler gibi, fikirlerin tartışılmasından korkmak-tadırlar. Çünkü o zaman kitlelerin, Rusya'ya teslimiyetçi yüzlerini gö-receklerini bilmektedirler. Çünkü o zaman, kitlelerin «koltuk uğruna» yurt ve halk düşmanları ile el ele yürüyenlerin içyüzünü öğrenecekle-rinden korkmaktadırlar.

Bu yıl yönetmeliği öne sürdü-ler, hiçbir yerde seçim yapılmadığını söylediler! Seçim yapacak temsilci kaç yerde vardı? Kaç yeri seçim yapması için uyardınız?

Bir kez daha yineliyelim, «korkunun ecele faydası yok», er-geç orman mühendisleri demokratik

ve yurtsever bir yönetimi gerçek-leştirceklerdir. Ergeç, odanın yö-netimine musallat olmuş «keneleri» söküp atacaktırlar.

TEKNİK ORMANCILAR DERNEĞİ GENEL KURULU YAPILDI

Teknik Ormancılar Derneği 17. Olağan Genel Kurulu 8 Nisan 1978 Cumartesi günü, Ankara'da İmar İskan Bakanlığı toplantı salonunda yapıldı.

Geçen dönem yönetim kurulu başkanı Bedri Bedirhan Bilginoğlu'nun Genel Kurula sunduğu çalışma raporunda; yabancı kaynaklı proje-ler ile ülkemiz ormanlarını talan et-meyi amaçlayan emperyalist güçle-re karşı mücadele verilmesini, bazı ağaç türlerinde idare sürelerinin kı-saltılmasının da aynı doğrultuda a-

Bedri Bedirhan Bilginoğlu açış konuşmasını yaparken

linmiş bir karar olduğu için bu karara bütün ormancılık çalışanlarının karşı çıkması istendi. İdare sürelerinin kısaltılması yolunda alınmış kararın derhal yürürlükten kaldırılmasını isteyen Bilginoglu, döner sermaye yönetmeliğinin değiştirilerek açık arttırmalı satışların kaldırılmasını, satışlarda üreticinin söz sahibi olmasını ve orman işçilerinin sosyal güvenceye kavuşturulmasını istediklerini de belirtti. Bilginoglu, daha sonra bugün aynı işi yapan teknik elemanlara ve memurlara farklı farklı yan ödeme verilmesini kınadı, eşit işe eşit ücret verilmesini istedi.

Raporun okunması bittikten sonra, eleştirilere geçildi. Toplantıya çok sayıda üyenin katılmasına rağmen tartışmalara ve konuşmalara karşı olan ilginin azlığı dikkat çekiciydi. Daha sonra, eski yönetim kurulunun aklanması yapıldı ve seçimlere geçildi.

Bu arada Genel Kurulda bir konuşma yapan Orman Genel Müdür Muavini Osman Savaşal yan ödemeler konusunda genel müdürlüğün hassas davrandığını ve geçmişte olduğu gibi kimsenin mağdur edilmeyeceğini açıklamıştır. Yapılan seçimler sonucu Alpaslan Altuğ başkanlığındaki liste kazandı. Yönetim kuruluna seçilen arkadaşlarımıza başarılar dileriz.

**ORMAN MEMURLARI
DERNEĞİ GENEL BAŞKANI
SÜLEYMAN ALATLI'NIN
AÇIKLAMASI:
TÜM ORMANCILIK
ÇALIŞANLARIN BİRLİĞİ,
DEMOKRATİK
YÖNTEMLER İLE
MUTLAKA
SAĞLANACAKTIR**

Merkezi İzmir'de bulunan Orman Memurları ve Emeklileri Der-

neği Genel Başkanı Süleyman Alatlı dergimiz muhabirine yaptığı özel açıklamada, ormancılık çalışanlarının birliğinin gerçekleştirilmeye çalışıldığı bu günlerde bazı dernek yöneticilerinin kendilerine bütün memurların tek temsilcisi gözü ile bakıp, kardeş örgütleri parçalamaya çalıştıklarını asılsız iddia ve tepeden baskılarla üye kaydına girişerek, demokratik olmayan ve ormancı çalışanların birliğini bozucu davranışlara yöneldiklerini açıklamıştır. Genel Başkan Süleyman Alatlı'nın dergimiz muhabirine yaptığı açıklamayı ve konuyla ilgili sorularımıza verdiği cevapları aşağıda okuyacaksınız.

«Son günlerde derneğimizin çeşitli yörelerdeki temsilciliklerinden aldığımız yazılarda bir dernek yöneticilerinin örgütlenme gezisi yaptıkları yerlerde üyelerimize sözlü olarak baskılarda bulundukları, yalan beyanlarda bulunarak, bulanık suda balık avlamak taktiği ile istifaya zorladıkları öğrenilmiştir. Orman Bakanlığı Memurları ve Emeklileri Derneği olarak bu kuruluşu yasal ve yerinde bir kuruluş olarak görmekteyiz. Ayrıca kurucularına da başarılar dilemekteyiz. Ancak **amir baskısına** dayanarak üyelerimizin istifaya zorlanmasını ve kendi derneklerine üye kaydedilmesini de çok çirkin bir davranış olarak protesto ediyoruz. Temsilciliklerimizden gelen yazılarda bütün belgeler mevcuttur. Bu dernek yöneticilerini uyardık. Şimdilik adını açıklamakta yarar görmediğimiz bu derneğin sayın yöneticileri eğer bu tip davranışlarını sürdürürlerse, kendilerini kamuoyuna açıklayarak şikayet edeceğiz.

Özellikle Ege Bölgesinde bu dernek yöneticileri yaptıkları örgütlenme gezilerinde dernek 2. başkanı sayın Abdülkadir Zırhlı ar-

kadaşımızın istifa ettiğini ve derneklerinin İzmir'de şubesini açtığını söylemeleri, bulanık suda balık avlama taktiklerinin en açık göstergesidir. Gerçekte bu dernek yöneticileri İzmir'e dahi uğramamışlardır.

Biz tüm ormancılık çalışanlarının birliğini her zaman tüm gücümüzle savunduk ve savunmaya da devam edeceğiz. Ancak, bu sözünü ettiğimiz dernek yöneticilerinin anlayışıyla hareket edip, diğer dernekleri parçalayıp ortadan kaldırmaya çalışmakla gerçekleştiremez. Hem bu şekilde davranıp, hem de ormancılıkta çalışanların birliğini sağlayacağım demek safsatadır ve bir hayal mahsulüdür. Ormancılık çalışanlarının birliği ayrı ayrı kesimlerin yıllardan beri mücadele vererek kurdukları ve sahip çıktıkları derneklerin bir federasyon çatısı altında

eşitlik ilkesinde toplanmasıyla sağlanacağı inancındayız.»

Dergimiz muhabirinin geçtiğimiz aylarda TUM-PERSON-KON tarafından düzenlenen ve Orman Memurları Derneği'nin de düzenleyici olarak yer aldığı kapalı salon toplantılarının amaçları ve memurların talepleri üzerine neler düşündükleri yolundaki sorusunu cevaplayan Süleyman Alatlî;

«Kamu personelinin yasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sorunlarının tüzüğü gereğince üst makamlar ve kamuoyunda savunmasını üstlenmiş olan TUM-PERSON-KON'un 5-6 Kasım 1977 tarihinde yönetim kurulu üyeleri ve başkanlar seviyesinde düzenlediği ortak toplantısında, konuyu; siyasal iktidarların dikkatini çekmek amacıyla, 8.1.1978 Ankara, 15.1.1978 İzmir ve 22.1.1978 tarihinde de İstanbul'da memurların katılımıyla yapılacak kapalı salon toplantılarında tartışma kararı alınmıştır. Daha sonra da bu toplantılar adı geçen illerde geniş memur kitlesinin katılımıyla yapılmıştır.

İki kez ulusumuzun kaderinde söz sahibi olan MC iktidarı döneminde ekonomimiz dar boğazlara itilerek, kur ayarlaması adı altında ikide bir paramız devalüe edilerek, bunalımlar sonucu paramızın değerini yitirmesi, hayat pahalılığının doruk noktaya çıkması, alım gücünden yoksun tabandaki küçük dereceli kamu personelinin yaşama ümidini ve görev şevkini yitirmiş olduğu kanısına varan konfederasyon yöneticileri, yasal önlemlerin alınmasını ve sorunlara çözüm getirilmesini sağlamak amacıyla, yönetim kurulunu ve konfederasyona üye dernek ve federasyon başkanlarını toplantıya çağırmıştır.

Yapılan toplantılarda, siyasal

iktidarlarca, siyasi amaçları için doguya batıya sürülerek, sıcak aile yuvalarından koparılıp, kıyıma uğratılan kamu personelinin, acı ve gerçek olan bu sorunları dile getirilmiştir.»

Toplantılarda gündeme gelen en önemli konunun memurlara siyaset ve sendikal özgürlük sağlanması olduğunu belirten Alatl; «Açık yüreklilikle itiraf etmek isteriz ki, hızla kabuk değiştiren dünyanın demokratik ülkelerinde kamu personeli «sendikal ve siyasi özgürlüğe» sahip bulunmaktadır.

Ne var ki, 1961 anayasamızın kamu personeline bir hak olarak 624 sayılı yasa ile tanıdığı sendikal özgürlük, emekleme çağında iken 12 Mart muhtırası sonucu Nihat Erım kabinesince, 1488 sayılı yasa ile Anayasamızın 46. maddesi gereğince kaldırılmış ve 119. maddesi uyarınca da siyasi faaliyetten mahrum bırakılmıştır.

Tarihi boyunca bağımsız yaşamış, hak ve özgürlükleri için savaşmış bulunan ulusun öz bir parçası olan bir milyona yaklaşık kamu görevlisine anti demokratik uygulamalar reva görülmüş, ülkemiz kamu kesimine sendikal hak yasaklanmıştır. Demokrasi anlayışımız içerisinde göstermelik de olsa sendikal hakkımızın kaldırılmasını yine adı geçen Anayasamızın 2. maddesinin sosyal hukuk devleti kavramı ve 12. maddesinin eşitlik ilkesiyle bağdaştırmak mümkün değildir. Bu nedenle derneğimiz kurulduğu günden bu yana kamu personeline grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkın verilmesi için mücadele etmektedir. Bağlı olduğumuz TÜM-PERSON-KON da aynı mücadelenin içerisinde.

Bunun dışında, genel ve yerel seçimlerde seçme ve seçilme hakkı-

na sahip bulunan kamu görevlisinin, siyasi faaliyetlerinin yasaklanmış olması Anayasamızın aynı maddelerine aykırı bir durum yaratmaktadır.

Bu nedenle, özgürlükçü ve çoğulcu demokrasiye yürekten gönül vermiş bilinçli, aydınlar ordusunu oluşturan, ulusumuzun öz bir parçası bulunan kamu görevlilerinin sendikal ve siyasi özgürlüklerinin, siyasi iktidarlarca kısıtlanmasını, bir kez daha kınıyor ve davamızın haklılığına yürekten inanıyoruz.»

ORMAN BAKANI'NIN YANGINLAR KONUSUNDAKİ AÇIKLAMALARI

Orman Bakanı Vecdi İlhan, yangın mevsiminin başlaması ile ilgili olarak bu yıl orman yangınlarına karşı alınacak tedbirler konusunda bazı açıklamalarda bulunmuştur. Geçtiğimiz yıl içerisinde çıkan yangınlarda 33 bin hektarlık ormanlık alanın yangınlar sonucu çıplaklaştığını ve 8 milyar lira civarında zarar-zıyan meydana geldiğini açıklayan İlhan, bu yıl yangınlara karşı diğer devlet daireleri ile işbirliği yapılacağını, teşkilatın teknik bakımdan daha yeterli düzeye getirileceğini söylemiştir. Yanan sahaların «muhafaza ormanı» olarak ayrılacağını açıklayan İlhan, bu sahalarda tarım yapılmasına hiçbir şekilde izin verilmiyeceğini de bildirmiştir.

Bu arada okuyucularımıza ilginç geleceğini umduğumuzdan, Vecdi İlhan'ın 1978 Bütçe görüşmeleri sırasında yangınlarla ilgili olarak yaptığı açıklamaları da yayınlıyoruz.

«Değerli arkadaşlarım, Sayın arkadaşım, orman yangınla-

rundan yakındı. Ben kendisine 1977 senesinde çıkan orman yangınları hakkında düşüncelerimi ifade etmek isterim. Her ne kadar bu yangınların olduğu 1977 yılı ikinci MC iktidarı zamanında olmuşa da, arada yirmi günlük bir müddet içerisinde ben de bakanlık yaptım.

Orman yangınlarına karşı alınacak tedbirler çoktur; ama orman yangınlarına karşı bir helikopter alıp, yangın sahasında dolaşmak, orman yangınlarını söndürmez. Orman yangınlarına helikopterle karbondioksit köpüğü sıkarak o büyük yangını söndürmenin imkanı yoktur. Orman yangınlarını söndürmek için, temelde bazı düşünceleri ortaya koymak lazımdır. Mesela, yangınlara sebep olan nedenleri ortadan kaldırmak lazımdır. Bunlar nedir? Köylünün sosyo-ekonomik durumu; kooperatifler kuracaksınız, köylüye o ormanı korutacaksınız. Nasıl köylü kendi bahçesindeki erik ağacının meyvasını kendi sattığı ve yediği için gözü gibi korursa, ormanın içerisindeki orman köylüsü de kendi sosyo-ekonomik durumunu düzeltecek, yarınki çocuğunun çocuğunun geleceğini garanti altına alacak ormanları da korumaya mecbur olacaktır. İşte bizim getireceğimiz düzen budur (..)

**MEM-DER (MEMURLAR
DERNEĞİ) GENEL
BAŞKANI ŞAMİL PERK İLE
«GREVLİ TOPLU
SÖZLEŞMELİ SENDİKA
HAKKI» VE «SİYASET
YASAĞININ
KALDIRILMASI»
KONUSUNDA YAPILAN
GÖRÜŞME**

Dergimiz, MEM-DER (Memurlar Derneği) Genel Başkanı Şamil

Perk ile memurların mücadelesi ve bugünkü talepleri üzerine bir görüşme yaptı. Aşağıda yaptığımız görüşmeyi yayınlıyoruz.

SORU : Derneğinizi amaçlarını ve çalışmalarını kısaca anlatırmısınız?

CEVAP : Derneğimizin temel hedefi memurların grev, toplu sözleşme ve sendika haklarının kazanılmasıdır. Bu hedef doğrultusunda memurların mesleki, ekonomik ve demokratik sorunları güncel gelişmeler içinde bir mücadele platformu olarak ele alınmaktadır.

SORU : Tüm memurların örgütlenme ve buna bağlı olarak «grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkı» ve «Memurlara uygulanan siyaset yasağının» kaldırılması için, derneğinizi uzun zamandır bir mücadele verdiği bilinmektedir. Geçmiş mücadelelerinizden çıkardığınız derslerin ışığında bu taleplerin gerçekleştirilmesi için sizce neler yapılabilir.

CEVAP : Bugüne kadar yürütülen mücadele temel taleplerin memur kitlesine ve kamuoyuna mal olmasını sağlamıştır. Ancak, bu taleplerin nasıl gerçekleştirilebileceği konusunda somut bir program henüz ortaya çıkmamıştır. Devlet personel rejiminin iflas ettiğinin herkes tarafından kabul edildiği şartlarda «sendika isteriz» temelinde propaganda yapmak artık mücadeleyi yükseltmeye yetmemektedir. Şimdi sendikalaşmanın ve buna uygun yeni personel rejiminin nasıl olacağını somut olarak çözmek gereklidir. Bu çözüm memurların ihtiyaçlarına uygunsa ve doğru bir örgütsel çizgi ile birleştirilebilirse mücadele yeni bir gelişme gösterecektir.

SORU : Bugün memurların birçok örgütte toplandıkları ve büyük bir kesimin ise halâ örgütsüz durumda olduğu göz önüne alınırsa, mücadelenin geliştirilmesi nasıl sağlanabi-

lır? Ortak bir hedef doğrultusunda mevcut örgütlerin işbirliği yapması düşünülemez mi?

CEVAP : Mevcut örgütler arasında temelden ayrılıklar vardır. Bu, son tahlilde, memurların bütününi birleştirmek isteyen devrimcilerle, kaymak tabaka aracılığı ile sürü olarak gördükleri memur kitlesine kumanda etmek isteyen sahte solcu revizyonistler arasındaki ayrılıktır. Ortak hedef, bu anlamda yoktur. Öyle ise, işbirliği de olamaz. Örgütlenmenin gelişmesi ve mücadelenin yükselmesi ancak bu revizyonistlere karşı mücadele edilmesi ile mümkündür. Yukarıda sözünü ettiğimiz programın ortaya konması ve işyerlerini esas alan bir örgütsel çizgi izlenmesi halinde bugünkü olumsuz durum tersine dönebilir.

SORU : Bir başka sorun da memur ve teknik eleman örgütleri arasındaki kopukluktur. Memurların ve teknik eleman örgütlerinin genel anlamda olsun bir işbirliği yapmalarının şartları nasıl oluşturulabilir? Ortak bir siyaset izlenmesi mümkün değildir?

CEVAP : Sendikalaşma için mücadele eden memurlardan bir kısmının teknik elemanlar olarak ayrılması suni bir ayrımdır. Bu ayrımın sendikalaşma sürecinde maddi bir temeli yoktur. Teknik elemanların meslek gruplarına göre ayrıca örgütlenmeleri (Odalar vb. şeklinde) düşünülebilir. Ne varki bu tür örgütler sendikalaşma mücadelesinde esas örgütlenme biçimi olamaz, olamamaktadır da. Bunların daha çok mesleki dayanışma örgütleri olarak düşünülmeleri gerekir. Nitekim, mevcut memur ve teknik eleman örgütlerinin «ortak siyaset izlemesi» meselesi bu nedenlerle bugün «basın bildirilerinin altına daha çok imza koymak» meselesi haline gelmiştir.

SORU : Teknik elemanların ve diğer memurların sendikalaşma hakkını kazanması halinde işçi sendikalarında ve işçilerle birlikte örgütlenmesi önerilmektedir. Bu konu geçtiğimiz yıllarda yapılan «Teknik Eleman Kurultay»larında da tartışılmıştır. Sizin bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

CEVAP : Teknik Eleman Kurultaylarında işlenen fikirler, kabaca, şu teze dayandırılmıştır: «Kapitalist sömürü ara sınıfları hızla proleterleştirmekte, kafa emeği ile kol emeği arasındaki ayrım ortadan kalkmaktadır.» Bu tez görünüşte tersini söylemesine rağmen aslında işçi sınıfının proleter niteliğini kaybederek küçük burjuvalaştığı anlayışından kaynaklanmaktadır ve işçi sınıfının devrimde önder rolünü inkar etmeye varan tezlerle birleşmektedir. Açıktır ki, bu tez revizyonizmin öz be öz malıdır. Eğer bu tez kabul edilirse işçi sınıfının sendikaları başka sınıf ve tabakalardan insanlarla doldurulacaktır. Bu tezi getirenlerin aynı zamanda «sınıf sendikacılığı» lafını dillerinden düşürmeyenler olması dikkat çekicidir.

Biz, bu tezi ve bu teze dayandırılan «uzatmaya gerek yok, herkes işçidir, mevcut sendikalara gider üye olursun» anlayışını reddediyoruz. Bu konudaki görüşlerimiz 27.5.1978 tarihinde yapılacak 3. Olağan Genel Kurulumuzda memurlara ve kamuoyuna açıklanacaktır. Ancak, konuya açıklık getirmek bakımından görüşlerimizi anahatlarıyla belirtmekte yarar görüyoruz:

— İşkolları yönetmeliği değiştirilmeli, işçi sınıfının öteden beri savunduğu, işkolları sayısını 16'ya indiren yönetmelik —aşağıdaki eklemeyle birlikte— benimsenmelidir.

— Bugün memur sayılanlar arasında bu 16 işkolunda faaliyet gösteren işyerlerinde çalışanlar ken-

di işkollarındaki sendikalarda örgütlenmelidir.

— Bu 16 işkolu dışında kalan işyerlerinde (Örneğin Dışişleri Bakanlığı, vb) kalanlar ise yeni ihdas edilecek 17. işkolunda (Kamu hizmetleri işkolu denebilir) örgütlenmelidir.

— 17. işkolunda örgütlenecek (yeni anlamda) memurlar işçi sınıfı ile örgütsel birliği konfederasyonlar aracılığı ile sağlamalıdır.

— Bu uygulama ile birlikte bütün çalışanlar için tek bir personel rejimi tek bir sosyal güvenlik ve emeklilik sistemi oluşturulmalıdır. Bu esas olarak yeni bir iş kanunu demektir. Bu kanunda genel grev hakkı, referandum hakkı tanınmalı, iş güvenliği kesin olarak sağlanmalı ve lokavt yasaklanmalıdır.

SORU : Memur mücadelesinin önüne dikilen en büyük engeller nelerdir?

CEVAP : Memur mücadelesinin önüne dikilen en büyük engel revizyonistlerdir. Çünkü;

— Bunlar ideolojik ve siyasi bakımdan Rusya'nın uzantısı durumundadır.

— Örgütsel olarak, memur kitlesini sürü olarak görmekte ve bürokrasi içinde mevziler ele geçirerek memurlara rağmen örgütlenme anlayışını esas almaktadırlar.

— Memur örgütlerinde demokrasiyi yok edenler, memurları siyasi fikirlerine göre parçalamaya çalışanlar, memurların iradesini hiçe sayarak üye atma, şube kapatma gibi yöntemleri kullananlar bunlardır. Bunlar bugünün dernek yarının sendika ağaları olarak mücadele sahnesinde durmaktadırlar.

— Bütün bunların sonucu olarak, revizyonistler memurların bugüne kadar öne çıkan bütün meselelerinde gerici tutum almışlardır. Katsayı artışları ile memurları açlığa mahkum edenler, hatta katsayı sistemini toplu sözleşme sistemi olarak ilan edenler, ellerine geçirdikleri bürokratik imkanları memur kıymında kullananlar, memurların kitle mücadelelerinin önüne yer yer faşistlerle birlikte dikilenler revizyonistlerdir. Memurların siyasetle uğraşmasını aynen gericiler gibi yasaklayanlarla sonradan memurların sırtından rey toplamak için revizyonist partilerden aday olanlar aynı dernek ağalarıdır...

Bütün bu faktörler, ki bu liste daha da uzatılabilir, açıkça revizyonistlerin memur mücadelesinin baş hedefi olduğunu göstermektedir. Faşistlere ve gericiliğe karşı yürütülen mücadele bunlara karşı mücadele ile birleştirilmezse bundan revizyonistler karlı çıkacaktır.

DUYURU

Dergimizin idare yeri adresi 1451 Sokak No: 13 Alsancak-İzmir olarak değişmiştir. Okuyucularımızın yazışmalarını Halkın Ormanı, P.K. 53 Konak-İzmir adresi ile sürdürmeleri, birçok kolaylıklar sağlamaktadır. Bu nedenle, geçmişte olduğu gibi mektup, havale vb. şeyleri yazışma adresimize göndermeniz duyurulur.

8. DÜNYA ORMANCILIK KONGRESİ İÇİN ÇALIŞMALAR İLERLİYOR

Ekim ayında toplanacak 8. Dünya Ormancılık Kongresinin hazırlık çalışmaları sürüyor. Kongre süresince Endonezya'daki çeşitli ormancılık kuruluşlarına düzenlenecek gezilerin programı da açıklandı. Geziler başlıca üç grupta olacak ve Kongre'den önce ve sonra yapılacak. Ana gezi 6 gün sürecek. Endonezya Uluslararası Orman Ürünleri Şirketinin Doğu Kalimantan, Bali, Doğu ve Merkezi Java'daki çalışmaları görülecek.

Diğer bir gezi Kuzey Sumatra'ya düzenlendi. 4 gün sürecek ve Medan ve Prapat'taki Pinus merkusii plantasyonları, Medan'daki kibrit fabrikası, Gunung'daki kauçuk plantasyonları gezilecek. Üçüncü gezi Merkezi Java'ya yapılacak ve 5 gün sürecek.

Kongre hakkında Endonezya Milli Komitesi yetkililerinin ilginç bazı görüşlerini, yer darlığı nedeniyle bu sayımıza alamadık. Gelecek sayımızda bu görüşleri ve Kongre ile ilgili elde edebildiğimiz diğer haberleri okurlarımıza aktarmayı sürdüreceğiz.

SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ ÜZERİNE (1)

HALKIN ORMANI, birinci sayısında, çıkış amaçlarını açıkladığı «Neden Çıkıyoruz» başlıklı yazıda şöyle diyordu: «... ABD Emperyalistlerinin 1945'lerden sonra Hitler'in çizimlerini giyerek üstlendikleri Dünya Jandarmalığı rolünü paylaşan, bugün yeni bir emperyalist devlet vardır. Dünyanın yeniden paylaşımını talep eden ve yaklaşan Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesinin esas kaynağını teşkil eden, bu genç

ve yükselen emperyalist, 1917 yılında proletarya iktidarının ilk kurulduğu ülke olan SSCB'dir. (..) Emperyalist ülkelerin orman kaynaklarına yönelik talanını, sermaye yatırımları yoluyla sömürsünü, ülkemiz koşullarına uygun olmayan teknoloji transferini vb., teşhir etmek bizlerin görevidir. Aynı zamanda, iki süper devletin ve emperyalist ülkelerin dünya çapında uyguladıkları yöntemleri teşhir etmek ve buna

karşı güçlenen Üçüncü Dünya Ülke-
lerinin mücadelesini aktarmak gö-
revlerimiz arasındadır..»

Aradan geçen bir yıla yakın sü-
re boyunca dergimiz, ilk sayısında
açıkladığı bu görüşler dolayısıyla
çeşitli eleştirilere hedef oldu. Reviz-
yonistler, «iki süper devlet»ten bah-
settiği, «Rusya'nın emperyalist ol-
duğu»nu açıkça söylediği için, ba-
şından itibaren Halkın Ormanı'nı ta-
nımadılar (!). Bazı sahte solcu
«tekke»ler ise rekabetçi duyguların-
dan, ideolojik yanlışlıklarından kay-
naklanan bir tutumla bazan taraf-
tarlarına dergimizi yasak ettiler, ba-
zen de dergimiz ve politikası hak-
kında gizli-açık karalama kampan-
yaları yürüttüler. Bugüne kadar
revizyonist propagandanın etkisinde
kalan bazı iyi niyetli arkadaşlar da,
bu propagandanın etkisiyle «Rusya'
nın emperyalist olduğu» görüşüne
isyan ettiler. Diğer bazıları ki bun-
ların arasında çeşitli «devrimci»
gruplar da vardı, Rusya'nın kapita-
lizme geri dönmüş olduğunu, ama
emperyalist olmadığını ileri sürerek,
bizi belli bir görüşü körü körüne iz-
lemekle suçladılar. En nihayet bazı
«aydın»lar da Sovyetler Birliği'ne
emperyalist derken neye dayandığı-
mızı, hangi kanıtlara, hangi somut
incelemelere bakarak konuştuğumu-
zu sordular.

Bu yazı dizimizde bize yönelti-
len eleştiriler ve ileri sürülen görüş-
ler yanında SSCB'nin ormancılık po-
litikasını, ormancılık alanındaki em-
peryalist faaliyetlerini ele alarak in-
celelemeye çalışacağız. Yeri geldikçe
de genel plandaki tutumuna değine-
ceğiz. Bu şekilde okuyucularımızdan
gelen eleştiri ve talepleri karşılaya-
cağımız gibi, yayın programımızın
bir bölümünü daha gerçekleştirmiş
olacağız.

SSCB'NİN MUAZZAM GİBİ GÖRÜNEN ORMANCILIK PROGRAMININ ALTINDA YATAN GERÇEK NEDİR?

2 milyar 143 milyon 640 bin
hektarlık toplam yüzölçümünün 738
milyon 117 bin hektarı orman olan
SSCB'de, ormancılık bu haliyle ger-
çekten de önemli bir sektördür. Ra-
kamlara göre, ülkenin % 34.4'ü or-
manlıktır. Bu ormanlardaki dikili
servet 79 milyar 114 milyon m³,
hektara düşen miktar ise 107.2 m³'
tür. Dünya ortalamalarına baktığı-
mızda bu rakamların oldukça «iyi»
olduğunu görüyoruz.

Orman ürünlerinde büyük bir
potansiyele sahip olmasına rağmen
Rusya, büyük bir nüfusu barındıran
geniş bir ülke olması nedeniyle, dış
ticarette «hacmine oranla» daha kü-
çük bir yer kaplıyor (Grafik: 1)
(SSCB'nin dünya ormanları içindeki
payı % 18.5, buna karşı toplam ih-
racat gelirindeki payı % 6, ithalat
giderindeki payı ise % 1'dir). Özel-
likle geçmiş yıllar için geçerli olan
bu durum, günümüzde değişmeye
başlamıştır. Öte yandan orman ü-
rünleri sanayi de gün geçtikçe da-
ha fazla gelişmektedir. Halen Rus-
ya'nın daha çok tomruk ve keres-
te ihraç ettiğini ve bu alanda önem-
li bir ihracatçı olduğunu görüyoruz.
Bununla beraber son yıllarda bu du-
rumda bazı değişiklikler olmaktadır.
1975'de bir önceki yıla nazaran tom-
ruk ihracı % 7.4, kereste ihracı ise
% 0.7 oranında azalmış, buna karşı-
lık kontrplak ihracı % 0.9, yonga
levha ihracı % 15.4, liflevha ihracı
ise % 8 artmıştır. Başlıca ihracat
kalemleri; ibreli tomruk, kağıt odu-
nu, ibreli kereste, kontrplak, yon-
galevha, liflevha, selüloz, kağıt ve
kartondur. World Wood'a göre
SSCB kereste üretiminde dünyada
birinci sırayı alıyor.

Odun hammaddesi üretimi 1970' ten beri aşağı yukarı sabit bir düzeyde tutulmakta (380-390 milyon m3), buna karşılık odundan mamul madde üretimi artmaya devam etmektedir. Bunun anlamı, Rusya'da 1970'ten bu yana işleme tekniklerin-

de bir takım gelişmelerin olduğu, artıkların sanayide kullanılmasının arttırıldığı ve muhtemelen odunun yakacağa ayrılan bölümünün azaltıldığıdır. Tablo: 1, üretimin 10 yıllık seyrini gösteriyor.

Tablo: 1 — SSCB'nin 1966-1976 yılları arasındaki odun üretimi (1000 m3)

Cinsi	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972
Toplam üretim	372415	383000	380400	374200	385000	384700	383000
Yapacak	270715	286900	289900	286300	298500	298300	297600
Yakacak	101700	96100	90500	87900	86500	86400	85400
	1973	1974	1975	1976			
Toplam üretim	387600	387600	395054	384534			
Yapacak	304200	304200	312902	302932			
Yakacak	83400	83400	82152	81602			

Sovyet Rusya'nın ormancılık alanındaki ağaçlandırma çalışmaları da önemli boyutlardadır ve bir takım örnek özellikler taşımaktadır. Örneğin rüzgâr perdeleri tesisi yoluyla tarım alanlarında uygulanan ormancılık çalışmaları ülkemiz ormancıları tarafından da bilinmekte ve ilgiyle izlenmektedir. 1975 sonunda Rusya'da dikim alanı 15.9 milyon hektara ulaşmıştır.

Bütün bu güzel rakamlar, acaba ormancılık sektöründe çalışanlar ve genel olarak halk için ne ifade ediyor? Rusya, büyük ormancılık potansiyelini ne amaçlarla, kimlerin yararına kullanıyor? Gerçi bugün Rusya'da mülkiyet alanında, Ekim devrimi ile başlayan ve Stalin döneminde devam eden çalışmalar sonucu oluşan biçimler yürürlüktedir. Ve bütün alanlarda en büyük sektörü, devlet sektörü meydana getirmektedir. Ama tek başına bu; bu ülkede üretimin geniş halk yığınları yararına düzenlendiğini kanıtlamaz. Açıktır ki, mülkiyetin hukuki biçimi üretim ilişkilerinin ve devletin niteliğinin saptanmasında yeterli değil-

dir. Devlet mülkiyeti demek ise, hiç bir zaman sosyalist mülkiyetle aynı şey demek değildir. Öyle olsaydı, ülkemizde de, sırf ormanlar devletin mülkiyetinde olduğu için, ormancılık alanında, bir sosyalist mülkiyetin var olduğunu söylemek gerekirdi. İşte bu yüzden bugün, SSCB ormanlarının % 80'inin orman bakanlığının kontrolünde, geri kalanların da, kolektif mülkiyette olması, ormanların halk yararına işletildiğini kanıtlamaya yetmemektedir. Bunun için daha başka noktalara da dikkat etmemiz gerekiyor. Örneğin, ormanlardan üretim hangi amaçlarla yapılıyor? Üretimi yönlendiren ekonomik kuralları nelerdir? Orman ürünleri üretimi kimlerin denetimindedir? İşçi ve emekçilerin üretim süreci içindeki rolleri nedir? Söz hakları, yönlendirici etkileri var mıdır, yoksa yalnızca isgücünü satan bireylerden mi ibarettirler? Ormancılık sektöründe nasıl bir bölüşüm sistemi yürürlüktedir, ürünler kimler arasında ve ne şekilde pay edilmekte, ne gibi amaçlar doğrultusunda kullanılmaktadır?

10. BEŞ YILLIK PLAN SSCB ORMANCILIĞINDA NEYİ AMAÇLIYOR...

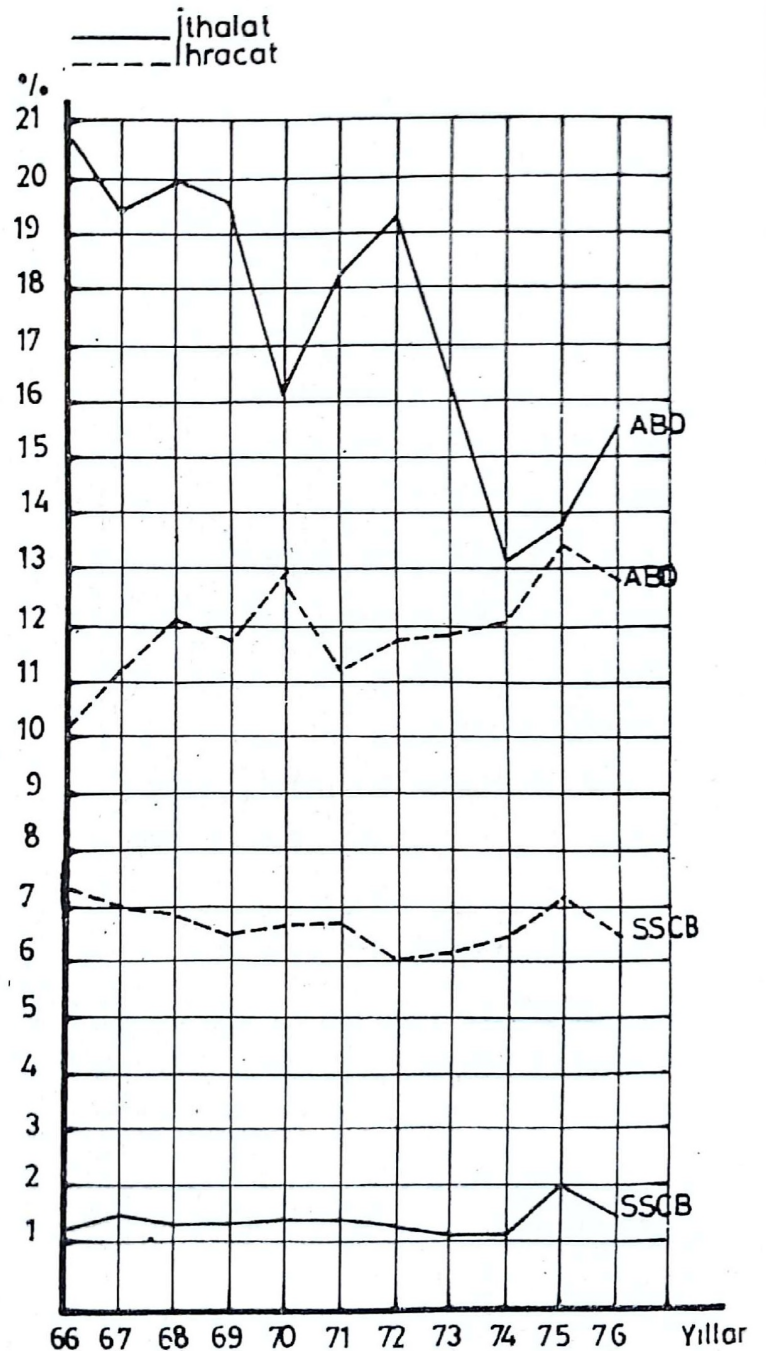
Bütün bu soruları Sovyet Rusya ormancılığı için sorduğumuzda, aldığımız cevaplar, pek de orman işçisi ve emekçilerinin yararı doğrultusunda olmamaktadır. Aksine ormancılık sektöründeki gelişmeler işçi ve emekçilerin durumunu olumsuz yönde etkilemiştir. Yeni ekonomi politikalar, ormancılıkta makineleşmenin artması ve daha başka nedenlerle sömürü ağırlaşmakta, işsizlik artmaktadır.

1976 yılında başlayan 10. beş yıllık planın amaçlarından biri, «daha gelişmiş makineler kullanmak suretiyle kişi başına daha yüksek ürün elde etmek»tir. (Sovyetler Ormancılığında Daha Büyük Bir Üretkenlik Planlıyor, World Wood). 1976-1980 arasında emek üretkenliğinde % 25-27 oranında bir artışın yanı sıra yüksek üretkenliği sağlayacak modern araçların ve teknolojik gelişmenin de hızlanması planlanmaktadır.

Örneğin kesim işinde halen 3 kişilik ekipler halinde çalışılırken, bir takım özel kesim makinelerinin geliştirilmesi ile ekip 2 kişiye inecek, fakat emek üretkenliği, posta başına 16 m3'ten 20 m3'e çıkacaktır. Yani eskiden 3 işçi 7 saatte 16 m3 kesim yaparken, şimdi iki işçi aynı saatte 20 m3'lük kesim yapacaktır. Başka bir deyişle, eskiden 7 saatte işçi başına düşen üretim yaklaşık 5.3 m3 iken, şimdi 7 saatte işçi başına düşen üretim miktarı 10 m3'tür. Yazıldığına göre bu sayede emek üretkenliğinde % 28'lik bir artış gerçekleşmiş oluyormuş. Yine kaynaklara göre, makinelerin gelişmesi ve kullananların ustalığının artması ile 20 m3'lük bu üretim 200 m3'e yükselecektir. Halen «usta işçi»ler, bu yeni makinelerle 150 m3'ten fazla

üretebilmektedirler. Posta başına üretimdeki bu artış, muazzam bir rakamdır. Eskiden 5 m3 civarında üretim yapan bir işçinin, bu miktarı 75-100 m3'e çıkarmasında şüphesiz makinenin payı önemlidir. Yalnız bir noktaya dikkat çekmek isteriz: Yukarıda da sözü edildiği gibi, bu üretim artışı, aynı zamanda işçilerde belli bir «ustalığın» gelişmesini de gerekli kılmaktadır. Tıpkı kapitalist ülkelerde olduğu gibi...

(Devam edecek)

Grafik 1: SSCB ve ABD'nin dünya ticaretindeki payları (% olarak)

